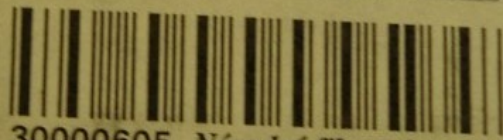

S-323-TS

30000605 *Národní filmový archiv*

Bylo to krásně

Bylo to krásně

depku tvou
palmu

Josef Neubern a František Vlček

Bylo to krásně

PÁTÉ KOLO UVOZU

Hra o lásce a práci

Scénář: J. Neubern a F. Vlček

Režie: M. Friš a *Antonín Burdý*
1951

Státní nakladatelství
Mladá Boleslav

Hlavní role:

Jan Šebesta, zámečník
Růžena Šebestová, jeho žena
Josef Brejcha, soustráník
Lída Šebestová, produvačka n.p. Pramen
Václav Hrabě, obuvník
Jirka Šebesta, učedník
Věra Šebestová, školáčka
Inž. Votruba, závodní inženýr
Novotný, klampář
Burgr, mistr v učednické dílně
Šimek, soustráník, předseda záv. rady

ČESKOSLOVENSKÝ FILM
Státní knihovna

605

82 0000800

INVENTURA 88-11-2012

30000800 Národní filmový archiv

II.

E p i s o d y.

Skála	ředitel továrny Technotop
Kopeček	vrátný továrny
Soukup	lisař
Kadlec	svařeč
Doubek	svařeč
Štorkán	soustružník Spojených strojíren
Cifrna	slévač
Hrabětová	žena ševce
Zdeňka	její dcera
Jedlička	mechanik továrny Elektra
Bonbon	učedník
Karel	učedník
Máňa	prodavačka Pramene
Jana	prodavačka pramene
Gustav	prodavač Pramene
Baďura	výdejce zboží Pramene
Válek	vedoucí Pramene
Rozhlasový reportér	
Stavební inženýr	
Kupující v Pramenu	

Malé epizody a kompars.

3 učednické továrny Elektra
zákazníci v podjárně Pramen
ženy na louce
dělníci tov. Technotop a
Spojených strojíren

šumarská kapela
účastníci májového průvodu
atd.

III.

Záběry z továren:

1. Dílenská hala Technotopu /Janka/	Obr:	25, 29, 31, 33, 46, 51
2. Před továrnou Technotop /Janka/	"	22, 45, 69, 79, 91, 118
3. Soustružna Spojených strojírén /dohodnout s Karhanem/	"	44, 76
4. Před dílenskou halou /Janka/	"	80
5. Dvůr továrny /Janka	"	90
6. Montáž práce u různých strojů /Janka/	"	85
7. Učednická dílna v Elektře	"	48, 87
8. Kout dílny v Elektře	"	49, 66, 68, 83

S i e v b y i

1. Vnitřek stánku Pramen	Obr.: 13, 15
2. Šebestův byt	* : 17, 19, 21, 30, 37, 41, 56, 71, 73, 75, 82, 102, 104, 110, 112, 117, 120, 124, 127
3. Prodejna nár. pod. Pramen	* : 24, 53, 58, 86
4. Přístavek v hale	* : 26, 32, 47, 50, 52, 55, 62, 77, 107
5. Ředitelská kancelář Technotopu	* : 27, 54, 70, 126
6. Zasedací síň Spojených strojůren	* : 28, 43
7. Průchodní chodba s dvorkem	* : 40, 57, 65, 72, 95, 97, 113, 115
8. Dvůrek u Hrabětů	* : 67, 96
9. Chodba před Šebestovým bytem	* : 89, 109, 111, 114, 116
10. U píchacích hodin	* : 23
11. Klempírna v Technotopu	* : 61, 63
12. Pod kolnou Technotopu	* : 78, 81, 84, 101, 105, 119, 121, 126

Z a d o u í p r o j e k t u

1. Vnitřek autobusu	Obr.: 34
2. Vnitřek taxíku	* : 123

Exteriery:

1. Stanoviště rozhlasového reportéra	Obr.: 3, 6, 9
2. Část průvodu	" : 5, 7, 130, 132, 134
3. Karlovo náměstí	" : 10
4. Pražská ulice	" : 11
5. Zábavní park ve Stromovce	" : 12, 14
6. Ulice v Podbabě	" : 16, 36, 38, 92, 128
7. U viaduktu v Podbabě	" : 35
8. Dlouhá silnice s alejí	" : 74
9. Před Staroměstskou radnicí	" : 108
10. Diváci na chodníku	" : 131, 133
11. Před Šebestovým domkem	" : 20, 39, 42, 64, 93, 103, 106, 122
12. Na pláni za Prahou	" : 60
13. Řada rodinných domků	" : 99, 100

Václavské

Podle výběru z materiálu natočeného krátkými při průvozech
na 1. máje 1949 a 1950.

1. Letadla na obloze	Obráz : 1, 136
2. Václavské náměstí 1.máje	" : 2, 4, 8, 129, 135
3. Výběry z pouťových atrakcí	" : 18

O b r a z 1.

Letadla pod oblohou.

Den - Exteriér.

Rozetmít.

1.---

Po oblačným nebem přelétá perutí těžkých letadel. Letí nízko a jejich motory hřmí. Letadla se vzdalují.

Kamera panoramuje dolů.

Prolíná se.

Postsynchron:

Předehra, která provázela titulky filmu, jest přerušena hřmotem leteckých motorů a zaniká.

Hřmot letadel slábne a do něj se prolíná pochodová hudba.

O b r a z 2.

Václavské náměstí 1. máje.

Den - Exterier - Výstřižky !!

Prolíná se.

2. Celek :

Průčelí domů Václavského nám., ozdobené prapory, obrazy a guirlandami. Náměstím od pomníku sv. Václava valí se dolů široký proud průvodu v 28-stupech.

Postsynohron :

Pochodová hudba a jásavé volání davu.

3. PC.

Na chodnicích stojící zástupy diváků pozdravují průvod voláním a máváním.

4. PC.

Různé záběry

diváků v oknech, na balkonech, příp. i kluků na stožárech a stromech.

Hudba dechových kapel, jež se v průvodu střídají, mění svůj charakter podle toho, jak velká je kapela. Jednou se ozve řízná dechovka velkého hudebního tělesa, jiný se ozvou klarinetové tóny malé venkovské kapely.

To znamená, že obraz není podložen jedním souvislým pochodem, nýbrž změní různých kapel.

5. PC.

Vesele vyhrávající kapela pochoduje před kamerou.

6. C.

/Autentický záběr z průvodu z 1.V.1950./

Žižkovská skupina se v průvodu náhle na povel posadí, efektně přeskupí a pochoduje dále.

7. C.

Průvod jako mohutný tok, nad nímž se vlní prapory a vznášejí standarty, stéká mohutným řečištěm náměstí nepřetržitě a stejnoměrně.

O b r a z 3.

Stanoviště rozhlasového reportéra.

Den - Exterier.

8. PC.

V rozhlasovém voze obsluhují dva technici se sluchátky na uších zařízení.

Pokračování hudby a pozdravného volání diváků.

Reportér inž. Cincibus stojí na střeše vozu a hlásí do mikrofону, snaže se překřičet hudbu a volání diváků :

Rozhlasový reportér :

-... škoda, že vy, kterým není dopřáno být v průvodu nebo tady s námi mezi diváky...

9. PD.

Reportér popadne dech a tím i nápad, jak se vyjádřit :

... škoda, že nemáte u svých přijímačů televizní zařízení, abyste také viděli ten uchvatný obraz dnešní májové manifestace, který se nedá slovy vylíčit...

O b r a z 4.

Václavské náměstí 1.máje.

Den - Exterier - Výstřižky !

10. C.

V průvodu pochodují osazenstva jednotlivých závodů se svými standartami.

Pokračování hudby a pozdravného volání diváků.

11. PC.

Alegorický vyzdobený vůz symbolisující obor práce určité továrny.

12. PC.

Jiný alegorický vůz, symbolisující zemědělskou práci.

Prolíná se.

13. C.

Kolona ozdobených traktorů JZD sjíždí po svahu náměstí, naplnující je hřmotivým burácením.

Hřmění traktorů.

Prolíná se.

14. C.

Cyklisté ČSM jedou v řadách na ozdobených kolech.

Prolíná se.

15. PC.

Slovácká družina v krojích tančí v průvodu.

Hudba slovácké kapely.

O b r a z 5.

Část průvodu - Hraná davová scéna.

Den - Exterier.

Poznámka :

Hrané davové scény, doplňující autentické snímky, mohou být natáčeny v některé široké postranní ulici.

Prolínání.

16. PC.

Prodavačky nár. podn. Pramen pochodují, oblečené v jednotných uborech, pod standartou "Pramen všem".

Hudba a volání diváků pokračuje.

Prolínání.

17. PC. /jízda/

Čelo pochodujícího osazenstva závodu "Technotop".

V první řadě vykračují mladickým krokem starší dělníci. Za nimi vlají prapory dalších skupin.

/Kamera čeká a potom jede před nimi./

Po chvíli pochodu si kamera vybere záběr staršího muže /Sebesta/ ve tříčtvrtečním světlém převlečnicku s měkkým olemovaným kloboukem na hlavě.

Snaží se jít s ostatními v pochodovém tempu. Občas však ztratí krok, zakulhá a bolestně se zatváří.

O b r a z 6.

Stanoviště rozhlasového reportéra.

Den - Exterior.

18. PC.

Rozhlasový reportér stojí na střeše vozu, nadšeně se rozhlíží a trochu již ochraptělým hlasem, aby přehlušil volání davu, křičí do amplionu :

Hudba a volání davu.

Do toho se mísí hlas reportérův :

... je to jako vlnící se moře... moře lidí, kde jednotlivec splynul s ostatními a stává se součástí ohromného celku.

19. PD.

Reportér zvýší hlas a vkládá do něho celé své nadšení :

...v této povznášející chvíli jistě nikdo nemyslí na sebe, na své malicherné starosti a bolesti...

O b r a z 7.

Část průvodu - Hraná davová scéna.

Den - Exterier.

20. PC. /Kamera v jízdě/

Šebesta ve světlém převlečníku pochoduje čím dál tím bolestněji. Nyní už našlapuje, jako by šel po horké plotně.

Hudba a volání diváků pokračuje.

21. PD.

Šebesta jde a jeho tvář se při každém kroku bolestně zkřiví. Vedle něj pochodující starší dělník Novotný s prošedivělými kníry se na něho tázavě podívá. Šebesta naznačí vzteklým pohledem, že ho trápí boty.

22. D.

Šebestovy nohy v těsných, nablýskaných botách našlapují, jako by kráčely po hřebíkách.

23. PD.

Novotný se ušklíbne. Pochopil. Šebesta zatne zuby a jde dál.

O b r a z 8.

Václavské náměstí 1.máje.

Den - Exterier - Výstřižek !

Prolíná se.

24. C. /Záběr shora/

Nové proudy průvodu nastupují
s obou stran od Musea a slévají
se v jeden mohutný tok, plynou-
cí celou šíří Václavského náměstí.

Hudba a volání davu.

25. C.

Na dolním konci Václavského nám.
se proud průvodu rozděluje a od-
chází po částech na Příkopy,
Městek a ulicí 28.října.

O b r a z 9.

Stanoviště rozhlas. reportéra.

Den - Exterier.

26. PD.

Reportér opravdu již ochraptělý a unavený hlásí do mikrofonu, který si přidržuje u samých ust :

Reportér :

Odpusťte, že už chrap-
tím, ale těch dojmů,
které bych vám chtěl
vylíčit, je tolik, že
je to nad lidské síly.

27. PC.

Reportér se odvrátí od mikrofonu a rychle svlaží hrdlo douškem vody ze sklenice, již mu podává jeden z mechaniků okénkem vozu. Po kratičkém přerušení pokračuje :

Reportér :

Zdá se, že ten průvod nemá konce. Nahoře nastupují stále další a další formace, zatím co ti, kteří kolem nás za ty tři hodiny prošli, jsou už na cestě do svých domovů nebo se rozcházejí.

v nákladním voze /Máňa/ nazna-
čuje gestem ruky Lídě, aby si
pospíšila a volá :

Lída zrychlí krok.
Brejcha jí pomáhá vystoupit na
vůz, který ihned na Mánin po-
vel odjíždí.

Brejcha stále obrácen zády ke
kameře a divákům nepoznán,
hledí za odjíždějícími.

Máňa :

Pojď, Lído, pojď !...
Čekáme už jen na tebe.

Máňa :

Hotovo, jedem !

O b r a z 11.

Pražská ulice.

Den - exterieur.

34. C.

Část průvodu, která má v této ulici rozchod, rozlila se ze sevřené pochodové formace na hloučky a skupinky, které se dále drobí na jednotlivce a zaplavuje celou ulici.

35. PC.

Dva muži, kteří nesli plátěnou standartu s nápisem "Technotop", nabalují současně s obou stran plátno na tyče.

36. PC.

Šebesta se vyčerpaně belhá s vozovky na chodník, kde usedá na římsu výkladní skříně "Jas". Zhluboka si oddechne, otře pot, který mu vyrazil na čele a napjatý výraz přemáhání z jeho obličeje mizí.

Přistupuje k němu šedovlasý vousáč Novotný, jenž pochodoval v průvodu vedle něho a ptá se účastně :

Novotný :

Tak co je s tebou, Šebesto ?

Šebesta zvedne oči od svých bot a řekne zlomeně :

Šebesta :

Nic. Už nemůžu udělat ani krok. Ten kluk ševcovská, ten mi dal...

Šebesta se sehne, rozšněruje levou botu a zuje jí s bolestným vzdychnutím. Sáhne do ní rukou a dodá vztekle :

... no prosím. Všechny floky venku !

Obrací se k Novotnému :

Copak bych takhle došel do Podbaby ?

37. PD.

Novotný se počouchle nabízí :

Šebesta sebou trhne a obouva-
je si opatrně botu, bručí :

Novotný hledí na Šebestovy
boty a škodolibě se usmívá :

Šebesta po něm loupne očima :

Novotný si zapne kabát, pokrčí
rameny a odchází se slovy :

Šebesta sejme s hlavy klobouk,
otře kapesníkem jeho potítko a
zadívá se do výkladní skříně,
na jejíž římse sedí. Výraz je-
ho obličejě náhle zjihne a
v očích se mu zjeví lítostivá
touha.

38. D.

Na podstavci ve výkladní skří-
ni je pár bačkor a u nich ce-
dulka s nápisem : "Teplé, měk-
ké, pohodlné".

39. PD.

Šebesta hluboce vzdychne a po-
malu odvrací pohled opět do
ulice. Náhle oživne, vyskočí a
zavolá :

40. C.

Ulicí projíždí skupina svazá-
ků na kolech. Jirka jede mezi
nimi. Na zavolání se ohlédne,
přibrzdí a zahýbá, vraceje se
k chodníku.

Novotný :

Já ti zavolám ambulanc.

Šebesta :

Jen se neobtěžuj, ty samari-
ráne, a radši jdi, ať ti ne-
vystydne oběd. Já si počkám,
až začnou jezdit električky.

Novotný :

Škoda ! Jinak jsou to hezký
boty. Dělají ti takovou ma-
lou nohu.

Šebesta :

Jdi už, jdi už !

Novotný :

Tak buď zdrav !

Šebesta :

Jirko ! Jirkoó !

41. FC.

Jirka slézá s kola a zdraví otce, který se belhá k jeho bicyklu.

Šebesta se mračí :

Potom, pokládá ruku na řídítka, dodává :

Jirka se ptá udiveně :

Šebesta nevrle odsekne :

Jirka protáhne obličej :

Šebesta nemíní prodlužovat debatu a vrčí nesmlouvavě :

Jirka zklamaně stáhne s nohavice sponku a podává ji otci, který si jí spíná kalhoty.

42. FD.

Jirka stojí nad sehnutým Šebestou a ptá se :

Šebesta jenom zabručí :

Jirka s důrazem :

Šebesta se prudce narovná, zahledí se na Jirku a pak řekne káravě :

Jirka :

Ahoj !

Šebesta :

Já ti dám ahoj, takhle se mluví s tátou ?

Šebesta :

Půjčíš mi to kolo.

Jirka :

Proč ?

Šebesta :

Protože mě tlačí boty !

Jirka :

A jak se dostanu do Střemovky na veselici ?

Šebesta :

Počkáš si na elektriku a nebo jdi pěšky. Já bych domů nedošel. Dej sem kolo a nemluv !

Jirka :

Tatí... víš, koho jsem potkal na Karláku ?

Šebesta :

No ?

Jirka :

Naši Lídu. Vedla se s nějakým klukem.

Šebesta :

Starej se o sebe !

Jirka pohodí vyčítavě hlavou :

Jirka :

No jo... Líduška může všechno. Abych tak já šel s nějakou holkou.

Šebesta přeruší Jirkův žalozpěv :

Šebesta :

Nech si svoje řečnění a maž, maž !

43. PC.

Šebesta přehodil nohu přes rám kola a špičkou boty si připravuje pedál do horní polohy.

Jirka nastaví dlan.

Šebesta se ptá udiveně :

Šebesta :

Co ? Co je ?

Šebesta se přimračí :

Jirka :

Dostanu na elektriku.

Šebesta :

Máš přece svoje peníze, ne ?

Jirka přisvědčí :

Jirka :

Mám, ale tohle je mimořádná režie, kvůli tvým botám !

a po malé pause dodá :

Šebesta vrazí ruku do kapsy :

Šebesta :

Ty, kluku, jsi jako zimnice !

Vytáhne pětikorunu a podá ji synovi :

... Tumaš !

Pak šlápne do pedálů a odjíždí.

Prolínání.

O b r a z 12.

Zábavní park ve Stromovce.

Den - Exterier.

Prolínání.

44. C.

Zábavní park za starým výstavištěm je pln živého vzruchu. Mezi stánky proudí davy lidí. Tobogan, houpačky a kolotoče a zkrátka všechny atrakce jsou v činnosti.

Vzdálená hudba z restaurace mísí se s vřiskáním orchestrionu a hlukem.

45. PC.

/Zabráno zdola/ Kamera panoramuje pak dolů./ Tobogan je v čilém provozu.

46. PC.

Řetízkový kolotoč se otáčí. Na visutých sedadlech odstředivou silou odhánění létají kolem něho mladí lidé, chlapci a děvčata.

47. PC.

Stánek nár. podniku MASNA je obležen kupujícími.

48. PC.

Před stánkem nár. podniku Pramen je stejný nával. Za zády lidí, tlačících se před pultem /obrácen zády ke kameře/, přešlapuje Brejcha ve světlých šatech, vystupuje na špičky, občas zamává rukou a zavolá :

Brejcha
: vidl. lid.

Brejcha /postsynchron/ :
Lidko !... Liduško !

O b r a z 13.

Vnitřek stánku "PRAMEN".

Den - Atelier.

49. PC.

Lída obsluhuje u pultu s nápoji. Je v popředí záběru. Vedle ní u pultu s obloženými chlebičkami, saláty, zákusky, cukrovím atd. obsluhuje Mána. Obě mají co dělat, aby uspokojily zákazníky, kteří se dožadují občerstvení.

Zvuk z předešlého obrazu pokračuje.

Hlasy kupujících :

Teď jsem na řadě já...
Já tu byl dřív, prosím...

Dva chlebičky, slečno !
Mně citronovou... a mně sodovku...

O b r a z 14.

Zábavní park ve Stromovce.

Den .- exterieer.

50. PC.

Brejcha /stále obrácený zády
ke kameře/ se pokusí ještě jed-
nou na sebe upozorniti, ale když
se mu to nepodaří, obejde hlou-
ček u pultu a -

/kamera panoramuje stranou/

- mizí za rohem dřevěného stán-
ku.

Zvuk z předešlého obra-
zu pokračuje.

O b r a z 15.

Vnitřek stánku PRAMENE.

/Den - atelier./

51. PD.

Na konci pultu u dřevěné stěny stánku prodává Mána. Právě rovná na papírovou misku několik obložených chlebiček, když se ze stěny ozve mužský hlas :

Brejchův hlas :

Haló, haló ! Slečna Lída Sebestová !

Mána zašilhá stranou.

52. D.

Ve stěně stánku je otvor po vypadlém suku. Průhled sukem se zatemní a opět se za ním osvětlí, jak se někdo za stěnou pohybuje. Otvor se zatemní a ozve se znovu :

Brejchův hlas :

Slečnu Lídu, prosím !

53. PD.

Mána pochopí. Obrátí se od stěny a zavolá na druhou stranu :

Mána :

Lidko, volá tě meziměstská !

54. PC.

Lída, která v té chvíli zrovna vrací kupujícímu nazpět, zavře zásuvku v pultu a jde ke stěně.

55. PD.

Rychle přistoupí k otvoru po suku a ptá se :

Lída :

Co je ?

Brejchův hlas :

To jsem já. Už víš, kdy končíte ?

Lída :

Asi v sedm.

Lída netrpělivě odpovídá a odchází ke svému pultu :

Kamera najíždí až na :

56. D.

Z otvoru se ještě ozve zavolání :

a pak se opět vyjasní. Brejcha odešel.

Prolínání.

Brejchův hlas !

Dobře. V sedm tu na tebe počkám. Půjdeme si zatancovat.

Lída :

Přijď, ale teď mne nezdržuj!

Brejchův hlas :

Na shledanou.

O b r a z 16.

Ulice v Podbabě.

Den - exterieer.

Prolínání.

57. PC.

Šebesta jede na kole. Ohlédne se stranou a zastaví u chodníku.

58. PC.

Krámek umístěný v malém podbabském domku má staženou roletu. Nad krámkem visí firma :

Václav Hrabě, obuvník.

Kamera panoramuje

od vývěsního štítu na zahrádku před domkem, kde postříkává starší, holohlavý muž v brýlích s drátěnými obroučkami rybářské keře. Z práce jej vyruší Šebestův hlas :

Švec Hrabě se ohlédne po hlasu, narovná se a volá přátelsky :

Přistupuje k plotu, ale zarazí se a zůstane stát, když s druhé strany plotu vchází do obrazu Šebesta a říká nakvašeně :

Hrabě, zachovává je bezpečnou vzdálenost, se diví :

Šebesta vrčí přes plot :

Hlas Šebestův :

Povídám ! Hraběcí milosti !

Hrabě :

Pozdrav tě, Janíku !

Šebesta :

Jen pojď blíž, jen pojď, ty hlavičko kučeravá a podívej se, cos mi provedl s botama.

Hrabě :

Co je s nima ?

Šebesta :

Vylezly z nich všechny floky. Já šel přes celou Prahu jak po hřebíkách.

Hrabě opatrně přistupuje
k plotu a namítá :

59. FD.

S přátelským úsměvem uklid-
ňuje Hrabě Šebestu :

Vzápětí se však překřčí a
couvne, protože rozčilený
Šebesta zašermoval proti ně-
mu rukou a vykřikuje :

60. FC.

Šebesta jde ke svému kolu,
ale ještě si neodpustí do-
dat :

61. FD.

Uražený Hrabě za plotem hle-
dí za odjíždějícím Šebestou
a náhle, jako by si to roz-
myslel, vykřikne :

62. FC.

Šebesta, odjíždějící na kole,
se ani neohlédne.

Prolínání.

Šebesta pokračuje :

Myslíš, že jsem fakir ?

Hrabě :

Jeníku, snad jsi pochodoval
moc rázně...

Hrabě :

Pošli si je sem, já ti to
dám do pořádku !
To je maličkost.

Šebesta :

Maličkost ! Aby do tebe hrom
bacil ! On tomu říká malič-
kost a já sotva lezu.

Šebesta :

Dej si na firmu nápís :
"Výroba španělských bot",
ty... umělče !

Hrabě :

Ono taky záleží na tom, jaký
kdo má nohy.

O b r a z 17.

Šebestův byt.
/den - atelier/

Šebestův byt je v prvním patře staršího domku, před nímž je úzká zahrádka. Rozděluje se z kuchyně, do níž se vchází přímo z chodby. Ze kuchyně je větší pokoj a u něj pak menší pokojík.

K u c h y n ě .

Prohlídá se.

33. Polocelak

Šebestová prohrabává topeniště plotny a zlostně přibouchne dvířka, z nichž se chvílemi vrací kouř do kuchyně. Šebestová zavrtí hlavou a přistupuje k radiu u stěny.

Kamera s ní panoramuje.

34. PD

Šebestová se snaží vyladit radio, ale reportérův hlas stále chraptí.

Šebestová se snaží naslouchati reportáži, tváří se nelibě při patném poslechu a trochu dopálena vypne radio.

Šebestová se ohlédnou ke dveřím a když zazněl hluk a Šebestův hlas.

35. PC.

Šebesta belhá od dveří k nejbližší židli, kde usedne s bolestným záupněním :

Šebestová odchází od radia ke dveřím pokoje a řekne káravě:

36. PD

Šebesta si zouvá rychle boty a

Ochraptělý hlas reportéra
z amplionu přijímače přehlušovaný
místy hudbou a voláním davu.

Hlas reportéra :

.... a stále ještě není konec...
znovu se objevují....

Ryčný pochod kapely přehluší reportéra, který teprve po chvíli
naváže a pokračuje :

Hlas reportéra :

Znovu a znovu se objevují nové šiky a třeba, že jsou všichni účastníci průvodu od časného rána na nohou, nikdo z nich jistě necítí únavy....

Rázné otevření dveří.

Šebesta /mimo obraz/ :
Mámo, bačkory !

Šebesta :

Honem bačkory !
Už nemůžu v botách vydržet !

Šebestová :

Honem, honem !....

vztekle s každou uhodí o zem.

Šebesta :
Zatracený boty !

64.PC.

Šebestová se vrací z pokoje s bačkorami. Dojde k Šebestovi a postaví je před něho na zem.

Šebesta rychle vklouzne do bačkor a libuje si s úlevou.

Šebesta :
ááááh....

Šebestová stojí nad Šebestou a vyzvídá :

Šebestová :
No tak co ? Jaký to bylo ?

Šebesta trpitelně zavrtí hlavou :

Šebesta :
Hrozný, matko ! Hrozný ! Já myslel, že ani nedojdu.

Šebestová ho rozzlobeně přeruší :

Šebestová :
Ty pořád o botách s já chci slyšet jakej byl průvod !

Šebestová přísně a nesmlouvavě dodává :

Nebo podruhý půjdu na průvod já a ty se tu budeš zlobit s plotnou.

Šebestová domluví, obrátí se a jde k plotně.

68.PD.

Šebesta se začne mírně omlouvat:

Snaží se vzletně vylíčit své dojmy

náhle zas přejde k tvrdé skutečnosti :

Šebesta bezradně nakonec políčí rameny a vtane ,

Šebesta :

Heleď, Ružo...co to mám o tom povídat...já sám toho moc neviděl. To jdeš, jdeš..vidíš jen ty kolem sebe, nahoře jen prápory a nebe, lidi stojí i na střechách, muziky hrajou a všichni mají radost....no a ty jdeš a boty tě pořád dřou....

A co vlastně chce ode mě ještě slyšet ? Zkrátka bylo to krásný, moc krásný a...a.. a dej mi polívku.

69.PC.

Zabráno přes Šebestu na dveře pokoje. Šebesta přejde od židlo

v dveří na chodbu ke stolu a chopí se nedočkavě lžice, která leží na ubruse.
Ze dveří pokoje vyjde Šebestova dcera Věra. Když vidí otce, pípne školácky :

Věra :
Dobrý den !

Šebesta na ni pohlédne zpod obočí a broukne :

Šebesta :
Kam jdeš ?

Věra ukáže na desky s notami, které drží pod paží.

Věra :
K Fialům. Přehrávat.

Šebesta zabručí :

Šebesta :
Hm....

Pak se ohlédne za sebe a ukáže:

Támhle ty boty vem s sebou a dej je k ševci. On už ví co s nimi.

Věra poslušně souhlasí a odchází.

Věra :
Ano.

Ke stolu přichází Šebestová a nalévá Šebestovi polévku do talíře!

Věřin hlas :
Sbohem !

Otevření a zavření dveří .

70. PD

Šebesta se dá do polévky a mezi jídlem uvažuje nahlas:

Šebesta :
Těm Fialovým bych měl za tu jejich ochotu poslat nějakýho pěknýho králíka....Ono.... nechat si zadarmo třískat do piana a ještě to poslouchat.. k tomu, aby byla svatá trpělivost.. já bych se z toho asi zbláznil..

Šebesta zavrtí hlavou !

71. FC

Šebestová u plotny se obrátí a mávne rukou.

Šebestová :
Copak ty....
A poslechni....hlásili taky v rádiu, že úderníci šli v průvodu zvlášť..

Náhle se rozpomene a řekne tázavě : ,

72. PD

Šebesta se nad talířem přimračí

a řekne dosti nevrle :

Rychle dojídá polévku.
Šebestová přistupuje ke stolu
a čeká až Šebesta dojí .

Šebesta zvedne zamračený pohled
a zavrčí podrážděně :

Položí zlostně lžici do prázd-
ného talíře a zlostně vyjede :

P r o l í n á s e !

Šebesta :
To je možný.. já je neviděl.

Šebestová :
Když pochodovali, to ti bylo
takovýho volání slávy, že jsem
ani nerozuměla co říká Cincibus.

Šebesta :
Ono se s nimi nedělá víc , než
toho udělají oni.

Copak, sakra, my ostatní nedě-
láme nic ?

O b r a z 18.

Záběry pouťových atrakcí.
Výstřižky z film. archivu-večer.

P r o l í n á n í.

73. PC

Vířící kolotoč se sedátky na řetízích.

Postsynchron.

Změň hluku a hudby.

P r o l í n á n í. /krátké/

74. PC

Dvojice mladých lidí v loďce prudce létající houpačky.

P r o l í n á n í /krátké/

75. PC

Vlnový kolotoč v pohybu.

P r o l í n á n í /krátké/

76. PC

Proudící dav vesele se usmívajících lidí.

P r o l í n á n í /krátké/

77. Detail

/z filmu "Právě začínáme"/
Tančící pár figurek naorchestri-
nu.

P r o l í n á n í.

O b r a z 19.

Šebestův byt .
/večer - atelier/

K u c h y n ě.

78. Celek

Šebesta oblečen jen v kalhotách a košili s bačkorami na nohou, stojí uprostřed kuchyně a natahuje budíka, kterého drží v ruce. Pohlédne na něj a zahubuje, když zjistí kolik už je hodin.

Šebestová, která sedí na posteli v noční jupce a spodničce, trochu ospale mu odporuje, tlumíc hlas :

79. PC

Šebesta s budíkem v ruce při - stupuje blíže k Šebestové a rozčiluje se.

Šebestová je udivená :

Šebesta se rozčiluje dále.

Šebestová se ospale usměje :

Šebesta se zamračí :

Šebestová vstane a vysvětluje:

Šebesta :

Půl dvanáctý a slečna nikde. Do deseti měla bejt doma. To je hezkej pořádek ! Ale ať si se mnou Liduška nehraje.

Šebestová :

Víš, že dneska prodávala na slavnosti, pak se třeba někde chvilku zdržela a jestli jí ujel autobus....

Šebesta :

Ty pro ní najdeš vždycky nějakou vejmluvu.. ale já jí ty kluky zatrhnu !

Šebestová :

Jaký kluky ?

Šebesta :

To nevím jaký . Ale Jirka viděl, jak se po průvodu s jedním vedla.

Šebestová :

To byl asi ten její.

Šebesta :

Její ????.

Šebestová :

No bodejt ! Má přeci známost už asi půl roku.

80. PD.

Šebesta zamračeně přihlíží, pak přistoupí až k ženě a ptá se přísně :

Šebestová rozpačitě pokrčí rameny :

Šebesta se počne znovu rozčilovat.

Pedanticky zvedne ruku a vztyčeným ukazováčkem seká do vzduchu, aby dodal každé větě důrazu.

Šebesta chvíli hledá výraz: Šebestová se usměje jeho zbytečné přísnosti a počne mu domlouvat :

Šebestová se obrátí a odejde k posteli.

Šebesta zlostně mávne rukou, v níž drží budíka :

Chce odejít, ale náhle si všimne, že se budík zastavil. Zatřepe jím a teprve tehdy, když se ozve jeho tikání, odchází ke dveřím pokoje.

81. PC

Když se za Šebestou zavřely dveře pokoje, Šebestová přistoupí k vypínači a zhasne světlo. Tma.

Ostrý nástřih.

Šebesta :
S kým ?

Šebestová :
Zatím nevím. Taky ho neznám. Já jen tak co jsem zpozorovala. To víš, ona se člověku se vším hned nesvěří.

Šebesta :
Ale má ! Jako pořádně vychovaná dcera má přijít a říct rodičům co a jak.

Šebestová :
Prosím tě, táto, nemluv . Holce už je dvacet let a má přeci taky svůj rozum.

Šebesta :
Vy máte všichni moc rozumu !

P o k o j .

82. PC

V té chvíli otočí Šebesta vypínačem v pokoji, který se osvětlí. Šebesta se ohlédne k posteli, na níž spí Jirka. Ozývá se jen pravidelné chrápání. Postel s Jirkou není vidět. Teprve kamera,

Jirkovo zdravé chrápání.

panoramuje

s Šebestovou chůzí, dojde d ním až k posteli.

83. PD.

Šebesta se nakloní nad spícího Jirku a hlasitě zamlaská. Jirka však na mlaskání nereaguje a chrápe dál. Šebesta popadne jednou rukou Jirku za rameno a zatřepe jím. Jirka však tóninu svého spánku nemění, ale naopak přidá na síle. Šebesta ho tedy rázně obrátí na bok a Jirka ztichne. Oddychuje teď tiše a pravidelně. Šebesta se spokojeně narovná a odchází.

Šebestovo zamlaskání.

Pravidelné Jirkovo oddechování.

84. PC.

Šebesta přistoupí k druhé prázdné, odestlané posteli, postaví budíka na židli u postele a rozepíná si pásek u kalhot. Náhle zbystrí pozornost.

Tichý hluk dveří v kuchyni.

85. Polocelek.

/Zabráno přes Šebestu na dveře kuchyně/
Šebesta hledí ke dveřím kuchyně, za nimiž je slyšet tlumený a nesrozumitelný krátký rozhovor. Po chvíli se otevrou dveře temné kuchyně a do pokoje vklouzne Lída. Trochu zaraženě hledí na otce a rozpačitě pozdraví :

Nesrozumitelný hovor za dveřmi.

Lída :
Dobrý večer !

86. Polodetail.

Šebesta hledí na Lídu zamračeným pohledem a po chvíli vy-

buchne, otáčeje hlavu, jak
Lída jde ke dveřím malého po-
kojíku.

87. Polodetail.

Lída se zastaví přede dveřmi
pokojíku a odpovídá :

Šebesta s rozepjatým páskem při-
stupuje k Lídě. Naslouchá, při-
kvyje a ironicky dodává :

Lída klidně odpovídá :

Šebesta se tváří jako by byl
na něco přišel.

Lída se trochu rozpačitě usmívá:

Šebesta pokývá podezíravě hla-
vou :

Lída se tváří trochu uraženě:

Šebesta jí však zakřikne :

Lída se opět trochu ospale usmě-
je a řekne tiše :

Pak vejde do maléjo temného po-
kojíku. Šebesta hledí chvíli na
zavřené dveře, pak se obrátí a
jde ke své posteli.

88. Polocelek.

Šebesta se zastaví u postele,
znovu pohlédne ke dveřím pokojíku,

Šebesta :

Já ti dám večer ! Už je půl-
noc. Kdes byla ?

Lída :

Ve Střemovce. Do večera jsem
byla ve stánku a pak jsem si
šla zatancovat.

Šebesta :

A pak ti ujel autobus, co ?

Lída :

Vůbec ne. My jsme šli pěšky.

Šebesta :

My, kdo my ?

Lída :

No, my.. Šlo nás přeci víc.

Šebesta :

Víc.. hm.. akorát o jednoho,
viď ?

Lída :

Jak to myslíš ?

Šebesta :

Ty víš...ale nebudeme rozdělávat řeč. Teď si jdi lehnout!
Ráno se pak nikomu z vás ne-
chce vstávat.

Lída :

Dobrou noc, tati !

slabě se usměje. Jeho obličej se v té chvíli vyrovná a výraz přísnosti rázem zmizí. Najednou zívne a protáhne unaveně :

Šebesta :
Ach jo.....

Vypadá jako člověk, jenž vyčerpal svou denní kvotu otcovské autority. A teprve teď je spokojen.

M a l ý p o k o j í k .

89. Polocelek.

Lída stojí uprostřed pokojíku, v němž je tma. V okně je spuštěna stahovací roleta, kdysi celá pruhovaná, ale dnes nastavená kusem režného plátna. Na roletě se odráží z venčí měsíční světlo a osvětluje pokojík jen velmi spoře. Lída pohlédne na dětskou postel, kde spí Věra.

Tichá náladová hudba.

90. Polodetail.

Věra spí klidně s dětským úsměvem ve tváři.

91. Polodetail.

Lída se obrátí k oknu a přistupuje k němu. Tiše otevře vnitřní okno, opatrně nazvedne spodek rolety a vyhlíží vnějším zavřeným oknem dolů do ulice.

O b r a z 20.

Před Šebestovým domkem .
/Večer - exterie/

92. Polocelek.

Pod nadzvednutou roletou je vidět dolů do ulice. U vrátek zahrádky před domkem stojí ve slabém měsíčním světle tmavá silheta mladého muže /Brejcha/, který zamává rukama vzhůru a odchází ze záběru.

Tichá nšladová huđba pokračuje.

O b r a z 21.

Šebestův byt.
/Atelier-večer/

M a l ý p o k o j í k .

93. Polocelek.

Lída stojící u okna zvolna opouští roletu, jíž prochází do sešeřelého pokojíku měsíční světlo. Lída se ohlédne na Věru, která

Tichá náladová hudba pokračuje.

94. Polodetail:

se zavrtěla na posteli. Když se Věra uklidní, zahledí se Lída před sebe. Na její zamyšlené tváři se objeví úsměv a začne se pomalu svlékat.

Z a t e m n i t !

Zvukové prolínání.

O b r a z 22.

Před továrnou Technotop.
/Den - exteriér/

Továrna Technotop je továrna Janka v Radotíně.

Roztemnit !

95. Detail.

Ze sirény na střeše závodu vy-
letí obláček páry a současně se
ozve volání sirény.

Zvukové prolínání.

Hudba vyjadřující rytmus práce.

Siréna.

96. Celek.

Nad hlavním vchodem do továrny
je velký nápis Technotop.
Postranním vchodem vedle vjezdu
procházejí dělníci jednotlivě
i ve skupinách kolem vrátnice
do továrny.

97. Polocelek.

Šebesta ve všedních šatech
s měkkým zmačkeným kloboukem
na hlavě, přistupuje k pícha-
cím hodinám a zastrčí do nich
svou píchačku .

Cinknutí píchacích hodin

98. Detail.

Hodiny na píchačkách ukazují
za deset minut šest.

O b r a z 23.

U píchacích hodin továrny Elektra.
/den - exterieur/

Píchačky a příchod u Elektry patří zřejmě k modernější továrně než je Technotop.

99. Detail.

Kulatý znak továrny Elektra nad Zvuk píchacích hodin.
píchacími hodinami.
Kamera odjíždí a panoramuje na

100. Polocelek

Řada dělníků prochází kolem píchacích hodin. Mezi nimi je i Jirka Sebesta. Učedník, jenž postupuje v řadě před ním, zastřeší do hodin svůj lístek obráceně. Všimne si toho až když orazil, hrne se zpět a orazí lístek znovu správně. Jirka ho netrpělivě pobídne :

Jirka :
Dělej, Bonbon, dělej !

Bonbon se obrátí a zdraví přes rameno :

Bonbon :
Nazdar, Jirko !

Odehází.

Jirka píchne a chce jít za ním, když na něho zavolá starší muž asi třetí v řadě za ním.

Burger :
Počkej, Sebesto !

Jirka vyjde ze řady a čeká.

101. Polodetail.

K Jirkovi přistoupí Burger. Na Jirkův pozdrav :

Jirka :
Dobré jitro , pane mistr !

Kývne hlavou a položí mladému Sebestovi ruku na rameno :

Burger :
Heleď.. Tůmová z montovny odešla do kursu. Říkal mi Jedlička, že by za ní potřeboval někoho na řezání okýnek do elektroměrů. Řezal jsi někdy sklo ?

Jirka zavrtí hlavou , ale hned

uvažuje sebevědomě:

Burgr přikývne hlavou :

Jirká souhlasí:

Oba odcházejí.

P r o l í n á s e .

Jirka :
Ne, ale to přece není žádný
problém. Já se na to podívám.

Burgr :
Promluv si s Jedličkou, kolik
jich asi za týden spotřebuje
a vždycky by ses na to uvolnil.
Ode dneška máš tenhle zásek
na starosti ty.

Jirka :
Ano, pane mistr !

O b r a z 24.

Prodejna nár. podniku Pramen.
/den - atelier/

Prolínání.

102. Celek.

V krámě je čilý ruch. Před pul-
tem stojí hloučky zákazníci.
U prodeje běžného zboží stojí
Lída a Máňa.

Za pultem s uzeninami a sýry
je třetí děvče .

Výdej zboží obstarává hromo-
tlucký B ěura, který toto zaměst-
nání zastává jen tak, aby se
příliš neunavil.

Oddělení kávy, čaje, lihovin
má na starosti Gustav, mladší
prodavač unuděného výrazu.
V pokladně sedí vedoucí Válek,
starostlivě hlídající provoz
prodejny.

103. PC

Lída a obě další prodavačky se
k zákazníkům chovají zdvořile
a ochotně :

Ruch v krámě.

/zvuk vah, šustění papíru a
hovor/

1 zákazník - 1

Patnáct deka eidamu.

2. zákazník :

Půl kila rajčat.

3. zákazník.

Na tenhle lístek přiděl cukru.

Lída :

Cukr prosím ? Krystal nebo
písek ?

Máňa :

Komu posloužím dále ?

Zákaznice :

Cukr na zavařování.

Lída :

To je lepší krystal, prosím!

104. PC

Před pultem příručího Gustava
je malý nával, protože Gustav
obsluhuje pomalu.

Z hloučku zákazníků se ozve
žena v šátku :

Gustav zvedne povýšeně obočí :

Žena obrátí pohled k výdejnímu
pultu vedle.

kamera panoramuje

u výdejního pultu stojí Baďura,
který si rovná na pultě balíčky
a dotčeně se ohražuje :

105. PD.

Vedoucí Válek pozoruje scénu .
Výzlamně pohlédne na Lídu a
pohodí hlavou ke Gustavovi.

106. PC.

Lída zachytí Válkův pohled,
přikývne a řekne Máně :

Lída přechází za pultem k pro-
dejnímu rayonu Gustavovu.

kamera v jízdě s ní

Thned, jakmile se postaví vedle
Gustava, ptá se ženy v šátku :

107. FD .

Lída rychle napíše blok na
32 Kčs a podá jej ženě.

Pak vezme z regálu již odvážený
balíček čaje a předá jej rychle
s kopií bloku na výdejní pult

Žena :

Prosím vás, já chci jen dvě doka
čaje a už tu stojím takovou
dobu.

Gustav :

Mám jen jedny ruce, paní !

Žena :

Tak at vám pomůže tenhle....

Baďura :

Já musím vydávat zboží, prosím.

Lída :

Já mu jdu pomoct.

Máňa :

Jdi, nebo se nám rozstůně.

Lída :

Vy jste chtěla dvě doka čaje,
paní ? Nic jiného, prosím ?

Žena :

Ne.

Lída :

Platit u pokladny, prosím .

Vrací se za pult a řekne krátce
Gustavovi :

a nestarajíc se o něho, obrací
se k zákazníkům :

Lída :

A je to rychlejší, než ty va-
še řeči....

... kdo je teď na fošě, pro-
sím ?

O b r a z 25.

Dílenská hala Technotopu.
/Den - továrna/

Prolíná se.

Hluk továrny.

108. Celek.

Kamera nížko zavěšená na pojízdném dílenském jeřábu, zabírá pohled na halu od hlavních vrat.

Hala je přeplněna materiálem a stroji. /je možno podle situace nepořádek v hale zvětšit a doplnit/.

Jsou tu odloženy silné plechy, tyče, traversy a roury k ssačímu potrubí, okolo strojů je jen nejnútnejší volný prostor a střed haly je zastaven velikými kovovými bubny, na nichž pracují svářeči.

kamera v jízdě

zachytí do záběru klempíře Novotného, který nese nějaké nákrepy a sleduje ho jak se proplétá mezi stroji, materiálem a zpola dohotovenými výrobky, až na konec haly, kde Novotný projde kolem lisu a vejde do postranních dveří, vedoucích do přístavku k hale.

O b r a z 26.

Přístavek k hale.

/Den - atelier./

Přístavek k hale je malá místnost s jedním kovovým oknem, s malými tabulkami. Celé zařízení tvoří: Stará kalicií pec, plechový stůl se zásuvkou, dřevěná hrubá sedačka a skříňka na šaty. Na betonové podlaze jsou narovnány železné trubky různých délek a v bedně jsou kruhová žebra, která se vyse-

kávají na lise z plechu asi dva milimetry silného. Tady zámečník Šebesta zhotovuje tepná tělesa k teplovzdušnému zařízení tak, že trubky opatřuje kruhovým žebrováním. Postup práce je následující: Šebesta nejprve narovná kruhová žebra do řady v hřebenovitém lůžku a pak je i s lůžkem vsune do pece. Tam se žebra rozžhaví do červena, teplem se jejich vnitřní kruhové otvory roztáhnou tak, že je jimi možno protáhnout studenou trubku. Po vytažení z pece žebra ochladnou, smrští se a na trubku pevně přilnou. Protože vnitřní prostor pece je malý, hřebenovité lůžko je jenom z poloviny tak dlouhé jako celá trubka. Kruhová žebra se tudíž na každou trubku musí navlékat na dvakrát.

Pro práci v atelieru stačí místo skutečné kalicií pece pec kaširovaná, pouze prosvětlená a zásoba topných těles zčásti nebo úplně opatřených žebry se opatří z továrny Janka v Radotíně. Na detaily bude ovšem nutné topné těleso /už hotové/ žíhat letovací lampou, aby vznikl dojem, že se ohřálo v kalicií peci.

109. Polocelek :

Novotný zavírá za sebou dveře vedoucí do haly a jde ke stolu, na němž plní Šebesta žebra do hřebenovitého přípravku.

Kamera panoramuje s ním.

Šebesta zvedne oči od práce :

Šebesta :

To už je svačina ?

Novotný pokládá na plechový stůl výkresy a sahaje do kapsy, říká :

Novotný :

Ještě ne, ale mně po tom včerejším vejšlapu vytrávil dnes nějak dřív.

Vytáhne z kapsy dva vuřty v pápíru a pokládaje je rozbalené na výkresy, dodá :

Udělej mi je na rožni.

Šebesta, který dokončil plnění hřebenovitého přípravku, se narovná, pošine starou ohmatanou buřinu do týla a souhlasí :

Natáhne ruku, vytáhne z kapsy kabátu pověšeného na zdi kousek salámu v papíře a podává jej Novotnému :

110. Polodetail :

Novotný vytáhne z kapsy kuřlu, nakrajuje vuřty na koncích a důvěrně oznamuje :

111. Polodetail :

Šebesta mhouří oči do otevřené kalici pece a vsouvá trubku do otvoru přípravku s rozžhavenými žebry. Otočí se k Novotnému a poznamenává :

112. Polodetail :

Novotný odkládá nakrojené vuřty, začíná nakrajovat salám a při tom vykládá :

113. Polocelek :

Šebesta vytahuje hákem z pece přípravek na šikmou plechovou skluzavku, po níž horký přípravek sklouzne na betonovou podlahu. Vyhodí z něho topné těleso ještě kouřící, přisune je k ostatním již vychladlým kusům a obrátí se k Novotnému :

Šebesta :

Jó... ale musíš počkat, až budu mít prázdnou troubu. Já se s tebou svezu. Mám taky kousek salámu.

Zatím to nakroj !

Novotný :

Tak prej se, Jeníku, dostala naše fabrika na černou tabuli.

Šebesta :

Ale...

Novotný :

Teď jsem to zaslechl v kanceláři. Z "Kovo" přišla důtka, že jedeme pod plán a má se zjišťovat, kde je u nás ten zakopanej pes.

Šebesta :

To je jednoduchý. Ten pes je v tom, že naplánovali víc, než stačíme udělat !

Šebesta přivře dvířka pece a jde k Novotnému.

Kamera v jízdě s ním.

Šebesta v ohni hovoří :

Šebesta, který za řeči došel až ke zdi a sundal s hřebíku dlouhý špičatý drát, na druhém konci salomený do kliky, potřese hlavou, jako by mu bylo ublíženo :

Natáhne ruku, vezme od Novotného vuřty a salám, napichuje je na drát a vrací se k peci.

Kamera v jízdě s ním.

Šebesta vstrčí vuřty na drátě do pece, přivře dvířka a otáčeje drátem, pozoruje šterbinou, jak se vuřty pečou. Při tom ještě poznamenává :

114. Detail :

Dva vuřty a kousek salámu se otáčejí na drátě v rozpálené kalici peci. Jejich nakrojené konce se škvaří a rozvírají.

P r o l í n á s e .

Šebesta :

Já jsem to říkal hned, když se plán schvaloval, ale to bylo tenkrát nadšení a řeči, každej měl velký oči a nekonec když jsem řekl : pozor, hoši - ne tak hrr ! - byli by mě uštípali, že jsem starej zpátečník.

Tak je to ! Ukaž, dej to sem.

Šebesta :

No... co si udělali, to mají. Teď jim bude horko.

O b r a z . . . 27.

Ředitelská kancelář Technotopu.

/Den - atelier./

Prohlídka se:

Kolísavý zvuk továrních stro-
jů.

115. Detail :

Graf výrobního výkonu továrny visící na stěně. Na grafu je pod napsán :

Technotop n.p.

Přehled plnění Výrobního plánu.

- narysováno 12 svislých sloupců, označených nahoře názvy měsíců. První čtyři měsíce : leden, únor, březen, duben jsou vyplněny do určité výše tuší tak, jak výroba kolísala, žádný z nich však nedosahuje k silně vodorovné čáře protínající všech 12 sloupců a označené po obou stranách 100%.

Podle označení na levé straně vidíme, že výroba dosáhla v lednu 96%, v únoru 88%, v březnu 92%, v dubnu 86%.

116. Trik :

Na sloupci květen vzniká dole tmavá základna, z níž vyroste plný sloupec na 93%, červen doleze k pouhým 85%. Když je graf v tomto stavu,

kamera odjíždí zpět.

117. Polocelék :

Ředitel Skála sedí za stolem a čeká, až vedle něho stojí provozní ing. Votruba dočte dopis.

Otavyřené okno doléhající
tovární bluk.

Votruba, asi padesátiletý muž, oblečený v bílém pláští a se slatým cvikrem na nose, došel a vrátil dopis Skálovi, který na něho táhově hledí :

Votruba zavrtí hlavou a hledí otevřeným oknem kamsi na dvůr :

Votruba zamračeně hodí rukou k plánu pověšenému na stěně :

118. Polocelek :

Ředitel Skála bezradně rozhodí rukama :

A pak náhle rozhodnut obrací se k sekretářce, která čeká u stolku s připraveným blokem :

Sekretářka stenografuje a aniž by zvedla hlavu, ptá se :

119. Polodetail :

Skála přisvědčí a diktuje dál :

Prolíná se v obraze i ve zvuku.

Skála :

No ?

Votruba :

To je vyloučený. Hromadu lidí máme na dovolených a když se člověk podívá, jak vypadáme s plánem...

... tak by plakal.

Skála :

No jo...

Skála :

Tak tedy pište, slečno. Výrobnímu výboru národního podniku Spojené strojírny v Praze.

Sekretářka :

Dnešní datum, pane řediteli ?

Skála :

Ano. K vaší žádosti o zkrácení dodací lhůty topného zařízení, objednaného pro novostavbu strojírnských hal v Satalicích, oznamujeme vám s politováním, že.....

O b r a z 28.

Zasedací síň Spojených strojíren.

/Den - atelier./

Prolíná se.

Hlas ředitele Skály monotonně diktující se prolíná do rázného, úsečného hlasu Šimkova.

120. Polodetail :

Předseda závodní rady Šimek, mladý muž výrazné tváře a živých očí, oblečený v montérské kombinéze, drží v rukou dopis a čte z něho :

Šimek :

... oznamujeme vám s politováním, že v této věci vám vyhovět nemůžeme, ježto musíme ve výrobě postupovat podle plánu a i tak dodržujeme termíny, jež jsme při uzavření objednávky akceptovali, jen s maximálním vypětím celého provozu.

Zatím co Šimek čte dopis,

kamera panoramuje po tvářích kolem stolu a odjíždí na :

121. Celek :

Kolem dlouhého stolu, v jehož čele stojí Šimek, sedí asi osm členů závodní rady Spojených strojíren. Vesměs dělnické typy v pracovních šatech, až na ing. Santara, který tu sedí v civilním obleku. Dlouhý slévač Cifrna, převyšující ostatní o hlavu, má ještě umouněnou tvář. Na druhé straně stolu proti Šimkovi sedí nejmladší člen závodní rady, bystře vyhlížející mladík, soustružník a ušerník Brejcha. Šimek přestane číst, zběžně přehlédne zbývající část dopisu a stručně informuje pozorně naslouchající členy závodní rady :

Šimek :

Tady v dalším pak uvádějí, že mají hromadu lidí na dovolených, různé potíže rázu technického atd.....

122. Polodetail :

Šimek mrkne na záhlaví dopisu a odkládá je k papírům, které má před sebou na stole :

Potom se opře oběma rukama o stůl a pokračuje :

123. Polodetail :

Brejcha, který si na papíře před sebou něco zamyšleně kreslí, poznamenává :

124. Polodetail :

Šimek zvedne pohled a odpovídá Brejchovi :

125. Polodetail :

Brejcha přestane čmárat po papíře, upře na Šimka pohled a zeptá se :

Položí tužku na papír a zdůrazňuje :

Šimek :

No... a tenhle dopis přišel třetího července.

Já jsem se s tím ale nespokojil. Papírem se nepřijemný věci lehko vyřizují. Tak jsem si do Technotopu došel. Mluvil jsem tam se závodní radou, s provozním inženýrem a slyšel jsem zas tu samou písničku. Nemůžem, nejde to !

Brejcha :

Zkrátka jsou tam na malej převod.

Šimek :

Snad... ale viděl jsem, že tam opravdu těžkosti mají. Dílny jsou zatřískaný materiálem, stroje jsou tam zastaralý... a lidí mají málo. Lehko se tam nedělá.

Brejcha :

Nezlob se, Šimku, ale když už jsi byl v dílnách, proč jsi se neobrátil na dělníky ?

S těma jsi měl promluvit ! A říct jim : My jsme počítali, že nový haly budeme mít dostavěný až prvního ledna. K tomu termínu jste nám slíbili dodat topný zařízení. Ale díky stavebním

Brejcha se rozohňuje :

126. Polocetek :

Šimek s úsměvem přikyvuje a přátelsky Brejchu přeruší :

Brejcha trochu ochladne a zase se chápe své tužky :

Slévač Cifrna přisvědčí hlubokým basem :

Šimek rychle navazuje :

Brejcha se ošívá :

Brejchův souseď u stolu se zajímá :

Brejcha s očima upřenýma na papír před sebou neochotně přiznává :

127. Polodetail :

Cifrna přeruší Brejchu svým hlubokým basem a zasměje se :

Brejcha pokračuje :

úderkám budeme mít tyto halý hotový už prvního prosince a mohli bysme je spustit naplno ještě letos.

Šimek :

Máš pravdu, to jsem udělat měl, ale nic není zmeškáno. To můžeš ještě udělat ty. A bude dokonce lepší, když tam půjdeš právě ty, protože můžeš mluvit jménem našich úderníků.

Brejcha :

Já... no...

Cifrna :

Správně ! Jediný, kdo s nima může hnout, je Brejcha.

Šimek :

No tak vidíš. Zejtra je sobota. V Technotopu se dělá do dvou. Já tam brnknu, aby svolali po šichtě celozávodní schůzi.

Brejcha :

Počkej, počkej ! Ne tak honem. Zejtra to nepůjde.

Člen závodní rady :

Copak ?

Brejcha :

Já mám totiž taky nějaký soukromý starosti a chtěl jsem zrovna zejtra.

Brejcha to honem zamlouvá a svoluje :

128. Polodetail :

Ing. Santar zvedne ruku :

129. Polocelek :

Cifrna položí svou dlaň na stůl, jako když uhodí kládívem a zaduní :

Šimek klidně, ale věcně poznamenává :

130. Kamera panoramuje

na Brejchu, který vstává a prohlašuje energicky :

Prohlašuje se.

Cifrna :

Co může mít, mordiie, mladěj člověk za starosti. Akorát o holky...

Brejcha :

No dobře, já tam tedy půjdu, abyste nemysleli. To svoje si vyřídím potom, ale...

Santar :

Moment, soudruzí ! To je siice hezké, ale měli bychom snad už teď uvažovat, co budeme dělat, když nám přes všechny tyhle zákroky tope ní včas nedodají ? V prosinci můžou přijít mrazy.

Cifrna :

Tak budeme dělat za mrazu ! My se při práci zahřejeme.

Šimek :

To mluvíš za sebe, počkej, až co tomu řeknou ostatní.

Brejcha :

Těch se zeptám já. Ale pak jim to v Technotopu řeknu.

Dílenská hala Technotopu.

/Den - továrna Janka./

ČESKOSLOVENSKÝ FILM
ústřední knihovna

Prolíná se :

131. Polocelek :

Brejcha oblečený v lehkých civilních šatech a bílé košili s kravatou stojí na nedohotované sušárenské skříně umístěné na jednom konci haly. Před i po stranách skříně stojí dělníci Technotopu a hledí vzhůru na Brejcha, který stojí výše a mluví přesvědčivě :

Kamera umístěná na jeřábu
za Brejchovy řeči odjíždí na :

132. Celek :

Osazenstvo továrny - asi 200 dělníků, mezi nimi i několik žen, zaplňuje prázdné prostory kolem strojů. Mlčky naslouchá Brejchově řeči.

133. Polocelek :

Skupina starších dělníků, mezi nimiž je i Sebesta a Novotný, se tváří trochu nedůvěřivě. Sebesta se nakloní k Novotnému, něco mu šeptá a zavrtí hlavou.

134. Polodetail :

Přítlovstlý montér Doubek si otře s čela pot a řekne trochu posměšně :

Hlasy ve velké dílenské hale se rozléhají.

Brejcha :

... a proto jsem vás přišel požádat, abyste nám pomohli... Ale zároveň vám říkám, soudruzi, že i kdybyste nám nemohli vyhovět, že jsme my ve Spojených strojárnách rozhodnutí začít v našich nových soustružnách pracovat, i když bude mrznout.

Chvíli je ticho, jen tu a tam pár tlumených slov.

Doubek :

Tak proč nás uháníte, když jste tak horkokrevný ?

135. Polodetail :

Brejcha se ohlédne po hlase. Je sice, trochu překvapen Doubkovým tónem, ale není jím přiveden z míry. Klidně, ale důrazně odpovídá :

Brejcha se nyní rozhlédne po hale a pokračuje s jakýmsi uznáním v hlase :

136. Polocelek :

Šebesta zvedne ruku, zamává jí zamítavě a volá :

Pak si pošine ohmatanou bouřku do týla, mávne do široka rukama, aby měl kolem sebe místo a spustí od plic :

Ukáže kolem sebe a pokračuje :

Ukáže na sebe :

Kamera najíždí na :

137. Polodetail :

Šebesta teď ukazuje přímo na Brejchu :

138. Polocelek :

Starší dělníci kolem Šebesty se

Brejcha :

Protože za mrazu se nedá dělat všecko. Jemná práce na tisícinu nám bude plavat. Tu nemůžeme dělat při nule, když má být potom přesná při dvaceti stupních tepla.

Já vím... Těžkosti jsou všude. A u vás možná větší než jinde. Ale když se opravdu chce, tak jde udělat moc.

Šebesta :

Tak počkej, hochu !

Šebesta :

To, co nám tu povídáš, je sice hezký, ale nesmíš si myslet, že mluvíš s nějakými učedníky.

Podívej se... Je nás tu hodně, který jsme tady přes dvacet let.

Já sám už skoro třicet.

Ty své práci my rozumíme a leccs už jsme taky zkoušeli. A když já ti řeknu, že se tu víc nedá dělat, tak mi věř !

Kdybyste vy ze Strojíren stáli u našich ponků a starých mašin, tak byste třeba neudělali ani to, co my - třeba jste uderníci !

souhlasným úsměvem přikyvuji. Šebesta, povzbuzen souhlasem svých druhů, postoupí ještě blíže k Brejchovi a s potměšilým úsměvem zautočí na něho přímo :

139. Polodetail :

Brejcha je trochu zaražen. Chvilí přemýšlí a pak řekne váhavě :

140. Polocelek :

Šebestovi se zdá, že Brejchu přistihl při bezradném vytáčení a že ho může snadno usvědčit :

Šebesta prudce gestikuluje, aby dodal svým slovům váhy :

A zdá se, že Šebesta kategoricky končí debatu :

141. Polocelek :

Brejcha rychle navazuje, obra-
ceje se ke všem :

A nakonec se obrátí přímo k Še-
bestovi a řekne důrazně :

Souhlasné projevy :

Jo, jo... to je vono !

Šebesta :

... a vůbec, když ty víš tak dobře, jak se tu má dělat, přijď nám to sem ukázat.

Brejcha :

To by jistě šlo. Ale musel bych napřed najít u nás za sebe nějakou náhradu. Ně-
koho si na svém místě za-
pracovat.

Šebesta :

Aha ! Rozumíme ! Na schůzi se lehko mluví, ale když se má dělat, to už je horší. Jo, chlapče, tady by se ti těžko uderničilo.

My nemůžeme zapřáhnout ma-
šiny a sekat to topení
v seríích. Tady musíme dě-
lat každěj kus jednotlivě,
protože miry jsou pokaždý
jiný.

Říkám ti, že za těch pomě-
rů, jaký jsou tady, víc
dělat nemůžeme, kdybysme
se přetrhli... Tak !

Brejcha :

To na vás nikdo nechce. Ale
co kdybyste se pokusili změ-
nit právě ty poměry ?!

142. Polocelek :

Šebesta se prudce a uraženě ohražuje :

Šebesta se dotčeně ohlédne po těch, kteří se smějí.

143. Polodetail :

Brejcha se smířlivě omlouvá :

Brejcha se rozmáchně širokým gestem kolem sebe :

144. Celek :

/Kamera panoramuje/

s Brejchova místa po přeplněné dílně. Uprostřed dílny jsou velké bubny a sušárenské skříně, stroje jsou umístěny blízko sebe, mezi tím všude materiál. A mezi tím na volných místech naslouchají dělníci.

145. Polocelek :

Brejcha se teď dovolává rozumové uvahy všech s jakousi kamarádskou naléhavostí :

Brejcha :

A zrovna vy byste mohl při svém stáří vědět, že...

Šebesta :

Moment, jakýpak stáří ?

O z v e s e s m í c h .

Brejcha :

Odpustte, já to nemyslel ve zlým. Tedy při zkušenostech, jaké máte, jistě jste se mockrát potkal s něčím, co nešlo... no, a když jste se zamyslel, proč to nejde, nebo jak na to, aby to šlo - tak to nakonec přece šlo.

Já se nedivím, že se vám tu těžko dělá. Vždyt se tu pomalu nemůžete ani hnout. Tady na prostředku sváříte velký kusy...

Brejchův hlas pokračuje :

Vy musíte tahat materiál kolem a když je to denně a celý rok, tak z toho narostou velké časové ztráty. Kdybyste se u každé práce zamyslili, jestli nejde dělat líp a usporněji...

Brejcha :

... a... a hledali cestu, jak si ji usnadnit, tak byste pak byli sami překvapeni, na jaký možnosti se přijde.

146. Polocelek :

Hlouček mladých dělníků souhlasí, ovšem jen mezi sebou :

Soukup :

Copak o to ! Zlepšit by se dalo lecos.

Kadlec :

Moc ! Jen se do toho dát.

147. Polocelek :

Šebesta mávne rukou a odvrací se od Brejchy spíše ke svým sousedům :

Šebesta :

Tady u nás se už na nic nemůže přijít. A jestli se tu odjakživa dělalo takhle, tak jen proto, že to jinak nejde. To je vyzkoušený, nemám pravdu ?

Šebesta se sebevědomě rozhlédne. Novotný a jeden starší dělník souhlasí :

Novotný :

Samo sebou...

Starší dělník :

To je správný !

Šebesta se spokojeně usmívá, ale jeho usměv mizí, když slyší Brejchu :

Brejchův hlas :

No... počkejte !

148. Polodetail :

Brejcha ukazuje nyní přímo na Sebestu :

Brejcha :

Kdyby každý uvažoval jako vy, do dnes by sedláci mlátili cepama, protože to je taky vyzkoušený - a místo vlakem by se jezdilo pěšky - to se taky osvědčilo. ... jenže to, halt, trvalo všechno dýl.

Brejcha pokrčí rameny :

149. Celek :

Všichni se smějí, obracejíce se k místu, kde stojí Šebesta.

Hlučný smích.

150. Polocelek :

Šebesta se mračí a vztekle se ohlíží. Zřejmě ztratil jistotu.

O b r a z 30.

Šebestův byt.

/Atelier - den./

K u c h y n ě .

151. Polodetail :

Lída oblečená v hezkých vycházkových šatech, stojí u vodovodu a točí do vázičky vodu a kropí kytičky.

Kamera odjíždí na

152. Polocelek :

Na podlaze sedí Jirka, má před sebou rozebrané kolo a něco kutí na jeho rámu. Šebestová stojí u plotny a míchá cosi v rendlíku. Lída odchází s vázičkou směrem do pokoje. Překračuje při tom Jirkův rám a řekne naléhavě :

Jirka zvedne hlavu od práce a řekne :

Lída vchází do pokoje a jen zavolá na pomoc autoritu :

Šebestová s vařečkou v ruce se obrací na Jirku a rozkřikne se :

Jirka se neochotně zvedá.

Lída :

Prosím tě, Jirko, nerozta-huj se tady s tím kolem.

Jirka :

Nech mě bejt ! Já se o te-be taky nestarám. Jen při-jdeš domů a už ti překá-žím.

Lída :

Mami !

Šebestová :

Je to pravda ! Tady není žádná dílna. Vem si ty krá-my na dvorek. No tak, bude to ?

P o k o j :

153. Polocelok :

Lída staví vázičku s kytičkou na čistě prostřený stůl. Rozhlédne se ještě a ulpí očima pod postelí, kde se povalují Šebestovy bačkory. Lída jde a zasune je pod postel.

K u c h y n ě :

154. Polocelok :

Jirka s rámem kola pod paží a s francouzákem a kladivem v druhé ruce stojí u otevřených dveří do chodby a runcá :

Jirka :

No jo, holkám se vždycky nadržuje.

Šebestová ho od plotny okřikne :

Šebestová :

Nemluv a jdi !

Jirka pohodí hlavou a odchází, ještě si neodpustí dodat :

Jirka :

To se ví... člověk je u vás pes.

Šebestová nahlíží starostlivě do trouby, v níž peče buchty, mrzutě oddychne a přibouchne dvířka :

Šebestová :

Hm !

Do obrazu vchází Lída a ptá se dychtivě matky :

Lída :

Tak co ? Co říkal tatínek, když jsi mu to řekla ?

155. Polodetail :

Šebestová se narovná a zatváří se zoufale :

Šebestová :

Ale, holka, vždyť já na to zapoměla. Kvůli Věře. Ta hned ráno začala s piánem, že bysme ho mohli od Fialů koupit, táta, jak slyšel o kupování, byl jako čert, začal křičet, no, vždyť ho znáš !

Lída se starostlivě přimračí :

Šebestová rozhodí rukama :

156. Detail :

Lída vzdychne a zapochybuje.
Napodobuje Šebestu :

157. Polodetail :

Šebestová je sklóněná u plotny
a prohrabuje ohen. Vybuchne
zlostně na Lídu :

Přibouchne dvířka a přenese
své rozhořčení na kamna :

Pak se obrátí k Lídě, která sto-
jí zkormouceně nad ní :

Lída rychle odchází.

Lída :

Právě proto jsem chtěla,
abys ho na to připravila
hned ráno.

Šebestová :

No, už se stalo. Ale neboj
se, táta je dobřej...

Lída :

Někdy je taky divnej. Jako
bych ho slyšela : Tady si
dělá každej, co chce, mě
se nikdo na nic nezeptá,
já nemusím nic vědět, já
jsem tady pátý kolo od vo-
zu, mně se všechno řekne až
na poslední chvíli...

Šebestová :

A bude mít docela pravdu !
Takovou věc máme, jako ro-
diče, vědět včas, a ne nás
postavit před hotovou věc.
Ještě ty mě rozčiluj.

Zatracený kamna ! Ty už se
mě něco nazlobily. Hoří
v nich jako za dušičky.
Já vezmu jednou motyka a
praštím do nich, až se roz-
sypou.

Nestůj tady jako sloup a
skoč mně dolů pro kousek
dřeva.

O b r a z 31.

Dílenská hala Technotopu.

/Den - továrna./

158. Celek :

/Zabráno s výšky ochozu/

Hala je téměř prázdná, jen tu a tam se proplétají mezi stroji poslední odcházející účastníci schůze.

Kamera panoramuje stranou.

Kolem lisu se shromáždil hlouček asi dvanácti mladších dělníků, Brejcha stojí mezi nimi a jak hovoří, gestikuluje rukama.

159. PC.

Zabráno s praktikáblu.

Lisař Soukup, stojící uprostřed hloučku proti Brejchovi, rozvázně uvažuje :

Soukup :

Já nejsem proti tomu.

Obrací se stranou, kde stojí svářeči :

... Ale ono to váže všechno dohromady. Když já u lisu zvýším výkon, a ty za mnou pak nestačejí, tak by to zas nikam nevedlo. Nějakej čas bych to hnál a pak bych musel pausírovat.

160. PD.

Svářeč Kadlec mávne rukou :

Kadlec :

O nás, o svářeč, neměj strach. Buď jistej, že ti stačíme.

Brejcha se rozhlédne kolem sebe a řekne radostně :

Brejcha :

Děkuju vám, soudruzí, že nám chcete pomoci. Bohužel, já teď musím odejít, ačkoliv

Brejcha zrozpačití a pohlédne
trochu nervosně na hodinky.

/Brejcha pokračuje/ :

bych rád s vámi promluvil
podrobněji. Ale my to tu
dořešíme a já budu hledět,
aby to bylo hodně brzy.

O b r a z 32.

Přístavek k hale.

Den- atelier.

161. PC.

Šebesta přistupuje ke své skřínce a otevře ji. Rozčileně sundá s hlavy bouřku, mrští s ní do skříňky a počne si rozepínat modráky. Hubuje při tom rozzlobeně :

Novotný, který stojí v pozadí u dveří, ho chlácholí :

Šebesta stahuje modrákové kalhoty a vztekle se osopí na Novotného :

Novotný mu naléhavě domlouvá :

162. PD.

Šebesta po něm vztekle loupne očima a přibouchne dvířka.

Šebesta :

Už dlouho mi nikdo nehnul žlučí tak, jako on.

Novotný :

Tak se nezlob, dyť je to jedno.

Šebesta :

Tobě... mně ne. Já nejsem nikomu pro legraci.

Novotný :

Dělej, člověče! Ujede nám autobus a půjdeme pěšky !

Šebesta :

Takovej kluk...

O b r a z 33.

Přílezná hala Technostora.

/Den - atelier./

163. PD.

Dělníci, kteří mluvili s Brejchou, jsou shromážděni kolem lisu. Brejcha ale již není. Mladý klempíř Ruml navrhuje :

Soukup ho zarazí :

164. PD.

Soukup shrnuje problém a počítá i na prstech.

Ležba se rozpravuje i

po tvářích dělníků, pozorně naslouchajících Soukupovi.

Ležba se zastaví na

stíráči i

tlustý svářeč Doubek si stírá spoceně čelo a vzdychne :

Přílezná hala

Ruml i

No... a my už bychom taky mohli jít domů, ne ?

Soukup i

Jen ještě počkej ! Nic nezmeškáš. Máme se někde scházet, tak se domluvíme hned.

Soukup i

Podívejte se, hoši, aby bylo jasno, my jsme měli původně dodat to topení Spojeným strojírnám k prvnímu lednu. To máme : srpen, září, říjen, listopad, prosinec - za pět měsíců.

A teď bychom ho měli mít hotový o měsíc dřív.

Při tom se nesmí zdržet ostatní práce, která je v plánu.

Tam budeme muset ještě dohánět, čili to znamená, každé měsíce až do konce roku přidat na takových stovacet procent.

Doubek i

No, maanta !

O b r a z 34.

Vnitřek autobusu /k zadní projekci/.

/Den - atelier./

P r o l í n á n í .

165. Polocelek /zadní plošina/:

Autobus v jízdě-na zadní plošině se tísní pasažéři. Sebesta se drží tyče a mračí se. Když autobus v jízdě zatáčí, je Sebesta zmáčknut ostatními a řekne podrážděně :

Zvuk jedoucího autobusu.

Sebesta :

Taky by mohli dát na tuhle trat větší autobusy.

Novotný, který stojí vedle Šebesty, ho chlácholí :

Novotný :

Špatně se vézt je pořád, lepší než dobře jít. Buď rád, že jedeš.

166. Polodetail :

Jeden z mladších dělníků poznává s významným pohledem na Sebestu.

Mladší dělník :

Co měli říkat lidi dřív, když se jezdilo jenom pěšky ?

167. Polodetail :

Druhý mladší dělník mu odpovídá s pohledem upřeným na Sebestu :

Druhý mladší dělník :

To mysleli, že to jinak nejde, protože to měli vyzkoušený.

168. Polocelek :

Všichni, kteří jsou zaměstnáni v Technotopu, se dívají s usměvem na Sebestu, který cítí, že je zesměšňován.

Smích.

Mladší dělník :

A dneska zrovna jsme slyšeli, že se to osvědčovalo...

Mladší dělník pokračuje:

... jenže to prej všecko trvalo trochu dýl.

Nový smích.

Šebesta sebou škubne, rozhlédne se podrážděně a vybuchne :

V jeho hlase se ozve rozhořčená výčitka.

169. Polodetail :

Na sedadle za stojícími pasážéry sedí Brejcha, Zvedne hlavu a naslouchá s usměvem.

170. Polocelek :

Jiný starší dělník přisvědčuje :

Šebesta se opět sebevědomě narovná a rozhlédne se :

Autobus zastavuje.

Šebesta :

Tady jste samý vtipy, ale na schůzi jste mlčeli jako leklý ryby. Proč jste se, tam někdo neozval a neřek' mu, co si myslíte ?

Hlas Novotného :

Vždyť jsi mu to řek za nás... tak co bysme se do toho pletli.

Starší dělník :

A vysvětlil jsi mu to správně.

Šebesta :

Poněvadž jsem ty jeho rozumy už nemoh poslouchat. Nám potřebuje někdo vykládat, jak a co máme... Jen kdyby se všude dělalo tak poctivě jako u nás.

O b r a z 35.

U viaduktů v Počábově.

/Den - exteriér./

P r o l í n á n í .

171. Celek :

Autobus dojíždí do stanice a zastavuje. Vystupuje z něho zadním vchodem Šebesta s Novotným a několik dalších pasažérů. Šebesta s Novotným jdou proti kameře několik metrů spolu. U cesty vedoucí k přivozu řekne Novotný :

Novotný :

Tak buď zdrav !

A zahne se silnice stranou.

Šebesta zasalutuje dvěma prsty :

Šebesta :

Taky tak, dobrou chuť.

Šebesta zůstává stát a dívá se, kdo jde za ním.

172. PC.

Šebesta s překvapením pozoruje, že z předních dveří autobusu vystupuje Brejcha.

Autobus odjíždí a Šebesta ustupuje stranou a když autobus přešel kolem něho, čeká, až dojde Brejcha k němu.

Oslaví ho, ironicky se usmívá :

Zvuk přejíždějícího autobusu.

Šebesta :

To je náhoda. Tak kam ?
Zase na nějakou schůzi ?

Brejcha zavrtí hlavou a usměje se rovněž, když odpovídá klidně :

Brejcha :

Ne, na schůzku !

Šebesta vykročí a Brejcha se k němu připojí.

173. Celek :

Oba přecházejí silnicí k viaduktu.

O b r a z 36.

Podbabská silnice /zadní projekce/.

/Den - atelier./

174. PD.

Brejcha srovná krok s Šebestou.
Ten na Brejchu pošilhává stranou a pak potouchle navazuje :

Brejcha připouští :

Šebesta se diví :

Brejcha dosti neochotně vysvětluje :

175. Dvojdetail :

Šebesta povytáhne obočí :

Brejcha přikývne :

Šebesta s pochopením :

A počne živě vyzvídat :

Brejcha odpovídá krátce :

Šebesta :

Tak na rande... co ? Hmm...
já myslel, že vy uderníci
pro samou práci na takový
věci nemáte čas.

Brejcha :

Skoro ne... Já už to odkládám asi čtrnáct dní.

Šebesta :

To rande ?

Brejcha :

Ono to vlastně není rande, ale návštěva. Víte...
já jdu dnes... jaksí...
poprvně do rodiny.

Šebesta :

Jo tak... to už je vážná
známost.

Brejcha :

Je.

Šebesta :

Budete se ženit ?

Brejcha :

Budu.

Šebesta :

To jó...
Byt už máte ?

Brejcha :

Slíbenej.

Šebesta :

A nábytek ?

Brejcha :

Zamluvenej.

Šebesta se potměšile usmívá
a zřejmě s potěšením Brejchu
straší :

Šebesta :

To máte, pane, před sebou
ještě velký starosti... Jen
aby vám to všecko vyšlo taky
alespon na sto procent...

O. b. r. a z. 37.

Kuchyně u Šebestů.

/Den - atelier./

176. Polocelek :

Šebestová vytahuje z trouby
pekáč bílých buchet a hubu-
je :

Zlostně strčí buchtu zpátky
do trouby a zavře dvířka.
V otevřených dveřích pokoje
se objeví Lída :

Šebestová nejdříve odpoví,
ale pak si to rozmyslí a jde
do pokoje za Lídou.

Když zmizely obě v pokoji,

kamera panoramuje na :

177. Polocelek :

Dveřmi z chodby vklouzne do
kuchyně Jirka s kusem tenké
kovové trubky v ruce. Jde k
plotně.

178. Polodetail :

Otevře dvířka plotny, rozhráb-
ne v ní trubkou oheň a uloží
trubku v žáru, přivře opět
dvířka plotny a odchází.

Kamera jede zpět až na :

179. Detail :

Z dvířek pootevřených u plot-
ny vyčuhuje konec roury a vy-
chází z nich trochu čoudu.

Šebestová :

Jen pro zlost jsou ty kam-
na. Já je snad ani neupeču.

Lída :

Mami, prosím tě, kde jsou
ty nerez příbory?

Šebestová :

V prádelníku... ale počkej,
já ti je najdu...

Zavření dveří.

O b r a z 38.

Ulice v Podbabě.

/Dea - exterieer./

180. Polocelek :

Švec Hrabě stojí na žebříku a přelepuje firmu nad svým krámem přelepku "Obuna". Dává si záležet, aby papír byl nalepen rovně. Z práce ho vyruší Šebestův hlaholivý hlas :

Hrabě na žebříku se ohlédne, dívá se dolů k plotu přes brýle, sedící na špičce nosu a odpovídá vesele :

181. Polocelek :

Zabráno přes Šebestu s Brejchou, kteří stojí na chodníku před Hrabětovým domkem.

Šebesta se ušklíbne, zavolá na ševce na žebříku :

Pak vykročí, následován Brejchou.

182. Polodetail :

Hrabě za nimi hledí, pak pohodí lysou hlavou a věnuje se přelepce. Uhladí rukávem rohy, zakloní se zpátky, aby měl odstup a pak sáhne za firmní tabulí do míst, kde dole vyčnívá kousek slámy. Vytáhne odtud staré vrabčí hnízdo a odhodí je.

Hlas Šebestův :

Pozdrav tě, Jasnosti ! Už jsi taky komunální ?

Hrabě :

Taky. Taky. Nedá se nic dělat. Všecky musíme do houfu. A lepší dřív, než pozdějc.

Šebesta :

Abys nezmeškal...

O b r a z 39.

Před Šebestovým domkem.

/Den - atelier./

183. Polocelek :

Šebesta s Brejchou docházejí k vrátkům zahrádky. Šebesta zvolnuje krok a mračí se, když Brejcha uvážlivě mluví :

Brejcha :

Zapojit se do družstva je správná věc. Já na vašem místě bych se tomu nesmál.

Oba dojdou až na :

184. Polodetail :

Šebesta zůstane stát, založí ruce v bok a protáhne dopáleně hlas :

Šebesta :

Jóó ? Ale já na vašem místě bych se nestaral o kdejakýho ševce, o to, jak se dělá v jinejch fabrikách a staral bych se radši o svý. Vy si toho, mladíku, berejte moc najednou, víte !?

Brejcha se jen pousměje a rozhlíží se po průčelích domků.

Šebesta po něm loupne očima, ale když vidí, že s ním nehnul, prohlásí usečně :

Šebesta :

No, já už jsem doma.

Brejcha kývne hlavou a zdraví :

Brejcha :

Na shledanou.

Šebestou to trhne. Zabuří nevrle :

Šebesta :

Radši ne !

185. Polocelek :

Šebesta vchází do domku. Brejcha se nerozhodně rozhlíží a pak odchází od kamery.

O b r a z 40.

Průchodní chodba s dvorkem.
/den - atelier/

186. Celek.

V chodbě, která prochází domkem od vchodu až na dvorek za domkem, je šero. Šebesta jde od komery a chce zahrnout na schody, které vedou do prvního patra. Náhle si všimne, že na dvorku, kam je průhledem vidět, sedí Jirka v dřepu nad rozebraným kolem. Šebesta jde k němu.

187. Polocelek.

Na dvorku je vedle malé kolničky králíkárna. Králíci vystrkují drátěným pletivem dvířek své čenichy. Šebesta přistupuje k synovi a ptá se zamračeně, dívaje se na odmontované blatníky:

Šebesta :

Proč jsi sundal ty blatníky, ty kazisvětě ?

Jirka se nedá rušit v montáži a utrousí jenom stručně :

Jirka :

Zbytečněj balast !

Šebesta dopáleně vybuchne:

Šebesta :

Balast ! Já s tím balastem jezdil patnáct let do práce.

188. Polodetail.

Jirka, který se pokouší uvolnit zrezavělou matku u pedálu, řekne se shovívavou tváří :

Jirka :

No jo, tenkrát ! Dnes už se blatníky nenosej .

Jirka se narovná a obrací se k otci :

ty bys musel, tati, vidět jaký žihadla maj kluci. Takovej závodní Helliet s duralovým rámem váží komplet čtyři a půl kila. Tenhle žentour.. .... má bez blatníků nejmn čtrnáct .

Jirka ťukne nešetrně špičkou boty do rozebraného kola:

Šebesta :

Poněvadž je to stará poctivá práce.

Šebesta hájí kolo :

Jirka řekne s opovržením :

Šebestovi to škubne rukou a zlobí se na Jirku, který se instinktivně uhne :

Šebesta nedomluví a zůstane překvapeně zahleděn do průchodní chodby.

189. Celék.

Průhledem chodby ze dvorku je vidět Brejchu, který se vrátil a teď stojí ve vrátkách zahrádky, dívá se nahoru do oken.

Šebesta vchází do záběru a volá na Brejchu :

Brejcha projde zahrádkou a jde mu vstříc. U dveří do chodby se setkají.

kamera jede se Šebestou až na:

190. Polodetail:

Brejcha rozpačitě přiznává:

Šebesta se ušklíbne do vousů:

Brejcha zahanbeně vysvětluje:

191. Dvojdetail:

Šebestovi zmrzne jízlivý úsměv na rtech. Polkne na sucho a začíná v něm klíčit nepříjemné podezření. Zeptá se přiškrceně:

Jirka :
Starý poctivý železo.

Šebesta :
Máš moc řečí, synáčku. Abych tě něčím nepřetáh! Až si vy-děláš, kup si třeba eroplán, ale dokud tě táta živí....

Šebesta :
Haló, copak je ?

Brejcha :
Já to nemůžu najít. Ale v téhle ulici to je. To vím určitě.

Šebesta :
No... to je opravdu vážná známost, když ani nevíte, kde bydlí.

Brejcha :
Já tu byl jen dvakrát a vždycky večer. Večer bych to poznal. Oni mají v jednom okně nastave-nou roletu.

Šebesta :
To okno je....v prvním patře ?

Brejcha přivědčí :

Šebesta se ptá dál, dívá se
pátravě na Brejchu:

Brejcha přisvědčí opět, ale je
vidět, že se ho zmocňuje neklid:

Šebesta založí ruce za zády,
pomalu se nakloní k Brejchovi,
začíná svou otázku zvolna, ale
na konec vybafne :

Brejcha chce něco vysvětlit:

Ale Šebesta vyjede, jako když
ho píchne :

Brejcha se chvatně opravuje:

Ukáže na Šebestu.

Šebesta rázně kývne hlavou:

Brejcha se usmívá a lehce se
ukloní :

Šebesta na Brejchův úsměv nereaguje.
Dívá se zpod obočí:

192. Polocelok.

Šebesta ustupuje stranou a hodí
rukou směrem ke schodišti, vedoucímu
do prvního patra :

Brejcha odhodlaně pohodí hlavou

Brejcha :
Ano.

Šebesta :
A ta roleta je kus pruhovaná a
kus bílá, jo ?

Brejcha :
.....a.....ano.....

Šebesta :
A nejmenuje se ta vaše známost
náhodou Lída ?

Brejcha :
Myslím....

Šebesta :
Myslíte ? Tak vy to nevíte
určitě ?

Brejcha :
No to ne, to vím určitě, ale
myslím, totiž chci říct, že asi
vím, proč se mě na to ptáte. Já
myslím, že.... vy jste její...

Šebesta :
Správně. To jsem !

Brejcha :
Jsem rád, že jsem vás poznal.

Šebesta :
To já říct nemůžu. Ale přichá-
zíte - jaksi - poprvé do ro-
diny, tak raďte.

Šebesta :
Jen raďte nahoru !

a zamíří ke schodům. Šebesta jde za ním.

193. Polodetail :

Jirka, nahlížejíci do chodby ze dvorku se zatváří, jako by cítil ve vzduchu bouři a zatřese rukou jako by chtěl říci "já to nechci vidět !"

O b r a z 41.

Šebestův byt.
/Den - atelier/

K u c h y n ě .

194. Polocelek :

Z pokoje do kuchyně se vrací Šebestová. Všimne si kouře, který uchází z pootevřených dvířek plotny a rozzlobí se:

Chce vytáhnout trubku, ale se zasyknutím uškubne, neboť trubka je horká. Šebestová tedy vezme konec trubky do hadru, vytáhne ji z plotny a položí ji na dlaždičky u kamen. V zá-
pětí se obrátí ke dveřím na chodbu, odkud se ozvalo :

Šebestová :

Ten kluk se nazlobí...pořád mi cpe něco do plotny a pak mi to má hořet.

Kroky na chodbě .

Rázně otevření dveří a rozlehlý

Šebestův hlas :

Prosím, račte dál, mladý pane.

195. Polocelek:

Brejcha rozpačitě vchází do kuchyně. Šebesta vejde za ním, zavře dveře a zamračeně místo pozdravu vybafne na Šebestovou, která udivena vstupuje do zá-
běru :

Šebesta :

Kde je Lída ?

Šebestová odpovídá zaraženě a ukáže pohledem k pokoji :

Šebestová :

V pokoji.

Šebesta rázně jde přes kuchyň

kamera panoramuje za ním

vejde do pokoje a zavře za sebou dveře.

196. Polodetail :

Brejcha i Šebestová hledí ke

dvěří pokoje. Brejcha se však vzpomíná z překvapení a rozpačitě se obrátí k Sebestové s úklonou :

Sebestová otevře ruku do zástěry a podává jí Brejchovi :

Oba se však ohlédnou opět ke dvěřím pokoje, odkud doléhá Sebestův hlas :

197. Polodetail.
Levřené dvěře pokoje.

198. Polocelek :
Brejcha s Sebestovou se na sebe těžavě podívají. Sebestová, aby zakryla rozpaky, ukáže na nejbližší židli, pokoušejíc se o úsměv :

Brejcha znovu pohlédne ke dvěřím pokoje a řekne nejistě :

Dneš na to otevrou se dvěře z chodby a vehází Věra s nafikavě pláče, utírajíc si hřbetem dlaň o oči .

Sebestová se jí ustaraně ptá :

Brejcha :
Já jsem Brejcha....Odpusťte, že jsem neměl ani čas pozdravit...ale pan Sebesta....

Sebestová :
Teší mne. Lída říká, že dnes přijdete .

Sebestův hlas :
.... mně se nic nefekne...samo sebou...mně do ničeho nic není.

.... táta je u vás ten poslední, táta nemá do toho co mluvit.. každěj si dělá co chce..

Lídiny tiché, nesrozumitelné námitky jsou opět přerušeny

Sebestovým hlasem :
Mlč.... je to pravda...Jak já teď před ním vypadám, co ?

Opět Lídiny tiché námitky .

Sebestová :
A...a...sedněte si u nás .

Brejcha :
Děkuju.. Já radši počkám.

Věřin pláč za dvěřmi do chodby.

Věřin pláč.

věra však jen škytá :

199. Polocelek.
/zabráno přes všechny ke dveřím
pokoje/
Z pokoje vyjde rychle Šebesta
a zahřmí :

Pak se osopí přímo na Věru.

Věra škytavě ze sebe vypraví:

Šebesta vyhodí ruce do vzduchu
a rozčiluje se :

věrin pláč stoupá :

Šebesta dostane nový vztek.
Popadne Věru za ruku a táhne ji
do pokoje.

Když s ní přechází práh pokoje,
strčí ji napřed a dodá :
a zmizí s ní v pokoji.

200. Polodetail.
Šebestová seobrátí k Brejchovi a
omluvně vysvětluje :

Brejcha se usměje a zřejmě se
snaží svým klidem ubezpečit
Šebestovou, že se dívá na tento
rodinný zmatek s pochopením:

201. Polocelek.
Šebesta se znovu objeví ve dve-

Šebestová :
Co se ti stalo ?

Věřino škytání.

Šebesta :
Co je to tu dnes za cirkus ?
Proč brečíš ?

Věra :
Ta..ta..ta..Fi..Fi..Fialovic
to pi..pi..piáno prodá..pro-
dali. Pro..pro.. proč jsi mi
ho nekoupil ?

Šebesta :
Vy jste se dnes všichni
zbláznili... Kdo to jakživ
slyšel, aby dělník kupoval
dětem piána....

Věřino naříkavé škytání.

Šebesta :
A kdo tě tu má poslouchat ?

Tady si brečte v duetu.

Šebestová :
Kdepak, před naším tátou
říct něco o piánu.

Brejcha :
No.. já myslím, paní Šebestová,
že tohle už dnes taky není ne-
možnost.

řích pokoje a slyší :

Šebesta vybuchne a rozběhne se k Brejchovi :

kamera panoramuje s ním

Šebesta si dá ruce za záda, narovná se jak může nejvýš, nabere dech a spustí :

kamera najíždí až na:

202. Polodetail:

Šebesta výhruzně přiblíží svůj nos až k Brejchově obličejí:

Brejcha se na chvíli ocitne v rozpacích, ale uklidní se a vážně odpoví :

Šebesta ho přeruší energickým mávnutím ruky :

Šebestův hněv stoupá, když se ohlédne a vidí

2P3. Polococek:

Lidu, která stojí ve dveřích pokoje a trochu vzdorovitě hledí na otce :

Brejchův hlas :

Proč by nemohla mít pianino? U nás ve Strojárnách je hodně dělníků, kteří si koupili motocykl a ten je přece asi ve stejné ceně jako pianino!

Šebesta :

Já tolik nevydělám, jako ty vaši úderníci.

Šebesta :

A..a..vůbec..poslechněte..vy mladíku. Tady je domácnost pana Šebesty, rozumíte..

Šebesta :

A na to, co se tady má dělat, nepotřebuju žádného pana radu. Proto jste sem snad nepřišel?

Brejcha :

Ne..proto ne..

Po tom, co jsem vám říkal po cestě, pane Šebesto, už přece víte, že..

Šebesta :

Vím..všechno vím.. Chcete se ženit. Nábytek máte zamluvený, byt máte slíbený a nevěstu jste už taky vybral. To já ovšem nevěděl...

Lída by chtěla protestovat, je trochu zahanbena před Brejchou, ale ozve se jen prosebně :

204. Polodetail:

Brejcha upoutá pohled od Lídy a jeho výraz ztvrdne. Zřejmě má už Šebestovy umíněnosti dost. Proto řekne rozhodně :

Brejcha pohlédne také směrem k Šebestové.

Šebesta chvíli přemýšlí s přimhouřenýma očima a pak odpovídá záluďně otázkou :

Brejcha pokrčí rameny a po chvíli odpoví klidně :

Šebesta vykulí oči a nadskočí zlostí :

Brejcha se usměje :

Rozhlédne se.

205. Polocelek :

Brejcha dodává rozhodně a skoro vesele :

Ukloní se lehce Šebestové: a přátelsky se usměje na Šebestu.

Obrátí se a vychází ze dveří.

Šebesta :

... že je to zrovna takhle slečna, která je tak samostatná, že jí táta nestojí ani za to, aby mu řekla : budu se vdávat .

Lída :

Tatí !

Brejcha :

Pane Šebesto..Teď už víte, že se chceme s vaší Lidkou brát.. .. a tak se tedy ptám vás a vaší paní jestli mi ji dáte.

Šebesta :

Hm.. a co když já řeknu ne !

Brejcha :

Tak se nic nezmění, protože já si ji vezmu stejně.

Šebesta :

A proč se mě tedy ptáte ?

Brejcha :

Protože se to tak mezi slušnými lidmi dělá..

Brejcha :

.. no a teď, když už jsme si všechno řekli, tak nebudu zdržovat. Děkuju vám movkrát, paní Šebestová...a vy pane Šebesto, se na mě nezlobte. Na shledanou.

Šebesta je jeho klidem
zaskočen a dostane znovu vztek.
Vykřikne za ním :

Lída, která zatím přistoupila
až za otce, vrhne na něho zni-
čující pohled, pokývá káravě hla-
vou a vyjde za Brejchou.
Když se za ní zavřou dveře,
obrátil se Šebesta bezradně k že-
ně. Ta rovněž potřese káravě
hlavou.

Šebesta rozhodí rukama a vybaf-
ne :

A v rozpacích se rozkřikne na
věru, která vyhlíží ustrašeně
z pokoje.

206. Polocelek.

Věra opět zmizí v pokoji!

207. Polodetail :

Šebestová přistoupí k Šebesto-
vi a řekne vyčítavě:

Do Šebesty jako když píchne:

Kamera odjíždí na :

208. Polocelek :

Šebesta rozčileně při řeči pře-
chází kuchyní. Při tom zakopne
o Jirkovu trubku, kterou Šebe-
stová před chvílí vytáhla z
plotny a položila na dlaždičky.
Přísně se podívá na trubku a

Šebesta :

Bude nás těšit ! Můžete zas při-
jít do rodiny s nějakým zlepšo-
vacím návrhem. To mám moc rád.

Šebesta :

No. no !..Zakousněte mě !

..a ty nekoukej, žádný piano
nebude.

Šebestová :

Ty jsi se zas jednou ukázal..
jen co je pravda. Vidíš toho
Brejchu poprvé a hned děláš ta-
kovou ostudu.

Šebesta :

Poprvé ? A já dělám ostudu ?
On ji udělal mně. Ve fabrice.
A přede všema. A ještě mi sem
přijde vykládat, co bych měl,
a jak bych měl..
V rodině nepotřebuju žádného re-
ferenta. Tady si udělám pořádek
já.

houkne :

Šebesta :

A co je tohle za krámy ?

209. Polodetail.

Šebesta se shýbne, popadne
trubku, ale hned ji zase prud-
ce odhodí a zavyje :

Šebesta :

Kruci tyrken !

O b r a z 42.

Před Šebestovým domkem.
/Den - atelier/

210. PC.

Brejcha vyšel z domku a otočí se a čeká, až k němu dojde načepýřená a trochu přimračená Lída. Brejcha se podívá na okno s nešťastnou roletou a otřepe se jako by se sebe něco zklepával.

Usměje se na Lídu.

Lída řekne prudce :

211. PD.

Vzápětí však počne otce omlouvat :

Brejcha s úsměvem zavrtí hlavou:

Lída překvapeně vzhlédne:

Brejcha s provinilou tváří přiznává :

Brejcha bezradně rozhodí rukama.

Brejcha :
No tak, tohle bych měl za sebou . Představoval jsem si tu první návštěvu u vás sice trochu jinak, ale hlavně, že jsme se s tvým tatínkem poznali.

Lída :
Tos ho tedy opravdu poznal.

Lída :
Víš, Pepo, náš táta není zlý. V jádru je dobrák, ale musí všechno běžet podle něj. A ze zásady je proti každé změně. Ať je to v práci nebo doma, co je nové, to je pro něho špatné. A potom taky nevěděl, že přijdeš. Viděl tě poprvé..

Brejcha :
Právě, že ne. My už jsme spolu mluvili před tím.

Lída :
Lde ?

Brejcha :
V Technotopu.. na schůzi. Zašel tam do mne, tak jsem ho trochu usadil. Copak jsem mohl vědět, že je to zrovna můj nastávající tchán ?

Oba se na sebe podívají a
dají se do smíchu, pak se
obrací a odcházejí od kamery.

P r o l í n á n í .

O b r a z 43.

Zasedací síň Spojených strojírén.
Den - atelier.

P r o l í n á n í.

212. Celek.

Závodní rada zasedá v málo
změněném obsazení. Místo
ing. Santera a Brejchy, kteří
nejsou přítomni, jsou zde asi
3 jiní členové závodní rady.
Šimek sedící v čele stolu ří-
ká rozvážně :

Šimek :

A nakonec musíme vyřídit tu
Brejchovu záležitost. V Tech-
notopu ho pozvali, aby tam
přišel místo řeči ukázat,
jak se má dělat. To se ví, že
jim to Brejcha ukázat chce.
Ano, já mám obavy, aby tam
nepohořel. To by potom nadě-
lalo víc škody než užitku.
Důležitý je, půjde-li tam,
aby splnil svoje poslání
dobře.

Kamera během řeči najíždí na:

213. PC.

Cifrna, sedící vedle Šimka,
zeptá se svým dunivým hlasem:

Cifrna :

A proč by tam, mordyje, nešel?
Podívej se, Šimku, kdyby tam
neudělal jin jinýhí, než že
tam přinese zadarmo zkušenosti,
který jsme my těžko nabejvali,
tak udělá kus práce.

Šimek uzavírá debatu :

Šimek :

No, dobře. Kdo tedy souhlasí,
aby náš závod vyslal úderníka
Brejchu do Technotopu ?

214. Celek:

Všichni členové závodní rady
zvednou ruce.

P r o l í n á n í.

O b r a z 44.

Soustružna Spojených strojiren.
Den - atelier.

Poznámka :

Tento obraz by měl být natáčen v ČKD, kde úderníci již pracují na více soustruzích a na místě v podrobnostech upraven podle připomínek odborného poradce - úderníka-

215. Colek/zabráno shora/

Čtyři soustruhy jsou postavené tak, aby se v prostoru mezi nimi mohl obsluhující pohybovat co nejúspěšněji. Brejcha na jednom soustruhu vyměřuje odpracovávanou součást a provázen mladým soustružníkem Štorkánem, který bedlivě sleduje jeho počínání, přechází k druhému soustruhu.

Hluk strojů

Kamera najíždí na

216. PC

Brejcha skloněn nad soustruhem vysvětluje Štorkánovi :

Brejcha :

Tady je zase místo zvonku žárovka, která se rozsvítí půl minuty před ukončením obrábění a upozorní tě, že je čas vyměnit obrobek.

Brejcha sklouzne rukou po krytu tiše běžícího soustruhu, jako by se s ním leskal a obrací se ke stojícímu revolveru.

Brejcha :

A v mezičasech dělám tady na tom revolveru vteřinové operace.

Štorkán řekne uznale :

Štorkán :

No jo, tobě to jen hraje..ty bys moh dávat na tohle koncerty.

Brejcha ho přátelsky pleskne po zádech.

Brejcha :

Jen se neboj, taky se to naučíš, podívej se ....

217. PD.

Brejcha sejme tabulku, zavěšenou na drátě nad pracovištěm, na níž jsou vedle jeho jména i procenta

a překročené normy 376% a smaže svoje jméno. Procenta však nechá na tabulce napsaná.

Štorkán od něho tabulku vezme a dívá se na cifru, zapochybuje :

Brejcha ho znovu třepne po zádech a řekne povzbudivě:

Z a t e m n i t .

Brejcha :

.... noty ti tu nechám a koukej, aby ti to hrálo podle nich.

Štorkán :

Nevím.... na to si netroufám.

Brejcha :

To by bylo hezký, kdo už by si měl troufat, když ne ty ?

O b r a z 45.

Před továrnou Technotopu.
Ráno exteriér.

R o z t e m n í t .

218. Celék.

Vchodem vedle velkých vrat procházejí jednotlivě i ve skupinách dělníci a řadí se do fronty u píchacích hodin. Kolem kamery přejde Šebesta a začlení se do řady.

O b r a z 46.

Dílenská hala Technotopu.
Ráno - továrna.

219. Celek.

Hala je tichá. Stroje nejsou v chodu. Hlouček mladších dělníků je shromážděn okolo lisu.

Většinou jsou zde ti, kteří byli v obraze 31/

Soukup s Brejchou jsou skloněni nad papírem na desce lisu, na němž Soukup něco počítá.

220. PC.

Soukup s papírem v ruce se napřimuje a kousaje špačka tužky, říká přemýšlivě :

Brejcha náhle oživne :

Soukup přikývne, Brejcha se ptá :

Soukup znovu přisvědčí a povytáhne u kotouče na odvíječícím bubnu pás lesklého měděného plechu a dodává :

Soukup ukáže na bednu s okrajky dvoumilimetrového plechu a podotkne s dobráckým úsměvem :

Brejcha se rozpačitě poškrábe na nose :

Soukup :

I když počítám, že mimo ty topný žebra musím denně nasekat osum tisíc lamel do chladicích garnitur, tak mi to časově vychází.

Brejcha :

Teď mě něco napadlo. Ty lamely lisuješ po čtyřech kusech najednou, viď ?

Tak proč ty žebra nesekáš taky po víc kusech, to by snad šlo?

Soukup :

Šlo, ovšem, kdybych je dělal z nového materiálu. Jenže já musím zužitkovat všechny zbytky z klempírny .

.... to bysme sice něco vydělali na čase, ale na materiálu bysme prodělali kalhoty.

Brejcha :

To je pravda.

Náhle se podívá stranou, přátelsky se usměje a pokývne na pozdrav hlavou.

221. PC.

Podle hloučku prochází Šebesta. Tváří se, jako by na místě Brejchově byl vzduch a zmizí ve dveřích své dílny.

222. PD.

Brejcha s lehkým pokrčením ramen se obrací k partě u lisu a klidně pokračuje v přerušném hovoru :

Kadlec přisvědčuje :

Brejcha pochybovačně připouští:

Baňatý Doubek ochotně souhlasí:

Parta se rozesměje.

Brejcha :

A co vy, svářeči ? Máte nějak rozdělenou práci ?

Kadlec :

Máme. Jsme tři a každý si děláme svoji baterii.

Brejcha :

No jo... to je sice rozdělený, ale moc účelně ne. U nás ve strojárnách si svářeči rozdělujou práci tak, aby každý dělal to, co mu jde nejlíp.

Doubek :

A tak to jo. Pro to jsem. Já budu svářet vršky, protože se těžko ohýbám.

O b r a z 47.

Přístavek k hale .
Den - atelier.

223. PC.

Šebesta je už v montérkách. Stojí u skříňky, z níž vyndá bouřku. Nasadí si ji na hlavu a zaloví v kapse blůzy. Vytáhne nedopalek cigarety a dřevěnou špičku. Nasazuje špačka do špičky a bručí:

Šebesta :
Už je tady.... pan rada....

jde k pcei.

Kamera panoramuje s ním

Zapne proud, opře se pohodlně o pec, zapálí si cigaretu, vyfoukne kouř a mávne rukou směrem k hale.

.... Ten si pospíšil....

O b r a z 48.

Učednická dílna v Elektře.
Den - továrna.

224. Celek.

Světlá, moderní dílna s velkými okny. Pracují zde po dvou u každého stolu asi 20 učedníků. V popředí pracuje u jednoho stolu Jirka. Jirka přetáčí vinutí elektromotoru a je tak zabrán do práce, že se až lekne, když ho osloví mechanik Jedlička, jenž vstoupil do obrazu a chvíli stál za jeho zády.

Jedlička :

Sebesto ! Co ty sklíčka do elektroměrů ?

Kamera najíždí na

225. Polocelek.

Jirka se prudce obrátí k Jedličkovi, který beze slova ukazuje za sebe.

Jirka vyskočí s kovové třínožky a omluví se :

Jirka :

Jo, sklíčka.. já jsem na ně, pane Jedličko, zapomněl. Už jdu.

Jirka rychle shrnuje nářadí do zásuvky stolu a Jedlička nad ním hartusí :

Jedlička :

Abych ti to nemusil pokaždý připomínat. Když jsi si to vzal na starost, tak si toho hleď, nebo dám tu ulejkvu Bonbónovi.

Jedlička pohnou hlavou, ale Jirka kolem něho proklouzne a vyhýbá z obrazu. Jedlička jde pomalu za ním.

P r o l í n á n í.

O b r a z 49.
Kout dílny v Elektře.
Den - atelier.

P r o l í n á n í.

226. PC.

Učedník Bonbon prochází dveřmi se svaskem elektrického kabelu přes rameno. Nemotorně se obrací a zavírá dveře za sebou nohou. Upozorní ho signálové zahvízdání. Ohlédne se do kouta vedle dveří a jeho kulatá tvář se vyjeveně rozšíří. Vykročí.

Hvízdnutí.

Kamera panoramuje s ním.

Bonbón se po několika krocích ocitne u Jirky, který na stole pod oknem řeže tabuli skla. Bonbón shodí kabel s ramene a opře se o stůl :

Bonbób :
Nazdar, Jirko !

227. PD.

Jirka, který nařezává tabulku skla, asi 40x50 cm podle železného pravítka sklenářským diamantem, ustane v práci a ptá se:

Jirka :
Tak jedeš s námi ?

Bonbon zavrtí hlavou :

Bonbon :
Ne. To by nebyla žádná dovolená.

Jirka namítá :

Jirka :
Proč ne ? My si odpracujeme brigádu a pak budeme čtrnáct dní vandrovat na kolech.

228. Dvojdetail :
Bonbon je však umíněný.

Bonbon :
Ba ne, já si vezmu dovolenou až v zimě. Na lyže.

Jirka zvedne hlavu a hvízdne:

Jirka :
Aha... tak ty si představuješ, že my budeme dělat na ozdravně a ty že tam v zimě budeš jezdit na prkýnka, jó ? To tedy, hůšánku, nevím, jestli se ti povede.

Zvedne varovně prst

229. PD

Bonbon se ušklíbne.

Jirka vytáhne z kapsy monterek notes, otevře její špačkem tužky, v něm rázně přeškrtně Bonbonovo jméno. Pak řekne nesmlouvavě.

Z a t e m n i t .

Bonbon :

Co by ne ?

Jirka :

Tak ! Z naší party jsi vyškrtnutej a jedem bez tebe. Hotovo!

O b r a z 50.

Přístavek k hale.

Den - Atelier.

P O Z T Ě M N I T

50. Celok:

Šebesta vejde do své dílny,
přimračený a s měkkým klobou-
kem na hlavě.

Přistoupí ke své skřínce a
první co udělá, vymění klo-
bouk za pracovní buřinu. Vyta-
hne se skříňky modráky,
když zaslechne kroky a hluk
u vchodu. Ohlédne se a odloží
modráky.

Kadlec panoramuje ke vchodu.

Ve dveřích stojí Soukup a Kad-
lec, Šebesta k nim přistoupí a
přáse se přátelsky, ale odměřeně:

Soukup odkašle a řekne vážně:

Šebesta:

No co je chlape.

Soukup:

Jdeme vám něco říct Šebesto.
My, tuhle s Frantou to už
dva dny zkoušíme a večer jsme
se domluvili, že dnešní smě-
nu pojedeme údernicky.

51. Polocelok:

Šebesta se opět přimračí, sevře
rty až se ru naježí vousy a
zabručí posměšně:

Šebesta:

Tak on vás ten Brojcha přece
jenom nachytal.?

Kadlec se usměje sebevědomě:

Kadlec:

Jakýpak nachytal. My jsme se
rozhodli sami. No...a podle
toho jak dopadnem, tak by
jsme se možná zavázali na-
hnat ten měsíc o kterej nás
požádaly spojený strojírny.

52. Polodetail:

Šebesta hledí s ironickým úsmě-
vem s jednoho na druhého, míří
na ně prstem a utklíbne se:

Kadlec zavrtí hlavou:

Šebesta s nedůvěřivým posměskem v hlase

Šebesta se zatváří spokojeně:
pokrčí rameny odchází ke své skřínce

133. Polocelek:

Šebesta vezme modrákové kalhoty a počne je oblékat. Při tom mluví varovně

Po sábkru od dveří vstupuje Soukup a důrazně odporuje

Kamera najíždí až na

134. PD:

Šebesta přeruší jeho výklad

Soukup ho zarazí, nakloniv se až k němu

Šebesta:

....to byste ho chtěli nahnat vy dve ??

Kadlec:

NO.. to klompíři jdou s námi.

Šebesta:

Všichni.

Kadlec:

Všichni ještě né.

Šebesta:

Proto...No.., dělejte hoši, co umíte.

Šebesta:

..le pamatujte si, že pak budete muset dělat jak morovavý.

Soukup:

Tak to né, Šebesto...Ten vtip není ve dřině.., ten je v lepší organizaci práce.. v úspornějším postupu...

Šebesta:

Tohle už znám....To jsem od něj slyšel minulej tejden ve schůzi. Ale proč já se rozčiluju.?

To je práce vaše věc. ..co vy si tu děláte, do toho mi nic není.

Soukup:

Poškejte Šebesto...do toho co my děláme, vám taky něco

Šebesta si posune bouřku do
týla a sebevědomě se vypne

Šebesta se obrátí ke skříni,
aniž vytáhne modrou blůzu.

235. Polocelek:

Soukup s Kadlecem odcházejí
a vycházejí ze dveří.

Šebesta se ještě obrátí a ura-
ženě křičí za nimi

bude....Ono přijde oto abyste
nám pak stačil.

Šebesta:

Vám ?.... Vždycky.....

Ozve se siréna...

Šebesta:

Vám stačím jednou rukou
vy ....., Brejchová.

O b r a z 51.

Dílenská kancelář Technotopu.

Den - továrna.

236. Detail:

Hlava lisu dopadá na pás lesklého měděného plechu a vyraží z něho čtyři kusy lamel pro chladicí potrubí, které padají do přistavené bedny. Měděný pás se posune a nové čtyři kusy padají do bedny.

Hlas sirény slábne a doznívá bzučivým tónem. Hluk továrny se zvýší rytmickými údery lisu.

Kamera odjíždí na:

237. Polodetail:

Soukup, soustředěný na svou práci obsluhuje lis, který v pravidelných intervalech zakusuje se do měděného pásu, plechu. Odvíječícího zásobního bubnu.

238. Polodetail:

Ve svářecí kóji pracuje Kádlec s brýlemi na očích, přejíždí svářecím plamenem spojku topného tělesa s rourou pro převod páry.

P r o l í n á n í .

O b r a z 52.

Přístavek k hale.
Den - atelier.

Prohlídá se.

239. Polodetail:

Otevřená dvířka rožhavené kalí-
cí pece, Šebesta k ní přistupu-
je, vsune do otvoru v přípravku
rouru do poloviny už opatřenou
šebry a hákem rychle celý přípra-
vek vysune s pece na plechovou
skluzavku. Shýbne se na uprázdně-
né místo, zasune nový přípravek
se sadou kruhových žeber, zavře
dvířka pece a ohlédne se.....

Vzdálený hluk továrny a tlu-
mené údery lisu.

240. Polocelek:

Vozíčkář, který má na nízkém
plechovém vozíku naloženo ně-
kolik topných těles, vytahuje
topné těleso z přípravku, který
právě Šebesta s pece vyhodil.
Z části topného tělesa jež vězí
v hřebenovitém lůžku se ještě
kouří. Šebesta vyjde na vozíč-
káře.

Šebesta:

NO, no, ber mě to pod ruka-
ma horký.

Vozíčkář bere topné těleso na
tyč a nakládá je na vozík. Há-
jí se ...

Vozíčkář:

Já za to neměžu, že to dnes-
ka svářečům jde jako kdýš
hrom bije.

Šebesta si odplivne a sebere se
země dva přípravky.

241. Polocelek:

Vozíčkář odjíždí. Ve dveřích
přístavku se objeví Novotný se
svečinou v papíře, jde ke
stolu.

Novotný panoramuje a říká.

Novotný říká v chůzi:

Novotný:

Jeníku... Opeš mi tuhle kou-
sek salámu.

Šebesta hrábne do bedny s nasekanými kruhovými žebry, vytáhne jich hrst a zamračen prohodí hlavou směrem k hale:

Šebesta:

Nemám čas ať ti to opečou svářeči.

A začne rychle plnit přípravek žebry. Novotný se pousměje:

Novotný:

Aha! Oni prohánějí faldy.

Šebesta, aniž zvedl oči od práce, vrčí:

Šebesta:

Dlouho mi je prohánět nebudou....

P r o l í n á n í .

O b r a z 53.

Prodejna nár. podniku PRAMEN.
Den - stavba.

P r o l í n á n í.

242. C:

Děvčata si rovnají a uklízejí pracovní pulty. Vedoucí Válek ještě cosi počítá v pokladně. Příručí Gustav svléká pracovní plášť a mizí ve skladišti za krámem. Hromotlucky Baďura již bez pláště s malou radiovkou na hlavě přistupuje ke stažené mřížové roletě ve dveřích a povytáhne ji do poloviny.
Ba to zavolá ke skladišti:

Mixáž

Pouliční hluk doléhající zvenčí

Baďura:

Dělej, Gustave. Než se dostaneme k obědu, to nejlepší bude snědený...

Ze skladiště vyběhne Gustav, uvažuje si ještě kravatu a jde ke dveřím, u nichž stojí Baďura.

243. PC:

V pokladně povstane vedoucí Válek a upozorňuje:

Válek:

Počkejte, mládenci, neutíkejte mi. Něco vám musím přechíst. Pojďte se...
...a děvčata, vy taky...

Obrátí se k pultům:

Hledá chvíli v zásuvce a mezitím přistupuje neochotně a mrzutě Baďura a Gustav.

Válek najde dopis, rozevře list a jaksi obřadně hlásí:

Válek:

Tuhle přišel z krajského ústředí našich prodejen oběžník... Ehm...

Vedoucí se rozpačité podívá na děvčata, která přistupují k pokladně a pokračuje:

...Jde o převedení pracovních sil do průmyslové výroby... Ehm... a tady je výzva, aby síly, které mohou jednotlivé prodejny uvclnit...

244. PD:

Gustav se ušklíbne:

Lída, která stojí zrovna vedle Gustava, vážně řekne:

245. PD:

Baďura se podívá nevraživě na Lídu a odsekne zlomyslně.

Máňa, stojící vedle Baďury ho přeměří pohledem:

Baďura se vztekle ohražuje:

246. PD:

Lída poznamenává věcně a klidně:

Gustav se na ni povýšeně osopí:

247. PC:

/zabráno přes skupinu k východu z krámu/
Válek mírně řekne.

Gustav:

To se nás tedy netýká. Tady nemůžeme uvolnit nikoho.

Lída:

Počkejte, Gustave, to by mohli říci všude a nešel by nikdo. A při tom člověk pořád slyší, že je v továrnách zapotřebí víc lidí.

Baďura:

Tak se přihlaste. Nikdo vás nedrží. Dneska máte přece rovnoprávnost.

Máňa:

Vám by to ale pane Baďuro slušelo v těžkém průmyslu o hodně líp... A víc by ste si tam vydělal.

Baďura:

Nepotřebuju. Mně stačí to, co mám tady. Já jsem skromný člověk-.... A potom... I kdybvch šel, zas musí za mne přijít někdo jiný, aby vydával zboží. Tak co by se ušetřilo? Nic?

Lída:

To už by se dalo zařídit. Kdyby každá z nás u pultu expedovala a pak zboží sama vydávala, tak by se to vaše místo opravdu ušetřilo.

Gustav:

O tomhle ale nemůžete rozhodovat vy. To je věc vedoucího.

Válek:

Já taky nebudu nic rozhodovat. Tady se mluví o dobrovolném přechodu do výroby.

Baďurovi se vrátí veselé
sebevědomí:

Přeostrit.

Oba odcházejí. Vyjdou ze dveří
a Baďura opět stáhne za sebou
roletu. Přeostrit zpět.
Všechny tři prodavačky a ve-
doucí hledí za nimi. Vedoucí
pokrčí rameny bezradně a
pohlédne na děvčata.

P r o l í n á n í .

Baďura:

Jo tak...Ono je to dobrovol-
ný...Dobrovolně já tedy nejdu...
Gustave, na oběd.

O b r a z --- 54.

Ředitelská kancelář Technotopu.

Den - atelier.

Prolínání.

248. PD:

Inženýr Votruba sedí u konferenčního stolku, má před sebou několik rozpisek /pracovní výkazy/ a na logaritmickém pravítku rychle vypočítává a poznamenává si čísla na rozpisky a oznamuje:

Votruba:

Tak soudruh Soukup splnil dnešní směnu na 138%. To je hezký výsledek. Teď jenom udržet tempo.

Kamera odjíždí na

249. PC:

Kolem konferenčního stolu sedí: Soukup, Kadlec, Brejcha, starší klempíř Brandejs a Votruba. V kanceláři je přítomno ještě několik dalších dělníků, dva svařeči a ředitel Skála. Ti stojí, protože tu není dost židlí pro všechny. Soukup, na něhož se poslední větou Votruba obrátil, se usměje:

Soukup:

To nebude nic těžkého. Já myslím, že půjdu ještě vejš. Dneska jsem poznal, že jeden pohyb dělám docela zbytečně.

250. PD:

Soukup se rozhlédne.

Soukup:

Ona je to maličkost, ale když těch pohybů je deset tisíc za den - je to ztráta půldruhé hodiny! Až si srovnám materiál na druhou stranu a zvyknu si dávat do mašiny levou rukou a pravou současně odebírat, tak to půjde rychleji.

251. PG:

Čeditel Skála přistupuje k
Votrubovi a ptá se:

Votruba nahlédne do rozpisky.

Skála se ohlédne na Kadlece.

Kadlec odpovídá:

Thustý Doubek stojící za Kadle-
cem, dodává:

252. PD:

Votruba se ptá Kadlece.

Kadlec zapochybuje:

Skála se zajímá:

Kadlec řekne bez obalu:

Brejcha při zmínce o Šebesto-
vi vyhlédne.

253. PG:

Starý Brandej si zapaluje ci-
garetu a odfoukne kouř.

Skála:

A jak se šinili svářeči?

Votruba:

Ti jeli dokonce na stočtyři-
cet procent.

Skála:

Jak jste na to šli?

Kadlec:

Rozdělili jsme si práci, na
radiátoru na tři operace a
každý dělá to, co mu nejlíp
sedí.

Doubek:

Taky jsme zkusili řezat trubky
místo na soustruhu na brusce
tenkým kotoučem. Jde to mno-
hem líp.

Votruba:

A myslíte, že se vám podaří
dnešní výkon taky ještě zvýšit?

Kadlec:

To tedy sotva. My budeme moc
rádi, když nepůjdem dolů.

Skála:

Proč?

Kadlec:

Protože nám nestačí Šebesta.

Brandejš:

Jak jste na tom, jako my, v
klempírně. Tam jsme postavili

Brandejs se tázavě ohlédne
na Votrubu:

Votruba vážně přisvědčí.

Votruba mávne rukou a dodá
mírně:

Potom však dodá rozhodně:

Skála přeručí Votrubu:

254. PD:

Brejcha si však pospíší a zved-
ne ruku:

255. PC:

Dělníci u konferenčního stol-
ku pozorně naslouchají.

Kadlec souhlasí a i ostatní
přikyvuji.

dvě úderky, ale co je to plat-
ný, když nám nestačí kresličí.

Já nevím, čím to je.

Votruba:

Je nás tam málo. A to proto,
že mladé lidi z průmyslovky
nebaví kreslit a propočítávat
roury. To je pro ně řádní. Kdy-
bychom dělali motocykly, tak
budeme mít technického dorostu
habaděj...

- nediv se. Kluci mají rádi,
když to běhá.

- To ovšem neznamená, že v
konstrukční kanceláři nestačí-
me. O to už se postarám.

Skála:

Tak, teď a bychom přešli k ně-
jakému konkrétnímu závěru ...

Brejcha:

Já bych dnes ještě uzávěr ne-
dělal, soudruhu řediteli, a
myslím, že ostatní se mnou
souhlasí. Dneska jsme to vlast-
ně teprve rozjeli a za jeden
den se všechno neukáže. Proto
navrhují pokračovat do konce
týdne a podle docíleného prů-
měru at potom každý podepíše
svůj závazek.

Brejcha:

Já věřím, že ty závazky budou
v sobotu vyšší, než by soudru-
zi mohli podepsat dnes.

Brejcha se ohlédne na Votrubu.

Votruba souhlasí a mrkne na hodinky.

Brejcha zavrtí hlavou.

Brejcha zrozpačítí a dodá:

Votruba vstává, ostatní se také zvedají.

Kadlec:

To je pravda.

Brejcha:

A ještě něco. Tady padla zmínka, že Šebesta nestačí. Já bych se rád podíval na jeho pracoviště.

Votruba:

Beze všeho, ... jenom že ... teď už tam Šebestu nezastihnu. Ten už bude pryč. Nechceš to odložit na zítra?

Brejcha:

Ne, ... budu radši, když on při tom nebude. My spolu nejsme zrovna ...

- No, nejsme za dobře.

Votruba:

Tak se tam půjdem podívat hned.

O b r a z --- 55.

Přístavek k hale.
Den - atelier.

256. PC:

Novotný pootevře dveře a zadívá se do Šebestovy dílny a zavolá:

Novotný:

Jendo! Už padla!

257. PD:

Šebesta plní hřebenová lůžka na plechovém stole a jeho pracovní horlivost je až nápadná. Aniž se ohlédl, odsekne krátce:

Šebesta:

Vím. Nejsem hluchej!

Novotný vejde do záběru a pobízí Šebestu:

Novotný:

Tak pojď domů.

Šebesta řekne urputně:

Šebesta:

Až to dodělám.

Šebesta nevrle odsekne:

Novotný:

Ty máš povolený přesčasy?

Šebesta:

Ne!

Novotný:

Proč toho tedy nenecháš?

Šebesta si otře čelo rukávem, vezme do náruče dva plné těžké přípravky a zahekne, odchází ze záběru:

Šebesta:

Nech mě bejt a nezdržuj.

Novotný za ním udiveně hledí, pak pokrčí rameny a odchází ke dveřím.

258. PC:

Šebesta pokládá oba přípravky na betonovou podlahu před pecí, chápe se železného háku a otevírá dvířka pece. Bere s hromádky jednu připravenou rou-

259. FC:

Inženýr Votruba následován Brejchou, vohází do přístavku a říká přes rameno Brejchovi:

Brejcha se zarazí.

260. FC:

Šebesta skloněný nad kouřícím topným tělesem v přípravku se narovná a v jeho překvapené tváři, se objeví lišácký úsměv.
Říká skoro vesele:

Votruba následován váhajícím Brejchou, vstupuje do záběru a omlouvá se:

Šebesta rychle vráží trubku do druhého přípravku, vytahuje jej a vypíná pec. Ochotně souhlasí:

Šebesta si už nevšimá přípravků na podlaze, jde ke skřínce na klaty, hodí tam svou buřinu a svléká si pracovní blázu. Při tom hovoří s Votrubou:

261. FD:

Votruba se tázavě obrátí na Brejchu. Ten pokrčí rameny:

Votruba:

No, tak tady je Šebestovo království.

Harašení přístavku po plechové skluzavce.

Šebesta:

Á ... to jsem čekal ... kontrola už je tady.

Votruba:

Žádána kontrola, tuhle soudruh Brejcha by jenom rád poznal vaše pracoviště.

Šebesta:

Jó, to může. Tady ho má. Ráno může nastoupit a pozná ho do detailu.

Šebesta:

A vám, pane inženýre, hlásím, že bych se zase rád vrátil do klempírny. Já při svém stáří už tu nestačím, ale rád se přiučím od mladýho.

Brejcha:

No ... utíkat nebudu ... Když pan Šebesta souhlasí ...

262. PC:

Šebesta odkládá blůzu a kalhoty modráků do skřínky, odkud bere staré sako. Přikyvuje radostně:

Brejcha si ještě vyměňuje:

Šebesta si obléká sako a nápadně ochotně souhlasí:

263. PD:

Votruba, překvapen jeho ochotou, hledí zkoumavě na Šebestu, jako by chtěl pochopit, co má tento za lubem. Brejchovi se také nezdá všechno v úplném pořádku, pro jistotu se zeptá:

Usmívající se Šebesta k němu přistupuje:

Prátelsky poklepe Brejchovi na rameno.

Prolínání.

Šebesta:

Souhlasím ... ovšem... jak pak bych nesouhlasil.

Brejcha:

Ale musíte mi zítra tu práci ukázat.

Šebesta:

To se rozumí, že ukážu. Rád, ochotně, beze všeho.

Brejcha:

A nezlobíte se na mne?

Šebesta:

Já? Naopak. Já mám radost. Copak nevidíte jak jsem na to ženej?

- Jen přijďte, přijďte.

O b r a z 56.

Šebestův byt.
Den - atelier.

Kuchyně.
prolínání.

264. PC:

Švec Hrabě stojí u dveří, v ruce drží starou plátěnou tašku a počouchle říká Šebestové:

Šebestová myje u plotny nádobí a žertem ho okřikne.

Jde a odsune židli od stolu.

Švec však popadne malou stoličku vedle dveří, přitáhne ji a sedne si na ni:

Sotva však dosedne, ozvou se na chodbě kroky. Po chvíli se dveře otevrou a vejde Šebesta. Zamračene zdraví:

/Šebesta jak otevřel, dveřmi zakryl Hraběte, který u dveří sedí na stoličce./

265. PD:

Šebestová utírá ruce do zástěry a řekne vyčítavě:

266. PC:

Šebesta pomalu zavírá dveře, hledí na Šebestovou a vzdychne:

Šebesta vybařne zlostně:

Hrabě:

Možná, že šel nějakou vyprovázet a zdržel se.

Šebestová:

Jděte, vy ... Třeba mají nějakou schůzi. Jindy už bejvá doma. A nestájte. Sedněte si zatím.

Hrabě:

Děkuju, já jsem zvyklej na nižší trůn.

Šebesta:

Dobrý poledne.

Šebestová:

Pomalu dobrej večír ... Pro-
sín tě, táto, kde jsi tak
dlouho?

Šebesta:

Kde ... V práci!

Šebestová:

Do tečka?

Obrátí se stranou, chce pověsit klobouk na věšák u dveří a spatří ševce. Lekne se a zabručí:

Švec se zatváří roztomile:

Šebesta přikývne a znovu otevře dveře, pobízeje ševce.

Švec vyjde a Šebesta vychází za ním. Ve dveřích se ještě obrátí k ženě.

Šebesta:

Do tečka.

... A co ty tu stojíš jako strašidlo?

Švec:

Pozdrav tě, Jeníku. Čekám na tebe. Říkal jsi, že mi půjčíš toho belgického samce.

Šebesta:

A jo ... Pojď si pro něj ...

... Růžo, s polívkou ještě počkej, ať mi nevystydne.

O b r a z 57.

Průchodní chodba s dvorkem.
Den - atelier.

267. PC:

Vedle králíkárnny je malá kolnička, jejíž dveře jsou dokonán otevřeny. V kolničce je Jirka, který utahuje ve svěráku nehotový nosič na kolo vlastní výroby. Pak se Jirka sklání k bedničce se šrouby.

268. PD:

Jirka přehrabuje šrouby v bedničce a na konci trubky nosiče zkouší různé matky. Žádná z nich průměrem neodpovídá. Když slyší kroky na dvorku, vyhlédne z kolničky.

269. PC:

Ke králíkárně přichází Šebesta a Hrabě. Jirka ve dveřích kolničky zdraví:

Jirka:

Dobrý den, tati!

Šebesta přehlíží králíkárnny a zabručí:

Šebesta:

To byl den ...

Švec s plátěnou taškou v ruce poznamená:

Hrabě:

Ty jsi dnes, Jeníku, naloženější jako vokurka.

Šebesta nevrle odpovídá:

Šebesta:

Ty bys byl taky, kdybys od rána táhnul jako mezek a neměl jsi ani času utřít si nos.

Obrátí se znovu ke králíkárně a zahvízdá:

Šebestovo zahvízdání.

270. Di

Králíci vystrkují čumáčky drátěným plotivem dvířek.

271. PC:

Šebesta přistoupí k jednomu kotci a otevře dvířka. V kotci je velký belgický králík.

Šebesta řekne zlostně:

Na to popadne králíka za uši a kládí na hřbetě a vytáhne ho z kotce. Švec se ušklebuje.

272. PD:

Šebesta prudce vzhledne. Drží ještě králíka. Zdvihne jej ševci pod nos a vyjede:

Na to vloží králíka do nastavené tašky a obrátí se, zavírá dvířka kotce. Švec však nepřestává popichovat.

Šebesta ho energickým mávnutím ruky přeruší:

Pak ukáže na králíka v tašce a dodá:

Švec zavře tašku a má se k odchodu.

273. FC:

Švec, tiše se pochechtává, odchází. Šebesta chvíli hledí za ním, mračí se a pak přistoupiv k otevřeným dveřím kolničky, kde něco kutí Jirka, ptá se:

Hrabě:

"Co se to u vás dělá, že máte takovej foír?"

Šebesta:

Soutěží se.

Hrabě:

Ale?

Tak vida ... Pořád jsi se odříkal a nakonec bude z tebe ještě úderník.

Šebesta:

Ze mne? To dřív bude mít tenhle samec mladý, než já budu úderník, ty smolotechno.

Hrabě:

Jen se nezaklínej ... Já taky říkal, že mě nikdo do družstva nedostane ... Dneska jsem v "Obuně" a řeknu ti, že ...

Šebesta:

Nic mi neříkej, všechno vím ...

A Ferdu nezapomeň krmit.

Hrabě:

Bez starosti. U mě dostane všechno, o co si řekne .. Tak ti zatím děkuju.

Šebesta:

Co to tu morduješ?

274. PD:
Protisáběr zevnitř kolničky.
Jirka stojí rozpačitě nad nosičem kola zapnutým ve svěráku a vysvětluje otci, který stojí ve dveřích:

Jirka:
Nosič na kolo ... Potřeboval bych dvě čtvrtcoulové matky ... Nemáš je tu někde, tati?

Šebesta vstupuje dovnitř. Zavrtil hlavou a zahledí se na nosič ve svěráku.

Šebesta:
Ty tu asi nebudou ... A na co je chceš?

Jirka ukazuje na konce příčky nosiče, na níž jsou vyříznuty závit.

Jirka:
Semhle, utáhnout podpěry.

Šebesta zahartusí a hrábne do bedničky, v níž prve hledal Jirku.

Šebesta:
A to si nevíš rady?

Vytáhne kousek trubky, na níž jsou navlečeny různé podložky. Susype s ní do dlaně několik podložek a dvě podává Jirkovi.

... Den tam tyhle dvě podložky. A trubku na koncích roztáhni.

275. PD:
Jirka se dívá na podložky a řekne si bezradně:

Jirka:
Jo, a ona mi rupne.

Šebesta odstrčí Jirku, vezme mu podložky a navleče je na konce příčky.

Šebesta:
Ukaž, ty mudrci ... Musíš mít cit pro materiál a nerupne nic.

Pak vezme kleště a jejich jedním ramenem v konci trubky zakrouží.

276. D:
Konec trubky se kroužením ramene kleští roztáhne a upevní podložku.

Skřípání kleští v trubce.

277. PD:
Šebesta odloží kleště a prohlásí:

Šebesta:

No ... a je to. Kdybys trochu myslel na to, co děláš, musel bys na to přijít sám.

Odstoupí od svěráku. Jirka vstoupí na jeho místo a počne kleštěmi roztahovat druhý konec trubky.

271. PD:

Šebesta vezme opět trubku s podložkami a navléká na ni těch několik, které mu zbyly v dlani. Náhle se zamyslí a počne podložky řadit.

Skřípání kleští v trubce.

279.

Šebestova ruka řadí podložky na trubce do přibližně stejných vzdáleností.

Prolínání.

280. 1: /Výstřižek z přístavku v hale/.

Chladnoucí topné těleso na zemi Šebestovy dílny.

Prolínání.

281. Di

Šebestova zamyšlená tvář.

Prolínání.

O b r a z 58.

Prodejna nár. podn. Pramen.
Den - atelier.

Prolínání.

283. PC:

Baďura stěhuje mřížovou roletu.
V té chvíli k ní zvenčí na ulici
přiběhne Brejcha.

Baďura nevlídně odpovídá:

Brejcha se trochu přimračí na
Baďuru a řekne:

Baďura se zatváří trochu vlídně-
ji.

V tom však už přiběhne k roletě
Lída, dosud oblečená v pracovním
plášti:

Oba mluví spolu mřížemi rolety.

284. PD:

Brejcha se usměje a nedočkavě
hned vyrazí s přiznáním:

Lída je překvapena:

Brejcha přikývne radostně a
zahává bílým papírem.

Brejcha:

Prosím vás ..

Baďura:

Zavíráme!

Brejcha:

To vidím... Ale když už jste
tak vlídněj, mohl byste mi
řít, jestli je tu ještě sleč-
na Šebstová?

Baďura:

Á tak ...

Lída:

Už jdu, Pepo ... Hned ... A
co, že jsi přišel dnes?

Brejcha:

Lído ... Už máme byt.

Lída:

Neříkej ...

Brejcha:

Říkám! ... Tady to je ... Čer-
ný na bílým.

Lída:

Hezkej?

Lída je náhle poplašena. Chce odejít, rozepíná plášť, ale ještě se obrátí k roletě.

Lída se šťastně usměje:

Brejcha vstrčí opět lejestro do kapsy a pobízí Lídu:

Lída, svlékajíc si plášť, odběhne do krámu.

Brejcha:

Krásnej.

Lída:

S koupelnou?

Brejcha:

S koupelnou.

Lída:

Ale kde je ten byt?

Brejcha:

Uvidíš ... Jdeme se tam podívat. Pospěš si!

O b r a z 59.

Šebestův byt.

/Den - atelier./

K u c h y n ě .

285. Polocetek :

Šebesta sedí u stolu a hledí na pozmáraný papír na stole ležící. Při tom drží na zápěstíh sebou rukou přádeno vlny, již Šebestová svinuje v klubko.

/Kamera najíždí až na/

286. Polodetail :

Šebesta hledí zamyšleně na papír s nákresy a mechanicky pohybuje rukama, jak se přádeno vlny odvíjí. Náhle sebou škubne a zvolá :

Šebesta :
Počkej !

Odvíjení ustane. Šebesta, aniž se zbavil vlny, vezme pravičkou tužku ležící vedle nákresu a opravuje jej.

287. Detail :

Na papíře jsou různé, dosti neumělé nákresy táhla a tvaru trnu na konci táhla. /Náčrty představují/ různé varianty skutečného tvaru trnu se stroji používaného v továrně "Janka". Šebestova ruka opravuje jeden tvar a ostrým krajem trnu a zaobluje jej.

288. Polodetail :

Šebesta odkládá tužku a zahleděn stále do papíru, napřáhne ruce a řekne krátce :

Šebesta :
No...

289. Polocetek :

Šebestová svinuje vlnu do klubka a Šebesta drží přádeno. Po chvíli znovu zavolí :

Šebestová se zamračí, přestane natíčet. Šebesta znovu, aniž sejmul s rukou vlnu, opravuje cosi na nákresu. Šebestová se dopálí :

Šebesta :
Počkat !

Šebestová :

Tak drž anebo toho nech... Já potřebuju klukovi ty rukávy připlést, než pojedou na dovolenou a ty se dáš do malování... Než takovouhle pomoc, to si to radši udělám sama.

290. Polodetail :

Šebesta hledí chvíli na Šebestovou a když domluvila, ochotně přikývne a hned odkládá vlnu.

Šebesta :

To bude nejlepší... Tady to máš.

Vstane, sebere tužku a papír a odchází do pokoje. Šebestová za ním hledí překvapeně a vyčítavě :

Šebestová :

To jsem si mohla myslet... Tobě jak něco vleze do hlavy, tak radši na tebe ani nemluvit...

Obrací židli vzhůru nohama, postaví ji sedadlem na druhou židli, navlékne přadeno vlny na dvě zadní nohy obrácené židle a počne navíjet klubko.

Zvuk zavřených dveří.

V e l k ý p o k o j .

291. Polocelek :

Šebesta odchází od dveří. Položí papír a tužku uprostřed pokoje na stůl a zamyšleně počne přecházet pokojem.

P r o l í n á n í .

O b r a z 60.

Na pláni za Prahou.

/Podvečer - exterieř/

P r o l í n á n í :

292. Detail :

Lída hledí užasle před sebe a v jejím obličejí se odehrává přechod od usměvu k bezradnému zklamání.

Udiveně a tiše se zeptá, hledí před sebe v rovině svých očí :

Postsynchron.

Tichá hudba.

Lída :

Tady ?

Kamera v jízdě zpět do :

293. Polodetail :

Brejcha, stojící vedle Lídy, zvedne ruku a ukazuje výše - tak asi k I. patru :

Brejcha :

Ne... tamhle...

294. Polodetail :

/Zabráno za nimi/

Brejcha ukazuje do výše I. patra, ale tam, co ukazuje, není nic než prázdný vzduch a v pozadí pár stromů.

Brejcha :

V prvním patře...

295. Celek :

Prázdná plán, uprostřed níž stojí Brejcha s Lídou. Před nimi nic a za nimi také nic, než velká tabule na dvou sloupech a na tabuli nápis : Stavba rodinných domků pro zaměstnance "Spojených strojůren".

296. Polodetail :

Brejcha se usmívá, ale Lída řekne jen zklamaně :

Lída :

Vzdušný zámek...

A tu Brejcha zvažní a řekne
opravdově :

Lída přece ještě zapochybuje :

297. Dvojdetail :

Brejcha ji přesvědčuje a rychle hledá přírovnání :

Lída se opět usměje :

Brejcha se znovu rozohní a vykládá :

Brejchův hlas náhle změkne :

298. Detail :

Lída uhne pohledem a náhle řekne vážně :

299. Polodetail :

Brejcha rovněž zvažní :

Lída pokrčí rameny a stále hledíc do země, řekne rozpačitě :

Brejcha zvedne dvěma prsty Lídinu hlavu pod bradou a přiměje ji, aby mu hleděla do očí.

Brejcha :

Ne... to nemáš pravdu. Ví-děl jsem ten náš byt, v plánu října tady budou ty domky stát...

Lída :

Jen aby...

Brejcha :

To vím tak určitě... jako... jako to, že tě mám rád.

Lída :

Dobře... To ti teda musím věřit.

Brejcha :

Věř... ani jeden byt není tak hezkej jako ten náš... a to jsem ti ještě zapomněl říct, že kolem celého domu je terasa.

... Tam na jaře postavíš kočárek na sluníčko... Z kuchyně na něj akorát uvidíš.

Lída :

Pepo... maminka o tom už ví...

Brejcha :

Zlobila se hodně ?

Lída :

No, to víš... ale hlavně má starosti, jak bude vyvádět táta, až se to dozví.

Brejcha :

Podívej se, Lidko. Za dva
měsíce se vezmem a pak at
si tatínek říká, co chce.
Jeho už nebudeš.
My budeme spolu šťastný, ...
viď, Lído ?

Obejme Lídu a vroucně dodá :

Místo odpovědi nabídne mu
Lída ústa k polibku.

300. Polocelek :

Proti oblačnému nebi se rýsu-
jí jejich silhuety v objetí.

Z a t e m n i t .

O b r a z 61.

Klempírna v Technotopu.

/Den - atelier/

Roztemnit.

301. D.

Pneumatická nýtovačka v ruce
Sebestových roztlouká hlavice
nýtů na odssávacím bubnu.

Rachot nýtovačky.

Kamera najíždí na :

302. PD.

Sebesta, který pracuje s No-
votným, zastaví nýtovačku.
Novotný položí těžké kladivo,
jímž přidržoval Sebestovi ný-
ty s druhé strany a říká Se-
bestovi :

Novotný :

Mě by zajímalo, jak se ten
mládenec ze strojírny u tvé
pece číní.

Sebesta, který naplní řadu
otvorů v bubnu novými nýty,
se ušklíbne :

Sebesta :

Mě ne.

Novotný udiveně pohlédne na
Sebestu. Nechápe jeho nezáměr
a navrhuje :

Novotný :

Už jsem tam třetí den a
pořád ticho po pěšině. Co
abych to tam šel okuknout?

Sebesta se zarazí a usměje se
lišácky, zvedaje opět nýtovač-
ku.

Sebesta :

Nechoď nikam. On dojde jak
brambor v páře.

Novotný podložil kladivem prv-
ní nýt s druhé strany a Sebesta
opět spouští nýtovačku, která
rachotí jako kulomet.

Rachot nýtovačky.

O b r a z 62.

Přístavek k hale.

/Den - atelier/

303. PD.

Brejcha vsunuje do pece dva nové přípravky, zatím co dvě rozpálená tělesa chladnou na kamenné podlaze před pecí.

Brejcha otře rukou zpoceně čelo a -

/kamera odjíždí zpět/ na

304. PC.

- obrátí se k inženýru Votrubovi, který stojí dva kroky za ním. Pokrčí rameny, rozhodí bezradně rukama, přestupuje k inženýrovi a přiznává :

Postsynchron :

Pracovní hluk z vedlejší haly.

Brejcha :

Tady opravdu nejde zvyšovat výkon, kdybych dělal, nevím jak, do pece se mi víc jak dva kusy nevejdou a nakonec jsem odkázanej na to, co pec stačí vyhrát.

Votruba s porozuměním přikývne :

Votruba :

Já vím... Tohle je náš úzký profil... ale co máme dělat?

305. PD.

Brejcha se ohlédne na pec a navrhuje :

Brejcha :

Postavit sem ještě jednu pec.

Votruba se na něho podívá přes skla cvikru skoro káravě :

Votruba :

To by nebylo hospodárné. Tenhle způsob nasazování žeber je už zastaralý a my jej budeme musít stejně jednou opustit. V Děčíně běží stroj, který sám navine na trubku spirálu plechu, na koncích ji přivaří a je to.

Brejcha se narovná a řekne se
samozřejmostí :

306. D.

Votruba na něj chvíli hledí a
pak řekne klidně, jako by Brej-
chu poučoval.

307. PD.

Brejcha cítí, že se ukvapil.
Rozpačitě připouští, vraště
čelo :

Votruba přikývne a Brejcha
navrhuje :

Votruba opět přikývne :

Podívá se na Brejchu vážně a
dodá :

Brejcha se zarazí, chvíli pře-
mýšlí a pak se rozpačitě po-
drbe ve vlasech.

Pro líná se.

Brejcha :

Tak ten stroj pořídte sem.

Votruba :

Pořídíme... až na něj bu-
deme mít dost práce a až
na něj budeme mít. Zatím
musíme rozumně hospodařit
s tím, co tu máme.

Brejcha :

Hm... Potom tedy... nezbej-
vá něč hledět, aby tahle
pec byla maximálně využita.

Brejcha :

Šnád by bylo dobře, dát sem
Sebestovi k ruce pomocnou
sílu, aby se z výkonnosti
pece neztratila ani vteři-
na.

Votruba :

Dáme... O to nejde...

Ale je otázka, jestli sem
půjde zpátky Sebesta...

Brejcha :

Já vím... No, kdýž jsem to
tak nadrobil, tak to budu
muset taky srovnat.

O b r a z : 63.

Klempírna v Technotopu.

/Den - atelier/

Frolínání.

308. PC.

Kamera v jízdě.

Dělníci porážnu sedí na kovových bubnech a svačí. Šebesta jde kolem nich k ponku u rohu dílny, kde visí na hřebíku jeho všední kabát i s měkkým kloboukem.

U ponku stojí Brejcha s inženýrem Votrubou. Šebesta projde kolem nich a zaloví v kapse kabátu. Vytáhne odtud dva krajíce chleba se sádlem zabalené v papíře.

309. PD.

Šebesta rozbaluje svačinu, zafilhá stranou a jako by nevěděl o přítomnosti těch dvou, pečlivě otírá kousek sádla uvízlého na papíru o krajíce.

310. FC.

Brejcha si rozpačitě odkašle a pak řekne přímo :

Brejcha :

Přišel jsem pro vás, pane Šebesto.

Šebesta se teprve, teď obrátí a v očích mu svítí usměv.

Šebesta :

Copak potřebujete ?

Brejcha :

Abyste se vrátil na své místo.

Šebesta přikývne a ptá se poutačně :

Šebesta :

Aha. Tak ono tam nejde úder-
ničit, že ne ?

Brejcha klidně přiznává :

Brejcha :

Ne. Za ty tři dny jsem poznal, že tam opravdu nejde dělat víc, než jste dělali vy.

Šebesta se chechtá spokojeně :

Šebesta :

Tedy nejde ?

Brejcha :

Ne.

311. D.

Šebesta se vytáhne, jak může nejvíc. Jeho velká chvíle přišla. Zvedne ruku s krající chleba a vykřikuje :

Šebesta :

A jde ! A jde ! Tam jde dělat moc věcí, ale musí se myslet na práci a ne na slečny...

312. PD.

Votruba hledí udiveně se Šebesty na Brejchu, který mlčí. Šebesta pokračuje halasně :

Šebesta :

... všeho si všímat - ne jen koukat, kde mají jaký rolety.

Votruba nechápe :

Votruba :

Co ? Jaké rolety ?

Šebesta ukazuje krajícem chleba na Brejchu a vykřikuje :

Šebesta :

To on ví ! To on dobře ví...

Votruba přeruší Šebestovo vyvádění :

Votruba :

Počkejte, Šebesto. Rozumný slovo - půjdete zpátky ?

Šebesta ze všeho křiku najednou docela klidně přisvědčí :

Šebesta :

Samosebou. Ale za chvíli. Teď je svačina.

A nehledě už na Brejchu, usedá na roh ponku a zakousne se do krajíce.

Stolování.

O b r a z 64.

Před Šebestovým domkem.

/Den - atelier/

P r o l í n á n í .

313. PC.

Na chodníku, opřena o plot zahrádky, stojí tři kola, na jejichž nosičích jsou připevněny plné torny. Na tornách jsou řemínky upevněny jídelní plechové misky a stočené přikrývky.

Jarda, učedník z Elektry, starý asi tak jako Jirka, přihušťuje ruční pumpičkou pneumatiku svého kola, zkouší její tvrdost a pumpuje dále.

O b r a z 65.

Průchodní chodba s dvorkem.
Den - atelier.

314. Polocelek:

Na dvorku si Jirka připevňuje na nosič vlastní výroby tornu s prádlen. Utahuje řemínky a rovná ji. Jeho počínání pozorují mlčky a vážně dva spolupracovníci z Elektry. Ke skupině přistupuje Šebestová se silným pleteným svetrem v ruce. Vstříká Jirkovi svetr do ruky a nařizuje:

Šebestová:

Ten svetr si přibal. Bez něj nepojedeš.

315. Polodetail:

Jirka zoufale odporuje:

Jirka:

Mami....svetr v srpnu?

Šebestová:

Nemluv, noci jsou už chladné.

A Šebestová se hned obrací také k Jirkovým kamarádům s napomenutím:

A ne abyste se po cestě chytali nákladních aut. A držte se při kraji silnice, ať do vás něco nevráží.

316. Polocelek:

Jeden z učňů /Karel/ ji ujišťuje.

Karel:

Paní Šebestová, přece nejezdíme od včerejška.

Šebestová:

Jen mlč...Vy jste všichni hrozně zkušený. Takovýhle čtyři kluci pohromadě, to je jen samý darebáctví. Ale nepřej si, Jirko, abysme se na tebe něco dozvěděli. Znáš tátu...
...a počkej. Co ti ráno táta nařídil?

Šebestová mávne rukou:

a znovu se obrátí na syna a zahrozí:

a náhle si vzpomene..

Jirka se ohlédne ke králikárně a nerad připouští:

Jirka:

A jo...toho králíka přinést od ševce. Ale mamí, ať tam skočí Věra až přijde ze školy. Já už nemám čas.

Šebestová je však neústupná:

Šebestová:

Věra se ho bojí. Víš, že Ferda kouše, a neodmlouvej. Šeber tašku a už syp.

Jirka se obrátí a mrzutě řekne:

Jirka:

Kluci, počkejte...Já jsem tu hned...

O b r a z 66.

Kout dílny v Elektře.
Den - atelier.

317. Polodetail:

Učedník Bonbon sedí u stolu, kde řezal sklo Jirka Šebesta. S vyplazenou špičkou jazyku v koutku úst pečlivě řeže sklenářským diamantem poslední rysku, oddychne si a počne lámat tabulku skla asi 40x50 cm, rozdělenou čtyřmi vodorovnými a čtyřmi svislými řezy na 25 obdélníčků 10x8 cm.

Z celé tabulky získá dvě dobré okénka. Ostatní jsou nepodařené střepy. Bonbon položí obě okénka k asi 12 na stole s kovovým pravítkem smete střepy na hromádku, jež se vrší na druhé straně stolu. Přikrčí se, když slyší Jedličkův hlas.

Skřípání diamantu po skle.

Jedličkův hlas:

Jak to řežeš, ty kazisvětě?

318. Polocelek:

Bonbon se obrací k Jedličkovi, který stojí za ním a hájí se:

Bonbon:

Když ono to jinak nejde. To sklo je náky křehký nebo kazový.

Jedlička řekne s respektem:

Jedlička:

Ručičky máš kazový. Pusť. Jdi od toho. Taková hračička a nevíš si s tím rady.

Bonbon sklouzne se židličky a Jedlička se posadí k té "hračičce" sám

319. Polodetail:

Jedlička vezme novou tabulku skla, položí ji na stůl, na jehož desce je silnou tužkou namalovaná mřížka, naznačující rozdělení řezů a pečlivě podle pravítka táhne první řez.

Skřípání diamantu po skle.

310. Detail:

Bonbon přihlíží a v očích mu hraje úsměv.

311. Dvojdetail:

Jedlička dokončuje řezání tabulky napříč. Bonbon se naklání přes jeho rameno a přihlíží.

Hned první řada okének se ulomí křivě. Bonbon se zlomyslně uchechtne.

Jedlička ho zpraží přísným pohledem a ulomí druhou řadu okének. Sese špatně... Tabulka praskne šikmo napříč.

Jedlička:

Tak... a teď to hezky... /rupnutí skla/

Bonbon:

Che.....

Rupnutí skla.

322. Detail:

Bonbon potlačuje násilím výbuch smíchu.

323. Polodetail:

Jedlička sbírá se stolu tři okénka, jež se mu povedla a přidává je k těm, jež nařezal Bonbon. Ostatní střepy odsune stranou. Nechvíže se na Bonbona, říká urzutě, sahaje po nové tabulce skla.

Bonbon ho shovívavě utěšuje.

Jedlička:

Tahle tabulka byla opravdu nějaká kazová.

Bonbon:

Z toho si nic nedělejte. Mně to ze začátku taky nešlo. Ale zrovna než jste přišel, jsem jich udělal z jedné tabulky pět dobrejch. O co? Že vy je neuděláte!

Jedlička poposedne, přitáhne si židličku blíž ke stolu a kvasá se.

Jedlička:

To by bylo hezký.

Pečlivě, pomalu, dáváje si záležet, táhne první řez.

Dvorek u Hraběte.

Den - atelier.

324. Celek:

Zdenka, asi patnáctiletá dcera ševce Hraběte, jde ke králičím kotcům a za ní Jirka s velkou taškou v ruce.

325. Polocelek:

Zdenka přistoupí ke králikárně před jeden z kotců, v němž jsou dva belgičtí králíci. Zdenka se bezradně ohlédne na Jirku:

Zdenka:

Tatínek není doma a já nevím, kterej to je. Poznáš toho vašeho?

Jirka mávne rukou, odpoví Zdence a pak zahvízdá /podobně jako Šebesta v obraze 38/:

Jirka:

Ten se přihlásí sám. My je máme cvičený.

Jirkovo zahvízdnutí.

326. Polodetail:

Jeden z belgických králiků vystrkuje čenich pletivem dvířek. Jirka otevře, popadne králíka za uši a kůže na hřbetě a vytáhne ho z kotce.

Jirka:

Vidíš, to je on....

327. Polocelek:

Jirka vloží králíka do tašky, kterou nastavuje Zdenka a odchází, ze dvorku s krátkým, klukovským nedbalým pozdravem:

Jirka:

Tak a jede se na dovolenou. Ahoj!

Zdenka za ním hledí a zavírá kotce.

328. Detail:

Králík, který zbyl v kotci sám, vystrkuje pletivem čenich.

O b r a z 68.

Kout dílny v Elektře.
Den - atelier.

129. Detail:

Hromádka střepů na stole je značně větší.

Ingera jede zpět na

130. Polodetail:

Jedlička odsunuje k hromádce další střepy a vztekle praští o stůl kovovým pravítkem.
Bonbon jízlivě poznamená:

Jedlička se škrábe po strništi vousů a uvažuje mrzutě:

Bonbon ochotně vysvětluje:

131. Polocelek:

Mistr Burgr přistupuje k oběma a zajímá se:

Jedlička se na židličce rychle obrátí a místo odpovědi se ptá:

Burgr mrkne na hromádku střepů:

Bonbon:

Jen jste se měl vsadit!

Jedlička:

Hmm...to je divný, jak on to dělal?

Bonbon:

Stejně jako my. Podle pravítka si celou tabuli nařezal a pak to lámal jako čekuládu.

Burgr:

Copak? O čem se tu dohadujete?

Jedlička:

Prosím, několik tabulek si bral Šebesta vždycky na řezání?

Burgr:

Deset.

Jedlička:

A kolik z nich nadělal okýnek?

Burgr:

No...po pětadvaceti...dvěstěpadesát.

Jedlička potřese nedůvěřivě hlavou:

Jedlička protestuje:

332. Polodetail:

Burgr klidně usuzuje:

Jedlička ochotně vstává:

Stoupne si za Burgra, který usedá, narovná si na nose brýle a počíná obřadně řezat tabulku skla podle pravítka.

333. Dvojdetail:

Jedlička vymění pohled s Bonbonem.

Prohází se.

334. Polodetail:

Burgr dořezává poslední rysku na tabulce. Odkládá diamant a řekne spokojeně:

Opatrně otáčí tabulku v prstech.

335. Dvojdetail:

Jedlička s Bonbonem přihlíží. Ozve se prasknutí skla a v obličeji obou se rozloží kodolibý úsměv. Bonbon utrouhá:

Jedlička:

Jak to? On neměl žádný zmetky?

Burgr:

Žádný.

Jedlička:

To není možný. Teď to tu zkouším řezat a pořád se mi to láme vedle.

Burgr:

Asi to děláš špatně. Pusť mě k tomu.

Jedlička:

Prosím!

Burgr:

No...prosím. V tomhle přece nemůže být žádný zázrak. Teď se to krásně naláme....

Prasknutí skla.

Bonbon:

Krásně....

116. Polodělalí

Burger drží v ruce dva nepravidelné kusy skla. Blýskne pohledem po Bonbonovi.

Pak zlostně zařuní a náhle dostane nápad, který hned provádí:

Srovná kus tabulky v místě řezu s hranou stolu a na přečnívací část s citem přimáčkne. Sklo se rozdrobí na několik nepravidelných střepů. Burger praští s kouskem, který mu zůstal v ruce.

117. Polocelek:

Burger se nejistě podívá na Jedličku a Bonbona:

Bonbon souhlasí:

Jedlička vyjede:

Bonbon krčí rameny:

Burger se zlobí:

Jedlička se přidá káravě:

Pobídně zamračeně Bonbona:

Bonbon se hájí:

Jedlička ho okřikne:

Bonbon pohodí hlavou a odejde.

BURGER:

Tebe se nikdo neptá!

...jestli on to nelámal takhle, přes hranu stolu....

BURGER:

Tohle je nějaký divný...

BONBON:

Je. A Jirkovi to šlo tak prima.

JEDLIČKA:

No jo, ale jak to dělal?

BONBON:

Nějak tyk, jako my, jenže lepší.

BURGER:

Lepší, lepší! Měl jsi se podívat!

JEDLIČKA:

To by musel mít o práci zájem a ne se starat jen o fotbal a Stasku. Jdi už po své práci. Takovýho skla zničíš!

Pardon, pane Jedlička. Jen se bekriticky.

JEDLIČKA:

Máš moc řečí. Jdi už!

558. Polodetail:

Jedlička se za ním dívá a
slobí se:

Burgr zamyšleně na střepe
na stole. Rozvážně poznamená-
vá:

Pak zavrtí hlavou a řekne spíš
pro sebe:

Prolíná se.

Jedlička:

kluk je hubatej....

Burgr:

Ale má pravdu. Jemu to šlo
líp než nám.

Burgr:

Jak on to ten kluk Šebesto-
vic dělal? To bych rád věděl.

O b r a z 69.

Před továrnou Technotop.
Den - exterieer.

Prolíná se.

339. Polocelek:

Novotný, za nímž přichází k píchacím hodinám u vrátnice Šebesta, odcinkne hodiny, vytáhne svůj lístek a zastrčí jej do schránky.

Kamera najíždí na

340. Polodetail:

Novotný se zahledí na vývěsku na níž je narychlo napsáno:

341. Detail:

Klempírna postavila už třetí úderku. Soudruzi z montovny co vy na to?

342. Polodetail:

Novotný se napřímí a všimne si Šebesty, který také čte vývěsku. Štouchne do něho a ptá se:

Šebesta mávne rukou a mlčky hledí na vývěsku. Novotný čte nyní druhou část vývěsky nahlas:

Novotný se opět narovná a pohledně posměvačně na Šebestu: Šebesta se také vzpřímí a opět krátce mávne rukou:

a klidně odchází.

Novotný:

No, Jendo, co ty na to?

Novotný:

Soudruzi Soukup a Kadlec podepsali dnes socialistické smlouvy a zavázali se, že svůj výkon zvýší na 140%. Co uděláš ty?

....no co uděláš ty?

Šebesta:

To se uvidí!

O b r a z 70.

Ředitelská kancelář Technotopu.
Den - atelier.

343. Celek:

Čtyři montéři stojí před stolem ředitele Skály, u nějž po straně stojí ing. Votruba a Brejcha. Nejstarší z montérů drží v ruce list papíru a čte:

Kamera najíždí na

344. Polocelek:

Ostatní montéři sebevědomě a skoro hrdě naslouchají. Jelínek se odmlčí a podívá se po svých družích. Pak řekne s důrazem na posledních slovech:

Jeden z montérů přikývne a řekne, sahaje po peru na ředitelově stole:

345. Polocelek:

Brejcha se spokojeně podívá na Skálu a Votrubu. Ti s úsměvem přikývnu.

Prolíná se.

Jelínek:

My, Jelínkova úderka se zavazujuem, že budeme montovat týdně pět chladících skříní jenom ve čtyřech lidech místo v pěti. Ušetřeného svářeče dááme k dispozici a doporučujeme, aby byl zapojen na výrobuteplovzdušných zařízení pro Spojené strojírny.

Jelínek:

....to myslím, že stačí, aby klempíři věděli, co my na to.

Montér:

Úplně. Ukaž, já to hned podepíšu.

O b r a z 71

Šebestův byt .
Den - atelier.

K u c h y n ě .

P r o l í n á n í .

146. Polocolek.

Šebesta odkládá kabát přes
lanoch židle. Sáhne do ná-
prsní kapsy a položí na stůl
obálku s penězi.

Šebestová sáhne po obálce a
přečte si obnos, vyznačený na
ní. Podívá se překvapeně na
Šebestu

Šebesta :
Tady máš vejplatu, matko.

Šebestová :
Jak to, že bereš o osmdesát
korun míň ?

147. Polodetail.

Šebesta, v jehož tváři se vy-
středí mrzutost, hanba, lí-
stost i vztek, vysvětluje:

Šebesta :
Protože jsem dělal tři dny
v klempírně. V životě jsem se
tak nenazlobil, jako tehle
tejdén.

148. Dvojdetail .

Šebestová poslouchá Šebestův
rozčilený projev.

Šebesta :
Mámo, já přece umím dělat a
kdo mi chtěl v práci stačit,
ten sebou musel setasakra hodit
a teď to dospělo tak daleko,
že mi od pondělka dávají výpo-
moc.
Z e n e k o u !

Šebesta zděračkuje :
Dvoje klapnou. Šebestová se
otráčí a ptá se.

Šebestová :
Kam už zas letíš ?

149. Polocolek.

Šebesta přechází přes Šebestu a Šebe-
stovou. Lída, která vyšle
i pokoje, vysvětluje:

Lída :
Jděno kvůli nábytku. Pepa mi

Šebesta se tváří, jako by dce-
ru neviděl, ale při slově Pe-
pa sebou škubne a jízlivě
reaguje:

telefonoval do krámu.

Lídu poznámka zamrzela, ale
sdrží se odpovědi. Jen pohodí
hlavou a odchází.

Šebesta :
Copak Pepa, to je kabrňák. A he-
leď.... když už bude v tom ku-
pování, ať ti koupí taky piáno.

350. Polodetail.
Šebestová se káravě podívá
na muže a když za Lídou
klaply dveře do chodby, ptá
se naježeného Šebesty :

Šebestová:
Co to ten Brejcha udělal ? že
ho máš tak na tapetě ?

Šebesta se rozkřikne :

Šebesta :
Ono je toho málo, co mi zavařil
ve fabrice ? A ještě mám o něm
pořád slyšet doma ?
--Hm-- nábytek ! U něj je všech-
no hrozně jednoduchý a snadný.
Von ten nábytek visí na hřebíč-
ku.. dneska..Jó.., Pepa si dá
záznam a bude nejmíň rok čekat.

Šebesta posměšně odfoukne:

351. Polodetail.
Šebestová namítá :

Šebestová :
No, počkej, táto. Já četla
v novinách, že ho může dostat
hned, jako úderník.

352. Polocelek.
Šebesty vyletí, div se nechytne
stropu:

Šebesta :
Mordseclaudonfixelement.
Teď povídám, že doma o něm ne-
chci slyšet ani slovo a ty s ním
začneš taky.

Obrátí se, popadne klobouk
s věšáku a vyrazí ze dveří, které
za sebou přibouchne.

353. Polodetail
Šebestová zavrtí hlavou

Šebestová :
Kdy ten náš táta dostane ro-
zum.

O b r a z 72.

Průchodní chodba s dvorkem.
/den - atelier/

IV. Polocetek.

Věra s taškou plnou kapustových listů přichází pod schody, kde zůstane stát a čeká, až se jí sejde do chodby. Ten se po chvíli objeví a všimne si Věry.

Sebestovo dupání po schodech.

Sebesta :
Nesáš králíkům ? Pojď, já jí dám sám.

šlápně na dvorek a Věra za ním :

kněze pronásleduje za nimi :

ona najdou na dvorku ke králíkárně.

V. Polocetek.

Je vchodu vchází ze zahrádky mistr Burgr. Vejde do chodby, zamklí se a pak vstupuje po schodech vzhůru.

VI. Polocetek.

Sebesta stojí na dvorku před králíkárnou u kotce, z něž vytáhl před časem králíka pro kněze Krybíte. Přistoupí ke kotci a řekne už mírněji :

Sebesta :
A.... Ferdáček už je tu.

VII. Polodetail:

Sebesta hledí do kotce, v němž je belgický králík a zamklí se :

Králík poskočí a zmizí v temněm kotce. Sebesta se udiveně ohlédl na Věru .

Sebestovo zahřívání.

Sebesta :
On se mě bojí...A jak je hubený.
To ho ten švec krmil fíčkama.
.. no podruží mu zas něco pájeňa.

kněze hledí do kotce a zavře :

kněze do tašky, kterou Věra dala v ruce a vezme hrst kapustových listů. Otevře dvířka a vhodí listy do kotce :

Sebesta :
Tu máš. Ať vši, že jsi zas doma.

kněze dvířka a ohlédl se, když slyší kroky.

358. Poloccelek.

z chodby na dvorek přibíhá Šebestová.

Šebesta přimračeně :

Šebestová přibíhá až k němu a udýchaně mluví :

Šebesta trochu udiveně :

Šebestová je polekána a bezradná :

Šebestová :
Táto !

Šebesta :
No ?

Šebestová :
Přišel mistr z Elektry... Shání se po Jirkovi.

Šebesta :
Proč ? Co mu chcete ?

Šebestová :
Já mu dobře nerozuměla... Něco říkal o nějakých rozbitejch sklech.. a co prej je škody nadělaný....

359. Polodetail.

Šebesta se zarazí a pak počne lamentovat :

Šebestová ho napomene :

Šebesta hodí rozčileně pár kapustových listů do košíku a obrátí se k Věře .

Šebesta :
Tak.. pěkněj synáček.. a kdyby mu člověk chtěl přišít nějakou páskem, tak se ho zastáváš.. A holek taky..

Šebestová :
Nekřič.. Nemusí to slyšet celá Podbaba.. A pojď nahoru..

Šebesta :
Nakam je .

360. Poloccelek.

Šebestová běží napřed a Šebesta za ní, jako když ho strká.

Pr o l í n á n í.

O b r a z 73.

Šebestův byt.

/Den - atelier/

K u c h y n ě :

Prolínání :

361. PD.

Šebestová zavírá dveře a ohlíží se při tom do kuchyně.

Kamera panoramuje na :

362. PC.

Šebesta tiskne ruku Burgrovi a ptá se stísněně :

Burgr přisvědčí :

Šebesta :

Tak prej ten náš kluk v práci něco proved ?

Burgr :

Proved. A my si teď lámeme hlavu, jak to proved. Máte na něj adresu ?

363. PD.

Ustaraná Šebestová přikývne a hledá v lístcích, zastrčených za sklem kredence :

Vezme jeden lístek a čte :

Šebestová s lístkem v ruce jde ke stolu :

Kamera panoramuje s ní na :

Šebestová :

Jo, nechal ji tu, než odjel... Tuhle je to... Stavba učnovské ozdravovny - Křínov u Chomutova.

364. PC.

Šebestová podává papírek Burgrovi a poznamenává :

Šebestová :

Ale tam budou na brigádě až od pondělka. Oni jeli kluci na kolech.

často se ptá starostlivě.

Sebesta:

A co vlastně ten náš kluk udě-
lal?

O b r a z 74.

Dlouhá silnice s alejí.

Den - exterieur.

365. PC:

Čtyři kluci s tornami na nosičích kol šlapou do mírného stoupání. Jirka jedoucí v čele se ohlédne stranou, zvedne ruku a zastavuje na pokraji silnice u příkopu.

Kamera panoramuje stranou.

366. C:

Na louce u silnice shrnují dvě ženy otavu do dlouhých řad. Starý děda u koní, zapřažených v prázdném žebřináku.

367. PD:

Jirka stojící na kraji příkopu, volá:

Jirka:

Pomáhej Pánbůh, panímámo!

368. PC:

Starší z žen zvedne hlavu a přestane shrabovat:

Selka:

Pánbůh pomáhá počasím, ale vy byste mohli pomoci nakládáním.

Jirka přisvědčí:

Jirka:

Beze všeho. Necháte nás za to přespát ve stodole?

Selka s úsměvem souhlasí:

Selka:

Ale jo. Jen pojďte. I večeri vám dáme.

369. PC:

Jirka se sebevědomě obrátí na kluky.

Jirka:

No .. jakej jsem? Mocleh je vyjednaněj. Jdem na to.

Jirka přeskakuje příkop zpět na silnici, bere své kolo od chlápce, který mu je držel a velení stahují kola do příkopu.

O b r a z 75.

Šebestův byt.
Den - atelier.

Kuchyně.

370. PD:

Šebesta přikyvuje a potěšeně se usmívá, když slyší Burgra usavírat výklad:

Kamera odjíždí na:

371. PG:

Oba sedí u stolu v kuchyni. Šebesta plácne vesele do stolu a souhlasí řivě:

Burgr přikyvne vážně:

Šebesta se vesele rozmáchně:

372. PD:

Burgr otevřeně přiznává:

373. PD:

Šebesta se spokojeně rozchechtá a počne trochu sebevědomě vyprávět:

Burgr:

Sanozřejmě, že to nebude nic světoberného, ale na nějary vtíp při tom řezání skla musel přijít.

Šebesta:

Určitě ... he, he, to on zase náš Jirka není hloupej. V tomhle je po mně ... Já taky vždycky koukal zařídít si práci tak, abych se zbytečně nedřel.

Burgr:

To je správný pane Šebsto .. Ale není správný, že odejel a nikomu nic neřek, jak si tu práci usnadňuje.

Šebesta:

A proč jste se ho tedy nezeptali?

Burgr:

To je zase naše chyba. On to řezal v koutě, nikdo si ho při tom nevšim. A my to zkrátka nepovažovali za nic důležitýho. Až teď, když to máme dělat a nejde nám to.

Šebesta:

Cha, cha, cha.. To se mně taky stalo. Po první válce jsem dělal u Dumrů na takovém starém lisu. Sám jsem si ho seřídil, udělal jsem si k němu sadu podložek a ten strej hadr mi běhal jako hodinky.

Ale jednou jsem se chytil s dílovedoucím a on .. že prej můžu jít. No dobře. Sbalil jsem ty své podložky do kapesníku a s bohem Klatovy.

Šebesta zvažní a důrazně poklepá prstem na stůl:

... Ještě ten večer byl u mě disponent a prej ... pane Šebesto, neblázněte, pojdte dělat. On tam s tím lisem nemoh nikdo hnout. Jo, pane ...

374. PD:

Šebestová s obdivem hledí na Šebestu.

359. PD:

Burgr se však dívá na Šebestu vážně a pak řekne:

Burgr:

Já ty doby taky pamatuju. Tenkrát platilo: mně nikdo nic neřek, koukej na to přijít taky sám.

Chvilí se podívá i na Šebestovou.

To bylo proto, že se každý snažil být nenahraditelný, aby ho z práce nevyhodili. Toho se teď ale nemusíme bát nikdo. Naopak, musíme koukat, aby se každéj dobrej nápad uplatnil všude, kde ho můžou potřebovat.

375. PD:

Ke konci Burgrovy řeči přechází Šebestu smích. Je vidět, že si Šebesta připadá trochu zahanben. Proto rozpačitě převádí řeč na Jirku:

Šebesta:

No jo, ... to se ví ... mělo by to bejt...
Matko, napišeš klukovi, aby tuhle panu mistrovi hned napsal, jak to sklo řezal.

376. FC:

Burgr vstává rovněž a podává Šebestové ruku.

Šebstová spokojeně oddechne:

Když podává ruku Šebestovi, ten řekne krátce:

Burgr odchází:

377. PD:

Když se zavřou dveře za Burgrem, pohlédne Šebestová na Šebestu:

Šebesta pohodí hlavou a zabručí:

Zatemnit.

Burgr:

Buďte tak hodná, paní Šebestová. Děkuju vám pěkně a nezlobte se, že jsem vás tak najednou poplašil.

Šebestová:

Jen když to nebylo kvůli něčemu horšímu.

Šebesta:

Dobře, že jste přišel. Pořádek je pořádek. Tak buďte zdrav.

Burgr:

Nashledanou!

Šebestová:

Nějakej hodnej člověk... Takovej klidnej ... Rozumnej ..

Šebesta:

No, no ... Každěj jsme nějakej.

O b r a z 76.

Soustružna spojených strojíren.
Ráno - továrna.

roztemnit.

378. Kamera v jízdě.

Šimek s Brejchou procházejí strojírnu. Oba jsou oblečení v pracovním. Brejcha se tváří mrzutě. Šimek pokyvuje hlavou a říká:

Postsynchron.

Hluk továrny.

Šimek:

Já věděl, že to nebudeš mít v Technotopu snadný ... ale nic si z toho nedělej. Úspěch je, že tam vůbec začali soutěžit.

Brejcha potřese malomyslně hlavou:

Brejcha:

No, uvidíme. Já tam ještě parkrát zajdu. A co Štorkán? Jede už taky na 376% jako já?

Oba se zastaví u uličky, odbočující k bývalému Brejchovu pracovišti.

379. PD:

Šimek odpovídá rychle:

Šimek:

Ne ... ale jdi se na něj podívat. Myslím, že tě rád uvidí.

Brejcha zahne mezi stroji.

Šimek se za ním dívá:

380. PC:

Štorkán je skloněn při práci nad běžícím revolverem. Brejcha k němu přistupuje a plácne ho po zádech:

Brejcha:

Tak už jsem tady. Jak se činiš?

381. PD:

Štorkán, aniž přestal oracovat, odpovídá s úsměvem:

Štorkán:

Dělám, co můžu ...

Brejcha zvedne pohled na tabulku, která visí nad pracovištěm a užasem mu spadne brada.

182. D:

Tabulka nese označení
Larel Štorkán 408%.

183. FD:

Brejcha úžaslý a překvapený
se ptá Štorkána:

Štorkán, usmívající se potěše-
ně, zvedne místo odpovědi dlou-
hou opracovanou tyč a ukáže
ji Brejchovi.

Brejcha nechápavě přikývne:

Brejcha má upřimnou radost.
Vezme Štorkána oběma rukama
za ramena a zacloumá s ním:

Zvolínání...

Brejcha:

Jak sji to člověče dokázal?

Štorkán:

Znáš to?

Brejcha:

Ne.

Štorkán:

To jsou přece čepy dvěstěpat-
náct EL. Tys je dostával naře-
zaný na míru a jel sji každéj
zvlášť.

Brejcha:

No ...

Štorkán:

Já řek v přípravce, aby mi je
nařezali, sjeďu čtyři najednou
v celku, oni si je rozřežou až
potom - a já ušetřím troje upí-
nání.

Brejcha:

Tos mě překvapil. A já byl pře-
svědčenej, že tady už nejde
zlepšit vůbec nic ...

O b r a z 77.

Přístavek k hale.
Den - atelier.

Prolínání.

184. EP:

Šebesta vsunuje do pece přípravek, zavírá dvířka a zvedá se k němu vychladlý jiný přípravek.

Kamera jede s ním na:

185. PC:

Šebesta hodí přípravek na plechový stůl, u něhož Anča Sýkorová, mladší děvče v pracovních kalhotkách a se šátkem na babku, plní kruhovými šebry přípravky. Šebesta se ohlédne na přicházejícího Votruba:

Šebesta si pošine buřinu s čela a sabručí:

Votruba se zajímá:

Šebesta obživne:

Šebesta vezme inženýra za ruku:

Oba spolu odcházejí.

Votruba:

Tak co, Šbesto, jak vám to jde?

Šebesta:

Pořád stejně. Nějakoj strapeček naženo, ale to nebude mít význam.

Votruba:

Vy jste Šbesto, říkal, že by se tu dalo něco dělat .. Jak jste to vyslel?

Šebesta:

Jo, to jaem řek. Ale k tomu bych od vás něco potřeboval.

Votruba:

Copak?

Šebesta:

Pojďte se na to, pane inženýre podívat. Buďte tak hodnej..

386. PD:

Anča Sýkorová plní zručně
žebry přípravek, který ho-
dil Šebesta na stůl.

O b r a z 78.

Fod kolnou Technotopu.

Den - továrna.

pozn.: Soustruh, o nějž jde, stojí v jedné z prázdných dílen v továrně Janka v Radotíně. Vhodným bedněním z prken dá se prostor kolem soustruhu chrádit tak, aby místo budilo dojem kolny. Nelze ukazovatí prázdnou dílnu, mluvíme-li o nedostatku místa v továrně Technotopu.

387. G:

U zdi v kolně stojí starý soustruh. Pro tuto scénu odmontovává vrchní část, takže zbude jen spodek.

Do kolny vchází Šebesta a za ním inženýr Votruba.

Šebesta přistupuje rovnou k soustruhu.

FO:

Šebesta ukazuje na soustruh a ptá se Votruby:

Šebesta:

Co je s tímhle soustruhem?

Votruba:

Nic. Přijde do šrotu.

Šebesta:

Mně by se hodil.

Votruba:

Na co?

388. FD:

Šebesta se trochu ošívá a rozpačité vykládá:

Šebesta:

No ... O tom bych nerad mluvil napřed. Kdo ví, jestli to k němu povede... Víte ... pane inženýre ... dostal jsem takovej nápad ... Ten soustruh bych si musel přispusobit. Dával bych si to dohromady vždycky po šichtě.

Votruba se shovívavě usměje:

Šebesta se usměje, ale je
sdrženlivý:

Votruba se obrátí k odchodu,
ale ještě se zeptá:

Šebesta samozřejmě se zájmem:

Votruba:

Beze všeho ... Dělejte si s
ním co chcete. A kdybyste po-
třeboval, jen přijďte. Já vám
rád poradím.

Šebesta:

Děkuju ... Až kdyby bylo třeba.

Votruba:

Kdy se do toho chcete dát?

Šebesta:

Ještě dnes ...

O b r a z 79.

Před továrnou Technotonu.

Den - továrna.

Prolínání.

389. C:

Ze vrat továrny vycházejí
dělníci.

390. PC:

U píchacích hodin postupuje
řada dělníků kolem píchaček.
O dílen se trousejí jednotlivě
další a staví se do řady.

O b r a z 80.

Před dílenskou halou.

Den - továrna.

391. C:

Novotný vychází ze vrat haly s
Doubkem. Podívá se stranou ke
skladišti a zastaví se. Od skla-
diště přichází Šebesta. Na rameně
nese ocelovou tyč asi dva metry
dlouhou.

Šebesta odpovídá v chůzi:

Náhle se však zastaví a otočí
se k Novotnému.

Aniž vyčká odpovědi, pokračuje
pak v chůzi a mizí za rohem bu-
dovy.

392. PC:

Novotný se dívá za ním, pak
se ohlédne na Doubka a štouchnuv
do něho loktem, naznačuje pohy-
bem hlavy, že by se měli jít
za Šebestou podívat.

Novotný:

Co je s tebou, Jeníku. Ty
ještě nejdeš?

Šebesta:

Ne.

Ty, Novotný, zastav se u nás
a řekni, že dnes přijdu pozdě
večer, jo?

O b r a z 81.

Pod kolnou Technotopu.

Den - továrna.

392.PC.

Šebesta přeměřuje zkusmo tyč podle starého soustruhu. Pak ji odloží a vytáhne z kapsy skládací metr.

393a.PD.

Ze dřevěnou boční stěnou vzhledne hlava Novotného a široká tvář Doubkova. Oba se zvědavě usmívají. Doubek zakašle:

Doubek:

Ehm, ehm.

394.PC.

Šebesta se ohlédne, ale hned si zase hledí svého. Měří metrem sáň soustruhu. Novotný s Doubkem k němu přistupují. Novotný se zajímá:

Novotný:

Co to bude, až to bude?

Šebesta nereaguje a přenáší míru se sání na ocelovou tyč, kde si ji poznamenává kouskem křídý.

395. PD:

Doubek se ušklíbne:

Doubek:

On si asi dělá na Vánoce mechanický jesličky.

Když Šebesta neodpovídá, nabízí se počouchle Novotný:

Novotný:

Heleď, Jeníku, kdybys potřeboval pomoc ...

396. PC:

Šebesta, který ještě jednou pro jistotu přeměřuje tyč, se narovná, skládá metr a řekne vážně:

Šebesta:

Zatím ne. Ale později bych vás potřeboval oba.

Doubek se nachytá:

Doubek:

Na co?

Šebesta si hodí tyč na rameno a
řekne s neotřesitelnou vážností:

Šebesta:

Mohli byste dělat ty dva,
co dechají na Jezulátko.

Šebesta odchází.

397. PD:

Novotný s Doubekm hledí za
ním s protaženými obličejí.

Prolínání.

O b r a z 82.

Šebestův byt.

Kuchyně.

P r o l í n á n í .

398. PC:

Dveře z chodby se po krátkém šramotu otevírají a do tmavé kuchyně vchází po špičkách Šebesta. Onlédne se stranou k posteli, kde spí Šebestová a opatrně prochází kuchyní ke dveřím pokoje. Vklouzne tam a zavře se sebou. Dveře klapnou.

Šramot v zámku.

Klapnutí dveří.

399. PD:

Klapnutí dveří vzbudilo Šebestovou. Ustává na posteli a ptá se:

Šebestová:

To jsi ty, táto?

Místo odpovědi ozve se dunivá rána, pak třesk něčeho plechového, zarachocení a v zápětí Šebestovo bolestivé zasténání:

Rána, třesk, rachocení ká-
ceného nábytku.

Hlas Šebestův:

"Fix laudon"! Co to tu je?

400. PC:

Šebestová vyskočí a běží do pokoje.

Pozn. Obraz pokračuje bez přerušení.

Velký pokoj.

401. Polocélek:

V temném pokoji se náhle rozsvítí světlo. Šebesta stojí jednou nohou v novém plechovém dřezu, hlavu a půl těla má v otevřené skříni. Vytáhne hlavu ze skříně a užasle mžourá kolem sebe.

402. Celok:

Kamera panoramuje kolem.

V pokoji to vypadá jako ve skladišti, neboť je tu složen nej ještě jeden nábytek. Skříň a kuchynská kredenc tvoří ostrůvek uprostřed a na nich až do stropu jsou narovnány židle, stůl a drobnější kusy nábytku. Všude, kde je ještě místo, jsou části rozebraných postelí, gauč, mycí stůl, kuchynský stůl atd.

403. Polocelk:

Šebesta se ohlédne na Šebestovou, která stojí u vypínače.

Šebesta:

Kde se to tu vzalo?

Šebstová klidně, jakoby nechápala čemu se Šebesta diví:

Šebstová:

No, přivezli Lidé nábytek.

Šebesta vybfne:

Šebesta:

Proč sem?

a zachytí židli, která se na něho kácí. Šebstová přistupuje k Šebestovi:

Šebstová:

Kam si ho má zatím složit?
Byt budou mít až od října.

404. Polodetail:

Šebesta chvíli lapá dech. Vezme židli, která na něho hrozí spadnout, posadí se na ni a ptá se užasle:

Šebesta:

Tak ona si ho doopravdy veme?

Šebstová:

No, a co jsi myslel?

Šebesta:

Ty víš dobře, co já si o tom myslím. Ale jen aby to Lidu jednou narezelo. Ani ho pořádně nezná.

Šebesta švihne rázně rukou:

405. Dvojdetail:

Šebestová poznává:

Šebesta vyjede jako na
obrtlíku:

Šebestová mlčky přikývne a
potom po pauze řekne s podivným
úsměvem:

Šebesta se pomalu ohlédne na
Šebestovou. Na jeho tváři se
odráží neblahé tušení. Vstává
se židle, nabere dech, otevře,
ale ve chvíli, kdy se chystá
vzbudnouti, zarazí ho Šebesto-
vá tise, ale důrazně:

Šebestová:

Jen buď bez-starosti, že
ho nozná.

Šebesta:

A i když ho zná... to se
musí s veselkou takhle po-
spíchat?

Šebestová:

Musí.

Šebestová:

Počkej, tady nekřič, ať
nevzbudíš Věru. Pojď do
kuchyně.

M a l ý p o k o j í k .

406. Polodetail.

Lída v přepásané dlouhé noční
košili sení na posteli a
napjatě naslouchá. Ohlédne
se když slyší tiché Věřino
zavolání.

Hlas Věry:

Lído.....

407. Polodetail:

Věra vystrkuje hlavu pod pokrýv-
kou a ptá se tiše:

Věra:

Co to bylo?

408. Polodetail:

Lída uklidňuje Věru a jde bosa
potichu do pokoje, kde je už
však.

Lída:

Nic, tatínek asi do něčeho
vrazil. Jen spí!

K u c h y n ě .

409. Polodetail:

Šebestová stojí před načepýřeným Šebestou. Je klidná, rozvážená, ale energická, jako každá matka v rozhodné životní situaci.

Šebestová:

Kdyby ses na hlavu stavěl, tak se na tom nedá nic měnit. To si, člověče, uvědom.

Šebesta tiše, zaraženě připouští:

Šebesta:

Já vím... ale proč ona nepřišla...

410. Polocelek:

Šebesta vykročí naproti Lídě, která vychází z pokoje a řekne vyčítavě:

Šebesta:

Hezký překvapení jsi tátovi připravila, jen co je pravda.

Lída přichází až k rodičům a omlouvá se otci:

Lída:

Tatínku, nezlob se... ale my byli rádi, že jsme ten nábytek dostali. Pepa na něj nemá ve svobodárně místo, tak jsem řekla, že na ten měsíc, než se vezmem...

411. Polodetail:

Šebesta prudce přeruší dceru:

Šebesta:

Počkej, já nemluví o nábytku. Teď mi matka něco řekla. Je to pravda?

Lída zahanbeně mlčí.
Šebesta chvíli čeká a pak zaburácí:

-Mlč | Nelži | Já všeko..
vím |

Lída se sklopenou hlavou šeptá:

Lída:

Vždyť nic neříkám.

412. Polocelak :

Šebesta se obrací k ženě a vykřikuje :

Lída se pokouší otci něco vysvětlit :

Šebesta ji přerušil :

Poslední slova řekne vyčítavě a se skrývaným pohnutím :

413. Polodetail :

Lída pokrčí bezradně rameny :

Šebesta, který přistupuje až k Lídě, ji opět přerušil. Teď je už opravdu rozehvěn jakýmsi zklamáním :

Lída hledí překvapeně na Šebestu, který pokývá hlavou a dodává s výčitkou :

414. Polodetail :

Šebestová, ač také podléhá údivnému dojetí, odváží se Šebestovi připomenout :

415. Polodetail :

Šebesta se nevrle obrátí :

Šebesta :

Slyšíš ji ? Ona nemá tátovi co říct, ona myslí, že je vše v pořádku.

Lída :

To nemyslím... ale...

Šebesta :

Jaký ale ? Podle tebe nemusí táta nic vědět, vid' ?

Samozřejmě... Táta je vždycky u vás pátý kolo u vozu...

Lída :

Tatínku, když já jsem se bála...

Šebesta :

Bála ?... Koho ?... Mě ?... Ublížil jsem vám někdy ?
Nebo koušu ?

Jsem já takovej táta, aby se mě musely vlastní děti bát ?

Šebestová :

No... jen mlč. Někdy...

Šebesta :

Tebe se neptám.

Pak se znovu obrátí k Lídě, jako by čekal na odpověď.

Lída najednou znějí a řekne tiše :

Šebesta polkne, bezradně se ohlédne a zapochybuje :

Náhle utkví pohledem na Lídiny bosých nohách a je rád, že může mluvit o něčem jiném a rozčiluje se, aby zastřel pohnutí :

Lída se vděčně usměje a náhle Šebestu políbí na tvář a pak řekne rozechvěle :

Lída :

Vždyt my tě máme taky rádi.

Šebesta :

Nó, jó.....

... a co ty lítáš bosa ?
Máš rozum ? Vždyt nastyďneš... Jdi spát.

Lída :

Děkuji ti, tatínku. Dobrou noc.

416. Polodetail:

Šebestová stojí, hledí za odcházející Lídou a když se za ní zavřou dveře, podzřele vzdychne, usmívajíc se na Šebestu.

Zavření dveří a vzdychnutí Šebestové.

417. Polovelek:

Šebesta odvrátí pohled od dveří, které se za Lídou zavřely a pohlédne sebevědomě na ženu:

Šebesta:

No vidíš... Všecko se vyřídí po dobrým.

Šebestová:

Vyřídí, ale musí se chtít...

Šebesta mávne rukou:

Šebesta:

Já mám vždycky dobrou vůli-.... Jen abys jí měli vy....

Náhle se odmlčí, vypne se a přeje rozpačitě rukou tvář:

A ty matko, kdybys mě neznala a náhodou bysme se potkali.... řekla bys: tenhle člověk už bude dědečkem?

Šebestová se shovívavě usměje a pak řekne konejšivě:

Šebestová:

Ne... to bych neřekla.

418. Polodetail:

Šebesta chvíli mlčí, hledí na Šebestovou nedůvěřivě a pak jaksi splaskne. Pokývne zamyšleně a řekne:

Šebesta:

Jó, ne...

Obrátí se a odchází ke dveřím pokoje, kde se ještě obrátí a řekne.

Dobrou noc.

Polodetail

Šebestová odpoví a když cvaknou dveře, zamyšleně se usměje.

Obrátí se a jde zhasnout světlo.

Šebestová:

Tak dobrou noc, ty starý bru-
čouně.

gma.

V e l k ý p o k o j .

419. Polocelek:

Šebesta stojí v osvětleném po-
koji, hledí na Lidin nábytek.
Přistoupí k zrcadlu toalety a
shlíží se v něm.

420. Polodetail:

Přiblíží k zrcadlu tvář, shlíží
se v něm, nakroutí si vousy a
pak zavrtí hlavou. Jeho pozornost
se náhle přenesse na nábytek.
Ohmatává rám zrcadla, vytáhne
zásuvky a pak přistoupí ke
skříni.

Otevře ji, zkoumá dřevo dveří,
opět ji zavře
/kamera panoramuje s ním/
a přistupuje ke dveřím do kuchy-
ně.

K u c h y n ě .

421. Polocelek:

Dveře z pokoje se otevřou a do
tmavé kuchyně padne pruh světla
z pokoje. Šebesta stojí ve dve-
řích a po chvíli řekne tlumeně.

Šebesta:

Ty...mámo!

Hlas Šebestové:

No...?

Šebesta:

Ten nábytek není špatnej, ale
taky žádněj násrak.

Hlas Šebestové:

Nábytek nedělá manželství.
Hlavně že se mají rádi...a on
je hodnej člověk.

Šebesta hledí do tmy v po-
otevřených dveřích.

422. Polodetail:

Šebesta otevře dveře docela, stoupne si na práh a protestuje už zase jako obvykle:

Scufalý hlas ze tmy ho přerušil:

Šebesta však se nedá:

Chystá se zavřít dveře, ale ještě se obrátí a dodá důrazně:
Zavře dveře.

Šebesta:

Pro vás, ale pro mě není. Já ho znám jinak... a nemyslete si, že se na něj budu oveselce usmívat: Zetářku sen, zeta- tam.....

Hlas Šebestové:

Tak já myslela, že jsi se umoudřil.

Šebesta:

To je něco jiného. Lída je můj dítě a já mám pro ni pochopení... Ale on je pro mě cizí člověk.

a je mi nepříjemnej...tak.

V e l k ý p o k o j .

423. Polocelek:

Šebesta za zavřenými dveřmi otočí vypínačem. Ztemnělým pokojem se štrachá ke své posteli. Usedne na ni unaveně, přeloží nohu přes nohu a počne rozšněrovávat boty. Obrátí v šeru pokoje ještě pohled na dveře malého pokojíku, starostlivě pokývne a vzdychne.

Šebesta:

Ach jo... to jsou s dětma starosti.

Kout dílny v Elektře.
Den - atelier.

R o z t e m n i t .

424. Polodetail:

Jedlička sedí u pracovního stolu v rohu dílny a pečlivě řeže tabulku skla po jedné straně vodorovně. Nad ním stojí Burgr s dopisem v ruce:

Burgr:
Dobře.

425. Polodetail:

Bonbon stojí za nimi, natahuje krk a hledí Jedličkovi do práce:

426. Polodetail:

Jedlička dojede diamantem poslední rysku na skle, natočí tabulku a chce řezatí napříč.

Jedlička:
Ták .... a teď napříč.

Burgr ho zarazí a pak čte s dopisu:

Burgr:
Počkej... to právě ne... On tu Šebesta píše: Pak jsme sklo obrátil a na druhé straně nařezal napříč. Aha... na druhé straně! Obrát tu tabulku.

Jedlička obrátí tabulku a počne sklo řezat napříč.

Tak a teď řež-

427. Detail:

Bonbon se snaží něco přečíst z Jirkova dopisu, který Burgr drží před sebou.

428. Polodetail:

Jedlička dořezal a chystá se tabulku nalámat na okénka. Burgr se však hrne, udělat to sám:

Jedlička:
To jsem svádav....

Vezme tabulku a počne ji lámat.

429. Detail:

Tabulka v Burgrových rukou se láme na pravidelná okénka.

430. Polodetail:

Burgr doláme řadu okének a řekne udiveně:

Burgr:

Počkej... já to zkusím sám.

Jedlička je otráven:

Burgr:

Na tohle je celej ten vtip?

431. Polodetail:

Bonbon zavrtí hlavou a poznamenává:

Jedlička:

Taky nás to mohlo napadnout!

432. Polocelek:

Jedlička pohlédne tázavě a uraženě na Burgra. Ten udělá přísný obličej a postrčí Bonbonek pracovnímu stolu:

Bonbon:

Taková maličkost a my, Kubové na to nepřijdem....

Burgr:

Nech si svoje úvahy, tuhle se posaď a dělej okýnka, jak jsme ti to ukázali.

Bonbon se chopí diamantu a pravítka. Když Burgr s Jedličkou odejdou, protáhne Bonbon posměšně obličej.

P r o l í n á n í.

O b r a z ----- 84.

Pod kolnou Technotopu.
Den - továrna.

Z r e l i n á n í .

433. Celek:

Zabráno od soustruhu.
Šebesta v modrákách a s pracovní buřinou na hlavě vchází do kolny. Přes rameno na řemenu nese plechovou bedničku s nářadím.

Ilustrační hudba.

434. Polocelek:

Šebesta dochází k soustruhu, složí bedničku na zem a vzhledne.

435. Detail:

Šebestová klidná tvář se zachmuří, když jeho oči zabloudí na zeď nad strojem.

436. Detail:

Na zčernalé zdi nad soustruhem je křídou napsáno:
Perpetum mobile jenerála Nobile
Patent Šebesta

437. Polodetail:

Šebesta si odplyne, mávne rukou za sebe a přistoupí k soustruhu. Sáhne do převodového soukolí.

438. Detail:

Šebestova práce v následujícím obraze.

O b r a z 85.

Montáž práce u různých strojů.
Den - továrna.

439. Detail:

Šebestovy ruce uvolňují převo- Hudba pokračuje a zrychluje tempo.
dové kolečko.

Prolínání.

440. Detail:

Fréza vyřezává z kotouče oce-
le ozubené kolečko.

Krátké prolínání.

441. Detail:

Šebestovy ruce obrušují rozší-
řeny nástavec k ocelové tyči
/trn/.

Krátké prolínání.

442. Detail:

Na ručním soustruhu řídí Še-
bestovy ruce posunuv nožem,
který řeže na jednom konci
tyče závit.

Krátké prolínání.

443. Detail:

Šebestova ruka drží rozžhave-
ný konec nástavce - trn /v
klestích a noří jej do kalici
lázně. Trn zasyčí a z lázně
se kouří.

Prolínání.

Prolínání.

Hudba pokračuje měnit svůj charakter.

444. Polodetail.

Nová roleta vchodu do krámu je napolo stažena.

445. Polocelk :

Poslední zákaznice platí u pokladny, v níž sedí vedoucí válek. Bere peníze nazpět a s oraženým výdejním lístkem odchází k výdejnímu pultu.

Kamera panoramuje s ní.

U pultu Baďura zamračeně skontroluje lístky, vydá zboží a hned se zákaznící jde k východu z krámu.

446. Polocelk.

Baďura nadzvedne roletu a když zákaznice vyšla, stáhne roletu silácky až k zemi.

rachotem rolety končí hudba.

447. Polocelk.

K pokladně přistupuje Gustav již oblečený v civilu. Nasazuje si na hlavu klobouk a ptá se :

Gustav :
Ríkal jste, pane Válek, že něco
přišlo z ústředí....

Válek :
Jo, hned vám to přečtu.

a obrátiv se k východu krámu, zavolá :

Pojďte sem, Baďuro, vás se to
taky taky týká,

448. Polodetail.

Vedoucí sáhne do zásuvky pokladny a vyjme odtud list papíru. Opraví si nasazení cvikru a letmo nahlížeje do dopisu, mluví vážně :

449. Polocelek.

Baďura překvapením otevře ústa a řekne udiveně .

Vedoucí naň pohlédne přes cvikr a přikývne :

Baďura se ohlédne k pultu a ptá se vyčítavě .

450. Polocelek.

Tři děvčata stojí za pultem a hledí na Baďuru. Lída mu odpoví klidně :

451. Polocelek.

Gustav vyčítavě namítá Lídě :

Baďura se připojí :

452. Polodetail :

Válek opět opraví cvikr a řekne :

a čte z dopisu :

Válek :

Hm...tak...krajské ústředí národního podniku Pramen s potěšením ocenuje skutečnost, že se z prodejny číslo 182 přihlásili tři zaměstnanci do výroby....

Baďura :

Jak to ? Od nás se přece nikdo nepřihlásil .

Válek :

Přihlásil. Táhle děvčata.. a všechny tři.

Baďura :

A jak to , že já a Gustav o tom nic nevím. Nač takový tajnosti.

Lída :

Jaképak tajnosti. Věděli jste o tom a mohli jste se přihlásit taky.

Gustav :

Ale jak my teď vypadáme ?

Baďura :

Co si budou o nás na ústředí myslet ?

Válek :

Co si myslí na ústředí, to vám můžu říct. Oni nám to právě napsali.... Ústředí si váš pochopení s jakým zaměstnankyně Ludmila Šebestová, Marie Nováková, a Jana Libichová odpověděly na jeho výzvu, ale po uvážení,

453. Polodetail /prostřih/
Badura se zamračí a Gustav
protáhne obličej.

454. Polocelek /prostřih/
Děvčata se usmívají.

Válek pozvedne oči a pohlédne
k pultu. S úsměvem přikývne.

455. Polodetail.
Badura se tváří kysele.
Ohlédne se na Gustava a ptá
se nedočkavě.

455a. Polocelek.
Válek se obrátí k Baďurovi
a odpoví klidně:

Pohlédna na Gustava a dodá:

Nahlédne opět do dopisu:

Gustav ho přeruší pobouřeně:

Vedoucí přikývne:

455.b. Polodetail.
Badura se zamračene škrábe ve
vlasech a zabručí

Z a t e m n í t.

že jde vesměs o síly kvalifiko-
vané, došlo krajské ústředí
en pé Pramene k názoru, že při
poskytnutí větších možností
iniciativy uplatní se právě tyto
tři uvědomělé zaměstnankyně
mnohem lépe v distribuci.
Proto s platností od 1. září
přeměňujeme prodejnu č. 182 na
prodejnu vedenou ženami a Ludmilu
Šebestovou pověřujeme vedením
této prodejny.

Badura :
A co mužský ?

Válek :
Já nastupuji ve dvašedesátce.
Tam se přihlásil vedoucí do vý-
roby do-

kdybych já byl mladší, přihlásil
bych se taky.. no.. a vy dva..
tady je to. Jindřich Badura a
Gustav Režný nechť se dostaví
do osobního oddělení en pé Pra-
men v Praze. devět, Drahobejlo-
va třída osm, kde jim bude..

Gustav :
A tam odtud nás pošlou na pra-
cák.

Válek :
Asi.

Badura :
Jakýpak asi ? Určitě !

O b r a z 87.

Učednická dílna v Elektře.
Den - továrna.

Roztemnit.

456. Poloccelek.

Kolem Jirky a tří chlapců,
kteří s ním byli na dovolené,
se shlukl houf učedníků. Všichni
čtyři kluci jsou opálení a když
mluví o zážitcích z dovolené,
skáče jeden druhému do řeči.

Karel :

...a kluci , to koupání v Rájový.

457. Polodetail.

Jirka se rozesměje.

Jirka :

Ju, škoda, že jste tam nebyli.

458. Poloccelek.

Mistr Burgr přichází ke sku-
pině, smích umlká a učnové se
rozcházejí. Burgr přistupuje
ke čtyřem dovolencům.

Burgr :

Už jste se vrátili ? Tak vás
vítám do práce.

Náhle ukáže na Šebestu :

.. ty, Šebesto, máš hned přijít
do kanceláře.

Jirka se ptá nejistě :

Jirka :

Proč ?

Burgr krátce :

Burgr :

To se dovíš.

Jirka začne omlouvat :

Jirka :

Pane mistr, já vám přece psal,
abyste se nezlobil, že..

459. Poloccelek.

Burgr mávne rukou a řekne
odmítavě :

Burgr :

Nedebatuj se mnou a vyříd si to
nahore. Mež !

Jirka schlípl odchází.

P r o l í n á n í .

O b r a z 88.

Šebestův byt.
Den - atelier.

K u c h y n ě .

P r o l í n á n í .

460. FD

Šebesta dokončuje holení, shlíží se v zrcátku pověšeném na okně a přeje si hladkou tvář dlaní. Pak vezme štětku položenou na předprsní okna a jde jí i s břitvou spláchnout k vodovodu.

Kamera panoramuje na

461. FC

Lída myje v dřezu nádobí, Věra jí pomáhá utírat a Šebestová drhne hadříkem a pískem rám plotny. Šebestové se ohlédnou na muže, který u vodovodu omývá holicí náčiní a potom si rychle ošplíchne obličej.

Šebesta prská a sahá po ručníku. Utírá se a odporuje.

462. PD.

Šebestová se usměje:

Šebesta jí podá ručník a sbíraje své holicí náčiní, zabručí nakvašeně:

Šebesta vchází z obrazu směrem

Šebestová :

Zase vypadáš jednou jako člověk. Vezmeš si čistou košili.

Šebesta :

Novezmu. Vždyť jáu zase do fabriky.

Šebestová :

Táto, kdybys byl mladší, tak bych na mou duši zárlila. Od té doby co ti dali tu výpomoc, tak jsi tam pečenej, vařenej.

Šebesta :

Ještě ty mě zlob. Ono bude brzo po výpomoci. Jen co to dám do hromady.

k oknu.
Šebestová se zajímá :

163. PD.
Šebesta si u okna skládá holicí
náčiní do dřevěné krabičky a
při práci vykládá :

164. Celok.
Šebestová i obě dcery poslouchají.
Zdá se, že tomu mnoho nerozumějí.

Šebesta vchází do záběru a ukládá
krabičku s holicími potřebami
do kredence a vysvětluje dál,
ponáhaje si pro názornost pohyby
rukou :

Šebestová zavrtí hlavou a řekne
upřímně :

165. PD.
Šebesta se rozčiluje :

Šebesta mávne rukou.
Vzápětí sebou trhne, neboť se
ozve zaklepání na dveře.

166. PD.
Šebesta propadne náhle panice.

Šebestová :
A co tam vlastně pořád děláš?

Šebesta :
Podívej se, Rážo.. Ty žebra
na to topení se musej ohřát,
aby se roztáhly. Potom teprve
můžu skrz ně provlíknout trub-
ku.. a když ty žebra zchladnou,
tak se zase zarsknou..

Hlas Šebestův :
.. a na trubce pevně drží.
Víš ? No a mně napadlo, že by
se to dalo dělat obráceně.

Šebesta :
Žebra by se udělaly o chloupek
větší, aby šly na trubku ne-
vlíknout za studena a pak by ..
o tu vůli roztáhla zevnitř
roura. Rozumíš tomu ?

Šebestová :
Ne, ale myslím, že je to prašť
jako uhoř.

Šebesta :
To zas ne ! To není jedno.
Víš, kolik by se těch topnejch
těles udělalo na mašině za stu-
dena ? A co by se ušetřilo
proudu ? Ale.. tobě něco vyklá-
dat !

Zaklepání.

Počne si upravovat vlasy,
ohlédne se úzkostlivě na otce
a zašeptá :

Potom se obrací ke dveřím, uamí-
vá se a zavolá :

Lidin úsměv vystřídá výraz roz-
hořčení.

467. PC.

V otevřených dveřích do chodby
stojí Jirka a velkým čtyřhran-
ným balíkem v ruce.

Jirka zavírá rukou dveře a jde
ke stolu.

Kamera panoramuje s ním

Jirka staví balík na stůl a
když se kolem něho shromáždila
celá rodina, říká Šebestová:

Jirka ustoupí stranou a Šebestová
strhne s balíku papír.

468. FD.

Šebestová hledí užasle na bílou,
smaltovanou plynovou troubu.
Vdychne radostně :

Jirka hlásí hrdě :

Šebesta se usmívá a broukno:

Šebestová políbí Jirku na tvář
a fukne pohnutě :

Lída :
To je Pepa.

Volno !

Lída :
Ty máš nápady.

Šebesta :
Co to neseš ?

Jirka :
To je pro maminku.

Jirka :
Mami, k svátku jsem ti poslal
jenom lístek, tady máš dárek.

Šebestová :
To je od tebe hezký. Kdo na
to vzal peníze ?

Jirka :
Něco jsem si vydělal na bri-
gádě a dneska jsem dostal
z učňovského fondu pět stovek.
Za iniciativu při práci. Za to
rozšíří skla, víš ?

Šebesta :
Za to i měli spíš vynadat.

Šebestová :
Udělal jsi mi velkou radost,
ale ty peníze sis měl radši
schovat na nové kolo.

469. PD.

Jirka se trochu vytáhne a řekne skoro pohrdavě:

470. PC.

Šebesta si obléká kabát a ohlédne se káravě po synovi:

Jirka se sebevědomě ptá :

Šebesta položí ruku Jirkovi na rameno, je zřejmě potěšen:

Náhle však jako by měl strach, aby syna nepřechválil, dodá už svým obvyklým tónem:

Rozhlédne se po celé rodině:

Šebesta vezme klobouk a vychází na chodbu. Šebestová jde rychle za ním.

Jirka :

Mami, kolo je už dávno překonaná forma dopravy. Dnes už mě může zajímat jen motocykl.

Šebesta :

No, no, ty jsi nákejš náročnej.

Jirka :

Proč bych nebyl ? Dneska mi ředitel řek : mladejš člověk s otevřenou hlavou má před sebou všecky možnosti.

Šebesta :

No, jen se čiň, ať z tebe něco je !

- A heleď ! Když máš tolik možností, moh bys taky poklidit králíkům. Pořádně všecko vymést, podestlat jim.. Já na to teď nemám čas a když já nemůžu, tak si toho ne všimne nikdo. Maso byste jedli všichni, že jo.. Tak s Bohem!

O b r a z 89.

Chodba před Šebestovým bytem .
Den - atelier.

Poznámka : Krátká chodba, z níž vedou schody do přízemí, je jakousi předsíní Šebestova bytu. Hned u dveří je dřevěná almárka s dírkovaným větrákem, sloužící Šebestové jako spíž.

Prolínání.

471. Polocelek.

Šebestová vychází rychle na chodbu, zavře za sebou dveře a počne tiše odcházejícímu Šebestovi domlouvati.

Šebestová :

Takys moh dnes zůstat doma. Víš, že přijde ten Lídin chlapec. Měl bys s ním promluvit jako otec. Na svatýho Václava je veselka a ty.. jako když se tě to netýká.

Šebesta se zastaví, chvílku naslouchá, ale pak se pobouřeně obrátí a řekne rázně :

Šebesta :

A vždyť taky ne. On řek, že si ji vezme ať chci nebo nechci, tak ať si ji vezme. O čem já se s ním mám ještě domlouvati?

Šebesta prudkým gestem naznačí, žeže o té věci domluvil a sestupuje se schodů. Šebestová hledí za ním :

Šebestovy kroky na schodech se vzdalují.

472. Polodetail.

Šebestová zavrtí hlavou, stárostlivě vzdychne a obrátí se k jarmárce. Otevře dvířka, vyndá velký rendlík s pokličkou a jde opět do kuchyně.

Kamera panoramuje s ní.

zavře za sebou dveře.

Prolínání.

O b r a z 90.

Dvůr továrny.
/den - továrna/

P r o l í n á n í .

473. Celek.

Z administrativní budovy vychází
Votruba s Brejchou.

Živě spolu rozmlouvají a jdou
k východu z továrny. Zastaví
se, potřesou si rukama a Brejcha
pak odchází.

O b r a z 91.
Před továrnou Technotop.
Den - exteriér.

474. Polocelek.

Šebesta, který vchází kolem
vrátnice, se zahledí na dvůr
továrny a zarazí se. Bezradně
přešlápne a rychle vejde do
vrátnice.

Po chvíli přejde kolem vrátni-
ce Brejcha a vychází z továrny.

Kamera s ním panoramuje

Brejcha zahne od vchodu stranou
a mizí.

475. Polocelek.

Ze dveří vrátnice vyhlédne Šebesta
a paj vyjde. Za ním vrátný Ko-
peček vyjde a ptá se ho :

Vrátný :
Chtěls mi něco ?

Šebesta zavrtí hlavou.

Šebesta :
Nic.... Já ho jen nechtěl
potkat.

Vrátný ukáže palcem na vývěsku,
která visí u píchaček a řekne
uznale :

Vrátný :
Ale musí se mu přiznat, že
tohle je jeho zásluha.

476. Polodetail.

Šebesta se zamračí a počne
zkoumat, co je na vývěsce na-
psáno.

477. Detail.

Na vývěsce je napsáno: V 6 týdnu
socialistického soutěžení od
10. do 16. září, dosáhli nej-
vyššího výkonu: soudruh J. Soukup..
161% s. K. Brandejs 149% s. J. Po-
lesný 143% s. F. Kadlec 143 %.

478. Polodetail.

Šebesta se napřímí, mávne ru-
kou a řekne :

Šebesta :
Bud klidnej.. Až já to spustím,

Obrátí se a odchází do dvora.

479. Polocelek.

Šebesta odchází od vrátnice, proti němu jde inž. Votruba, který zvedne ruku na pozdrav.

Šebesta se ušklíbne :

480. Polodetail.

Votruba položí ruku Šebestovi na rameno a mluví důvěrně:

Votruba pokrčí rameny bezradně:
Šebesta schlíple zatváří se zoufale :

Votruba udiven :

Šebesta vyhrkne :

481. Polodetail.

Votruba hledí Šebestovi zkoumavě do očí a ptá se vážně :

Šebesta chvílku váhá, ale pak řekne odhodlaně :

Votruba mu klepne na rameno:

tak si musíš pořídit větší tabuli. Takle bude na ty můj procenta malá.

Votruba :

Dobře že vás vidím, Šebesto. Spojené strojírný urgují topení.

Šebesta :

Vím.. Byl tu zase jejich delegát. Já ho viděl.

Votruba :

Poslyšte.. Výrobní výbor chce ty topný tělesa, který nestačíme u nás udělat, objednat v Děčíně. Bude to dražší, ale strojírný s tím souhlasí..

Šebesta :

To ne.. Tohle mi nedělejte, pane inženýre....

Votruba :

Proč ?

Šebesta :

Protože by mě to mrzelo, že zrovna u mne to nejde. Dejte mi čas.. aspoň do Václava a já vám ukážu, že to půjde.

Votruba :

Můžete mi to zaručit ?

Šebesta :

Můžu !

Votruba :

Dobře. Já se na vás spolehnu.

Votruba odchází. Šebesta se
za ním ohlédne.

482. Polodetail.

Šebesta odvrátí pohled za odchá-
zejícím inženýrem a pomalu od-
chází k dílnám.

P r o l í n á s e .

O b r a z 92 .

Ulice v Podbabě.
/podvečer - exterieer/

P r o l í n á s e .

483. Polocelek.

Novotný vychází z krámků ševce
Hraběte a nese pár pracovních
bot s novými podrážkami.
Hrabě vychází za ním a ujišťuje:

Hrabě :

.... a pro ty střevíce ať si
tvoje přijde v úterý na dru-
hej týden.. nesmíš se zlobit,
ale teď to nesmíme vést podle
známostí, ale podle čísel,
jak to přišlo do krámu.

Novotný se usmívá :

Novotný :

No, dobře.. dyť

Náhle se však zahledí stranou
a zmlkne.

484. Polodetail.

Novotný hledí stranou a řekne
překvapeně :

Novotný :

.... A hele ....

O b r a z 93.

Před Šebestovým domkem.
Podvečer - atelier.

485. Celek.

Ze vrátěk Šebestova domku
vychází Lída s Brejchou.

Postsynchron:

Vzdálený klakson autobusu.

O b r a z 94 .

Ulice v Podbabě .
/Podvečer-exterior/

486. Polodetail.

Svec Hrabě přikývne a řekne Novotnému s určitou samozřejmostí :

Novotný hledí za odcházejícím párkem a přemýšlí nahlas :

Chvilku dumá a pak najednou se rozpomene :

Rozesměje se :

a jako by objevil souvislost, která mu dříve unikala, dodá:

487. Detail.

Svec zavětrí a oči mu zvědavostí jen hrají. Horlivě se zajímá.

P r o l í n á n í .

Hrabě :

No jo.. toho jsem viděl už párkrát. To je vážná známost.

Novotný :

Odkud já ho znám ?

.. no jo. Vždyť to je ten ze strojíren, co náš přišel obracet na údernickou víru. a mordie.. tak ono je to takhle.

.. proto Šebesta taky začal..

Hrabě :

Co ?.. Co Šebesta ?..

O b r a z 95 .

Průchodní chodba s dvorkem.
/Podvečer-atelier/

Prolínání.

488. Polodetail.

Králíci, puštění z kotců,
běhají v koutě dvorku.

489. Polodetail.

Jirka vytahuje staré stelivo
z otevřeného prázdného kotce
krátkými vidlemi, jejichž
špičky jsou ohnuty jako u mo-
tyčky. Když vyklidil jeden,
otvírá Jirka druhý kotec, v němž
je v koutě vzadu **králík**.
Jirka tam pro něho sáhne, ale
rychle ucukne ruku pryč, vykulí
oči a hledí udiveně do kotce.

O b r a z 96.

Ulice v Podbabě.
Podvečer - exteriér/

490. Celek.

Šebesta jde zamyšleně po ulici.
Když přechází kolem ševcova
krámku, vyběhne Hrabě a zavolá:

Hrabě :
To jdeš teprve z práce, Jeníku?

491. Polocelek.

Šebesta se zastaví a odsekne
ševci, který stojí ve dveřích
krámku :

Šebesta :
Ne. Z tanečních.

Švec dá ruce na záda, vypíná se
a zlomyslně popichuje :

Hrabě :
Povídal Novotný, že děláš něja-
kej patent, kterej udělá všechnu
práci sám a teď mají všichni
strach, že pro ně žádná nezbyde.

Šebesta se nutí do klidu :

Šebesta :
Starej se každej sám o svý.

Obrátí se k odchodu, ale znovu
se zastaví, když švec ho chy-
trácky ujišťuje :

Hrabě :
Já tomu nevěřím, Toníku. Přece
vím, jak si se dušoval, že
spíš bude mít tvůj belgičan mla-
dý, než ty budeš úderníkem..

Ale nakonec se zlomyslně zachechtá:chichichi

Šebesta dopáleně učiní krok
k ševci, ale ten zmizí v krámku.

Šebesta :
Poslechni, ty švíčko..

Šebesta si to rozmyslí, mávne
rukou a jde k domovu.

Průchodní chodba s dvorkem

Podvečer - atel.

492. Polodetail

Jirka se usmívá a dává do kotce, v němž je belgičan, několik hrstí šerstvé trávy. Zavírá kotec a ještě tam nahlíží drátěným pleťvám dvířek. Zaslechne kroky v chodbě. Ohlédne se a zavolá:

Jirka:

Tati ....

493. Celek

/přes Šebestu na dvorek/
Šebesta stojí jednou nohou na schodu a s rukou na zábradlí ptá se trochu nevrle:

Šebesta:

Ne, co je?

Jirka volá do králičích kotečů:

Jirka:

Pojď se podívat na Ferdu.

Šebesta jde na dvorek.

494. Polocelek

Jirka stojí u kotečů otvírá dvířka u belgičana a staví se stranou. Do záběru vchází Šebesta:

Šebesta:

Schází mu něco?

Jirka:

Spíš přebějvá.

495. Polodetail

Šebesta pohlédne starostlivě do kotce, ale v zápětí vytřeští užasle oči.

496. Detail

V rohu králičího kotce je hnízdo z trávy a v něm se mele několik králičků.

497. polodetail

Šebesta ještě jednou nahlédne do kotce a pak vyhrkne užasle:

Šebesta:

Prach sakral! Kolik jich je?

Jirka:

Osam.

Šebesta sundá klobouk, otře si spocené čelo a vyrazí ze sebe udiveně:

Vetrá hlavu až do kotce, prohlíží si králíka z blízka a pak prohlásí:

Náhle strne:

Ene sebou jako by chtěl na ševce běžet.

498. polodetail

Jirka zadržuje otce a vysvětluje:

Šebesta zahartusí:

a nařizuje:

Tátole ro rozhoduje jinak:

Šebesta ze všeho rozčílení začne se usmívat a uvažuje nahlas:

Šebesta náhle zvažní a dodá urputně:

499. Polocelky

Jirka jen stojí nechápavě vrtí hlavou, když se táta obrátí kupodivu čile vyběhne ze dvorka.

Šebesta:

Tohle je hloupost. Přece není možné, aby.....

No jo! Vždyť to vůbec není náš Ferda. To je ta jeho samice.

Že mi to ten švec udělal schválně aby mě chytil za slovo?

Jirka:

Počkej tatí, pan Hrabě za nic nemůže...on tenkrát ani nebyl doma když jsem si pro králíka přišel.

Šebesta:

Taks to poplet ty, vejre jeden. Seber se, skoč k Hraběti a vyříd mu, že... nebo ne, nechoď nikam.

On na to chlap jedovatá přijde sám. A potom se budu chtít já. Jen at si ještě zkusí zarejpat. Já mu dám úderníka?

a vlastně...Teď se mi to rozleželo v hlavě. Jeho se budu ptát, co mám děla t...

O b r a z 99.

Dvorek u Hraběta.
atel. - podvečer

500. polodetail

Švec Hrabě šmatá rukou v kotci
kde je belgická samice a náhle
zasasykne a vytáhne ruku:

Prohlíží si prst, ssaje oděrku
a vztekle přibouchne dvířka kotce.
Náhle zvedne hlavu.

501. polocelek:

Do dvorka vstupuje Šebesta. Zasta-
ví se a hledí na ševce zpod obočí
zamračeně a urputně.

502. polocelek

Hrabě nejistě hledí na Šebestu a nu-
tí se k usměvu:

Šebesta přistupuje k němu a ne-
spouští z něho pohled:

Hrabě ukazuje prst a hubuje:

503. polodetail

Hrabě nevraživě se poohlédne po
králíku a znovu ofoukne prst.

504. polodetail

Šebesta stojí jako Golam a řekne
vyhrdleně:

Hrabě:

Au! Potvora.

Hrabě:

Copak nám neseš Jeníku?

Šebesta:

Nic jasnoti. Přišel jsem
se jen podívat na tvoji bel-
gičanku.

Hrabě:

Zrovna mě rafla, podívej...
"a chov není, tak jsem ji
chtěl dát na nečeli za uši
a nemážu ji ani chytit. Kou-
šš jako vzteklá a nikdy to
nedělala. To není králík
to je levhart.

Šebesta:

Levhart...hm...
To zatím na něj nešáhej, ro-
zumíš...no, a pak bych byl

505. p. lodetail

Švec se dívá vyjeveně na Šebestu a koktá:

Šebesta pokračuje/
rád abys mi něco spakoval do
očí.

Hrabě:
A co? Co?

Šebesta přistoupí k němu a říká:

Šebesta:
Ty tvoje jedovatý řeči.

Hrabě:
Jaký? Já o ničem nevím.

Šebesta je neúprosný

Šebesta:
Já ti teď pomůžu..Co když
ti teď řeknu, že jsem uderník..
co ty na to?

Hrabě dostává ze Šebesty
strach a couvá až ke králičím
kocům vmlouvaje se nevinně:

Hrabě:
Nic Jeníčku..že je to správný
docela správný...

Kamera couvne za ševcem

Šebesta:
To vím i bez tebe .Ale co dál?

Šebesta přisoupí opět za ním
takže švec už dál nemůže. Švec
se ptá příkrčeně:

Hrabě:
Co? Dál?

506. Dvojtetail

Šebesta přimhouří oči a trvá
neustupně na otázce.

Šebesta:
Zeptej se mně tedy, jestli má
ten můj belgický mladý. No,
zeptej se mě....

Švec se načne vykrucovat:

Hrabě:
Jeníku...To není se mně... To
jsi řek přece ty sám...Ale já
to nebral vážně. V řeči se
kocic loocos...

Šebesta ho důrazně překročí

Nyní se Šebesta nadechne a
dodá s konečným důrazem.

Šebesta mávne rukou do vzdu-
chu jako by chtěl říct s te-
bou jsme domluvil, obrátí se a
odchází.

Kamera couvne na

507. polodetail

Švec za ním vyjeveně hledí.

508. polocelek

Šebesta dojde k vrátkům
dvorka, otočí se a vykřikne:

Šebesta důstojně vyjde ze
dvorka:

509. polodetail

Hrabě kulí oči za Šebestou a
pak nechápavě se otočí ke
kotci.

510. Detail

Králík vystrkuje čenich ple-
tivých dvířek.

511. polodetail

Švec si ofoukne prst a řekne
králíkovi vyřítavě:

Šebesta:

Snad ve tvé řeči...ale co já
řeknu to platí, roz máš?

Můj belgickje samec ty mladý
má a já jsem zlepšovatel!

Šebesta:

A abys to věděl...má jich vosum.
Přijď si pro ně s taškou a mý-
ho ferdu přines...ty...ty vzor-
nej chovateli!

Hrabě:

Jste oba stejný.....

Frolínání

9. srpna 99.

Řada rodinných domků.

podvečer-exter-

Preliánání

512. celek

Řada rodinných domků v různých fázích vnějších uprav. Před domky jsou ještě zbytky staviva.

Brejcha s Lídou přicházejí. Zastavují se před jedním domkem a hledí vzhůru.

513. polocelek

Brejcha se ohlédně na Lídu, která hledí do oken prvního patra a ptá se s úsměvem:

Brejcha:

Teď už věříš, že budeme mít střechu nad hlavou?

Lída přikývne, hlasně, ohlédně se strancu a zatahá Brejchu za ruku. Brejcha se zahledí směrem jejího pohledu.

514. polocelek

Do neupravené cesty přichá ejí mladí manželé s kočárkem, v němž sedí asi roční dítě. Lída s Brejchou se usmívají na dítě.

515. polodetail

Lída se dívá za kočárkem a výzvěmně se usměje na Brejchu. Ten jí vezme něžně za ruku a říká:

Brejcha:

Všecko bude.

Kamera smykne šikmo vzhůru na

516. polocelek

Terasa kolem rohového bytu v prvním patře. Za ní jsou zasklená okna, postříkaná vápnem.

Preliánání

p r o l i í n á n í

517. polocelek

Tentýž záběr jako předcházející s tím rozdílem, že za čistými okny jsou záclony.

518. polocelek

Cesta kolem domku před nímž stál Brejcha s Lídou je upravena, zbytky stavebního materiálu zmizely. Protí kameře přijíždí stěhovací vůz který setře obraz.

S t í r a ě k a

poznámka:

Tyto další scény, při nichž stroj je dohotoven, doporučujeme točit napřed. Teprve potom může být stroj rozebrán a natáčen scény jeho montáže Šebestou.

stíračka:

519. polodetail

Elektrická žárovka s jednoduchým plechovým stínidlem je zavěšena na hřebíku ve zdi. Dlouhý přívodní kabel od ní volně visí a stínidlo vrhá kužel světla na nápis na zdi. Perpetum mobile, jenerála Nobile. ptent Šebesta.

kamera v jízdě na

520 polocelek

Šebesta rovná žebra do přípravku ve stroji. Dokončuje tuto práci pak pečlivě prohlíží převody, uta-hovací šrouby hřebenovitého ližka a utře si ruce do čistící vaty. Sahá po vypínači elektromotoru, stáhne však ruku zpět a ještě jednou překontroluje zda je vše v pořádku. Teprve pak pomalu sáhne po vypínači Ozvou se kroky a hlas vrátného.

Kroky a hlas vrátného

Ty...Šebesto, volají tě z domova.

Šebesta se ohlédne
Šebesta pustí vypínač a obrací se k vrátnému, jenž vchází do světla žárovky.

Vrátný:

Co prý je s tebou?

521. Polodetail

Šebesta se rozpomene:

Šebesta:

A sakra..kolik je hodin?

Šebesta svraští čelo a vysvětluje:

Vrátný:
Pál desáté.

Šebesta:
Protoomí mají starost.
Zejtra se mi vdává dšera.
Kdo telefonoval? Kluk?

Vrátný:
Jo.

Šebesta:
A cos mu řek?

Vrátný:
Ještě nic. On čeká v bucce, co
vzkášeš.

Šebesta:
Tak mu řekni, že už jdu. Že
jsem to chtěl dodělat proto
jsem se zdržel.

Vrátný vykládá pomalu:

Šebesta se ohlédne na stroj
a končí nervosně:

522. polocelek

Vrátný okukuje stroj a zají-
má se zvědavě:

Šebesta krátce přisvědčí
a netrpělivě pobízí vrátného.

Vrátný:
Už jsi s tím hotov?

Šebesta:
Jó, jsem.....a jdi...jdi už.

Vrátný odchází do tmy. Šebes-
ta se obrací ke stroji. Okam-
žik váhá a pak zhluboka vy-
dechne a zapne elektromotor.
Soustruh se rozeběhne.

523. detail

Průběžná tyč opatřená na konci
rozšířená trnem se pomalu vtahuje se
topné roury protažené lážkem
s kruhovými žebry.
Trn se blíží k ústí roury.

524. detail

Šebes-tova tvář napjatá pozorným
očekáváním.
Uve se tvrdé saskřípění. Šebesto-
va tvář se skříví a pomalu se pro-
tahuje sklamáním.

Tvrdé skřípění začíná.

525. detail.

Žebra zachycované v hřebenu
lůžka se krouží, otrásají, po-
vyskakují a nepravidelně kříví
jak prochází ocelový trn na
kunci táhla.

526. polodetail

Skřípění skončilo, stroj dojel
k zadáče a zastavil se.

Skřípění skončí:

Šebesta uvolňuje šrouby lůžka
pokouší se z něho vyjmout
topné těleso, ale rukou to nej-
de. Mění rouru vypáčit kusem že-
leza. Šebesta si prohlíží vyro-
bený smatek. Žebra sice na rou-
ře drží, ale jsou pokrivena. Ko-
pec roury je roztržen.
Šebesta dlouho hledí na nepoda-
řený výrobek, pak ho pomalu odlo-
ží a otráveně sáhne po kabátu na
zdi.

527. Polocelek

Šebesta se obléká a ani se neo-
kládne, když přichází vrátný Kope-
šek, který vyřizuje:

Vrátný:

Tak jsem to už vyřídil...
a co ty? Máš jsi svůj vyná-
lez vyzkoušel?

Šebesta zády k vrátnému
pikývne:

Šebesta:

W.

Vrátný hlásí s radostnou účastí,
docházejte až k Šebestovi:

Vrátný:

No, já mám tu velkou ta-
buli připravenou.

528. polodetail

Šebesta se k němu pomalu obrací
a řekne trpce:

Šebesta:

To je dobře. Zejtra na ni
můžeš napsat, že Šebesta
je plechová huba a slibuje
něco, na co nestačí.

Vrátný překvapením otevře ústa.
chlédne se na stroj a vypraví ze
sebe:

Šebesta sáhne po vypínači světla,
savrtí hlavou a tiše, zahanbeně
řekne:

Utočí vypínačem světlo zhasne.
Ve tmě je slyšet kroky odcházejících
rozpačité zakašlání vrátného.

Vrátný:
Jak to? Ono ti to nejde?

Šebesta:
Ne.

Zvuk kroků a zakašlání

Z a t e m n í t

O b r a z 102.

Šebestův byt.

Ráno - atelier.

V e l k ý p o k o j :

R o z t e m n i t !

529. Detail :

Svatební myrta s bílou pentličkou na klopě černého Sebestova kabátu. Sebestovy ruce ji rovnají.

Neurčitý hluk kuchyně

Kamera zpět na :

530. Polodetail :

Šebesta svěsí ruce a zamyslí se. Je oblečen v černých šatech a vypadá spíše jako pohřební host než svatební občan.

531. Celek :

Šebesta přistupuje zamyšleně k oknu a hledí ven.

Kamera panoramuje po pokoji.

Pokoj je opět v původním stavu. Lidin nový nábytek jest již odstěhován. Uprostřed pokoje jsou prostřeny dva k sobě přistavené stolky a na nich vázy s jiřinami, mísy s pečivem, obloženými chlebičky a láhev desertního vína.

K u c h y n ě :

532. Celek :

Záběr má budit dojem předsvatebního zmatku. Lída pokládá žehlicí prkno na lenoch židle a povytaženou zásuvku kuchynské kredence, v níž věra cosi hledá.

Lída ji okřikuje :

Hrabětová /žena ševce Hraběte/ vytahuje z nové plynové trouby pekáč se svíčkovou a podlévá jí ji, obrátí se k Šebestové s naléhavou připomínkou :

Šebestová přišívá knoflík k rukávu košile, kterou má již Jirka na sobě. Obrátí se k Hrabětové a řekne :

A utrhnuvši nit, řekne Jirkovi :

Jirka zapíná rukáv a jde do pokoje.

Lída :
Neplet se tu pořád !

Hrabětová :
Paní Šebestová, tu smetanu !

Šebestová :
Hned, paní Hrabětová !

Šebestová /k Jirkovi/ :
Jdi se podívat, jestli už nejedou.

V e l k ý p o k o j :

533. Polocelek :

Šebesta stojí zadumaně u okna, přichází Jirka a rychle otevře okno. Šebesta ustupuje. Jirka shodí jedním křídlem okna /vnitřním/ kořenáč s kytkou.

Kořenáč se rozbije. Jirka ustrne a pohlédne na otce s obavou v očích.

534. Polodetail :

Šebesta však kupodivu zůstane klidný. Nezvykle mírně zvedne prst jako kantor a tiše mu připomene :

Šebesta :
Majíš dávat pozor, Jirko.
Teď abych to uklidil.

A jde ke kuchyni.

535. Polodetail :

Jirka hledí za otcem všecok vyjeven. Nevěří svým uším.

K u c h y n ě :

536. Celok :
Lída na prkně žehlí bílé ruka-
vičky. Věra hledá v kuchynské
lavici a fnuká :

Věra :
Kam jste mi dali tu červe-
nou kabelku ? Na svatbu
přece nepůjdu s kapesníkem
v ruce...

Šebestová se na ni nervosně roz-
křikne :

Šebestová :
Kam sis ji dala, tam ji
máš. A nezlob už...

V té chvíli vejde Šebesta.
Přehlédne situaci a domlouvá
mírně ženě :

Šebesta :
Nekřič, Růžo, na to dítě.

537. Polodetail :
Šebestová ustrne překvapením.

538. Polocelek :
Šebesta pohladí Věru po vlasech
a řekne laskavě :

Šebesta :
Neplač. Věruško. Hledala
jsi v pokojíčku ?

Věra přestane fnukat, překvape-
ně vzhlédne k otci a zavrtí hla-
vou :

Šebesta :
Tak běž a podívej se po
ní.

Věra jen poslušně pípne a odchází : Věra :
Ano.

539. Polodetail :
Lída pohlédne udiveně na matku.

Postsynchron :
Velebné zvuky varhan zdáli.
Zní to jen jako ozvěna sva-
tosti, kterou budí Šebesta
svým chováním.

540. Polodetail :
Šebestová hledí střídavě překva-
peně na Šebestu a na Lídu.

541. Polocelek :

Šebesta dojde k plotně, vezme
truhlíku lopatku a smetáček
a vrací se do pokoje.

Kamera panoramuje s ním.

U dveří se ještě starostlivě
podívá na Lídu a řekne :

Šebesta :

A tys, Lidko, dnes ještě
nesnídala. Měla bys něco
sníst.

542. Polocelek :

Všechny tři ženy hledí na Še-
bestu jako na zázrak.

Hudba varhan zmlkne Jirko-
vým zavoláním.

543. Polocelek :

Z pokoje vychází Jirka a popla-
šeně volá :

Jirka :

Už jsou tu !

Šebesta s lopatkou a smetáčkem
rychle vběhne do pokoje. Lída
rychle uklízí žehličí prkno.

V e l k ý p o k o j :

544. Polocelek :

Šebesta přiběhne k oknu a vplíží
se opatrně /aby sám nebyl spatřen/
dolů na silnici.

Zmatený hluk v kuchyni.

O b r a z 103.

Před Šebestovým domkem.

/Ráno - stavba/

545. Celek :

/Pohled shora oknem v I. patře/

Před domkem zastavují dva svatebně vyzdobené taxíky. V prvním sedí Brejcha se Šimkem. Oblečení jsou v tmavých šatech. Brejcha nese svatební kytici.

Zvuk přijíždějících a brzdících taxíků.

Brejcha a Šimek odcházejí do domku. Svec Hrabě, rovněž v tmavém úboru, spěchá po chodníku a zahýbá do Šebestových vrátek.

O b r a z 104.

Šebestův byt.

/Ráno - stavba/

V e l k ý p o k o j :

546. Polodetail :

Šebesta, vyhlížející z okna, se náhle shýbne a rychle zametá hlínu a střepy kořenáče.

Postsynchron :

Dohasnutí motoru.

547. Detail :

Šebestova ruka vytáhne z hromádky hlíny kvetoucí pelargonii a hrne smetáčkem na lopatku hlínu a střepy.

P r o l í n á n í .

O b r a z 105.

Pod kolnou Technotopu.

/Den - továrna/

Prolínání.

548. Detail :

Nepodařené topné těleso ve
Votrubových rukou.

Kamera jede zpět na :

549. Polodetail :

Votruba zkoumavě prohlíží top-
né těleso. Podívá se pokrouce-
nou rourou proti světlu. Věnu-
je pozornost roztrženému konci
a potom si posuvným měřítkem,
které vytáhne z kapsy, přeměří
průměr rozšířeného trnu na konci
táhla.

Vezme jinou trubku, bez žeber
a změří hroty na druhé straně
posuvného měřítka její světlost.

O b r a z 106.

Před Šebestovým domkem.

/Den - stavba/

550. Celek :

Obklopení hloučkem zvědavců a nástupem dětí nastupují svatebné do dvou ověnčených taxíků.

551. Polocelek :

Švec Hrabě diriguje nástup jako ceremoniář.

Hrabě :

Nevěsta jede s otcem, družička a mládenec za nimi...

Šebesta pomáhá Lidě do vozu a vstupuje za ní. K nim přistoupí Věra a Jirka.

Hrabě rychle přeběhne k druhému vozu.

/Kamera panoramuje za ním/

Do cesty se mu připlétl kluk. Hrabě ho přísně napomeně :

Hrabě :

A ty se tu neplet, to je naše veselka.

552. Polocelek :

V druhém voze sedí už Šebestová. Přistupuje Hrabě a nařizuje :

Do vozu vstupuje Brejcha a za ním k šoferovi Šimek, oblečení v tmavých šatech s myrtou na klopě. První vůz nastupuje.

Hrabě se otočí a velí :

Hrabě :

Ženich jede s matkou, pan svědek s nimi...

Startér vozu.

Hrabě :

... Počkat, neodjíždět, až řeknu...

Zavře dvířka za Šimkem a spokojeně se rozhlédne. Je vidět, že má tvrdý, stojatý límec, ale bez kravaty. Hrabětová k němu přiskočí a chytne ho za rukáv :

553. Polodetail :

Švec sáhne do kapsy kabátu a vytáhne černou zapínací kravatu a huhlá :

Odejde k vozu.

554. Polocelek :

Hrabě s kravatou v ruce usedne vedle šoféra prvního vozu a zavelí :

Vůz odjíždí a za ním odjíždí i druhý vůz.

555. Celek :

Všichni hledí za odjíždějícími vozy.

Hrabětová :

Táto, kde máš kravatu ?

Hrabě :

Tady... Jen se neboj, že pojedu bez kravaty. A jdi si raději nahoru, ať se ti tam něco nespálí.

Hrabě :

Hotovo ! Jedem !

Zvuk vzdalujících se aut.

O b r a z 107.

Přístavek k hale.

/Den - stavba/

556. Polocelek :

Anča Sýkorová plní u plechového stolu přípravky kruhovými žebry. U kalící pece pracuje mladší dělník. Votruba vstupuje do dílny s nepodařeným topným tělesem v ruce a rozhlíží se. Pak přistoupí k Sýkorové a ptá se :

Votruba :

Kde je Šebesta ?

Sýkorová :

Vzal si dnes volno na veselku. Vdává se mu dcera.

P r o l í n á n í .

O b r a z 108.

Před Staroměstskou radnicí.

/Den - exterieř/

P r o l í n á n í .

557. Detail :

Hodiny na orloji ukazují skoro jedenáct.
Apoštolové se vydávají na svou pout' kolem okének.

Postsynchron :

Hudba nasazuje

Mendelsschnův "Svatební pochod".

558. Celek /zabráno shora/

Zástup lidí na chodníku před radnicí. Přijíždějí dva ozdobené taxíky, zastavují u vchodu do radnice a z nich vystupují svatebčané.

559. Polocelek :

Zástup se rozdělil na špalír, v němž poznáváme prodavačky z Pragene Mánu a Janu Libichovou, Storkána a Cifrnou.

Kolem nich procházejí do radnice : Lída s velkou kyticí v ruce, zavěšená do Sebesty, za nimi se vedou Brejcha a Sebestová, následování Jirkou a Věrou.

Průvod končí Šimek se ševcem Erabětem, který si nenápadně přidržuje pod krkem kravatu. Špalír se za svatebním průvodem zavírá a vchází s ním do radnice.

Hudba doznívá.

560. Detail :

Poslední apoštol zakývá z okénka hlavou, dvířka zaklapnou a kohout zakokrhá. Hodiny odbíjejí.

Zakokrhání kohouta na orloji.

ji.

Bití hodin.

Dlouhé prolínání.

O b r a z 109.

Chodba před Šebestovým bytem.

/Den - atelier/

D l o u h é p r o l í n á n í .

561. Detail :

Rozšířený, naleštěný konec trombo-
nu.

Hudba šumařské kapely :
Veselá polka.

Kamera odjíždí zpět až na :

562. Polocelek :

Několik starých muzikantů vyhrá-
vá před otevřenými dveřmi Sebes-
tova bytu veselou polku. Na al-
márce vedle nich stojí několik
sklenic s pivem a mísa koláčů.

Kamera obrací pohled a vjíždí
dveřmi do kuchyně.

Kamera vjíždí do kuchyně až na:

563. - polodetail.

Hrabětová rovná na velkou mísu porce nakrájené husy a její dcera Zdenka drží už mísu plnou knedlíků.

Mixáž : Hudba šumarské kapely
Veselá polka

564. Polocelek.

Ve dveřích pokoje, odkud sem doléhá a mísí se do hudby živý hovor, objeví se Jirka a volá :

Jirka :
Vážně přisun materiálu !

565. Polocelek.

Hrabětová vezme mísu s husou , odpovídá a jde do pokoje .

Hrabětová :
Tak pojd pomoct ....

Zdenka za ní. Jirka přiskočí, vezme kastrol se zelím a jde za nimi.

Velký pokoj

566. Celek.

Svatebčané sedí v počtu v jakém odjeli do kostela. Do pokoje vchází Hrabětová s husou, Zdenka s knedlíky a Jirka s kastrolek zelí. Hrabě zvedne ruku :

Hrabě :
Tady je vážný zájemce !

Kamera najíždí na :

567. Polocelek.

Erejcha sedí vedle Lidky. Něžně jí pohlédne do očí a pohladí jí ruku.

568. Polocelek.

Hrabětová upravuje mísy s jídlem na stole a náhle si všimne muže, který tu sedí bez kravaty, s vílíčkou v jedné a s nožem v druhé ruce.

Hrabětová :
Kde máš kravatu, Václave ?

sáhne do kapsy a vytáhne kravatu a řekne :

Švec klidně odpoví a vstřelí opět kravatu do kapsy..

Všichni se kolem smějí a Hrabětová se pohoršeně ptá :

569. Polodetail.
Hrabě jí horlivě ujišťuje:

A napíchne si na vidličku porci husy.

570. Polodetail.
Hrabětová se trochu za muže stydí a kárá ho:

571. Polocelek.
Hrabě si nakládá k huse knedlíky a tváří se nevinně:

Chechtá se a pohlédne po očku stranou přes stůl.

572. Polodetail.
Sebesta sedí a zachmuřeně hledí do prázdného talíře. Zvedne pohled, potřese hlavou a mlčí.

573. Polocelek.
Švec vstane, nakloní se přes stůl a ptá se udiveně:

Hrabě :
Co pořád na mně máš ?

Hrabě :
Tady je.. no.. Snad nemyslíš, že bych seděl ve společnosti bez kravaty....

Hrabětová :
A proč jí nemáš na krku ?

Hrabě :
Protože nemáš přesku .

Hrabětová :
A tos byl na radnici takhle?

Hrabě :
Co tě vede.. Tam jsem si ji držel pod krkem rukou....ale tady nemůžu. Teď obě ruce potřebuju..

Hrabětová :
Ty musíš vždycky něco pro-
vést.

Hrabě :
No, no.. Co se stalo ? To se na svatbách semelou horší věci. Někdy se to všechno i popere a při tom obyčejně dostane nejvíc naloženo tchán.

Hrabě :

Co je s tebou, Jeníku ? Ty jsi se dneska ještě ani jednou nerozzlobil ? Nejsi nemocný ?

Šebesta vstane, mávne vlažně rukou a odchází od stolu.

Šebesta :

Ale kdepak. To se ti jen zdá.

Švec za ním hledí a vrtí hlavou.

574. Polocelek.

Brejcha a Lída sledují odcházejícího Šebestu udiveným pohledem. Pak Lída pohlédne tázavě na matku.

575. Polodetail.

Šebestová bezradně pokrčí rameny.

O b r a z 111.

Chodba před Šebestovým bytem.
/Den - atelier/

576. Polocelek.

Skupina hrajících muzikantů.
Kolem nich prochází zasmušilý
Šebesta. Klarinetista natáhne
krk a provází ho kousek svým
štěbencem, hraje mu do ouška.
Šebesta se jen smutně pousměje
a zahýbá na schodiště.

Veselá polka šumařské kapely.

Zavřískání klarinetu.

O b r a z 112.

Šebestův byt .
/den - atelier/

Velký pokoj

Hudba šumařské kapely

577. Polodetail.

Brejcha stojí za Lídinou židlí,
je skloněn k Lídě, která ho drží
za ruku a domlouvá mu rozčileným
šeptem :

Lída :

Ne, Pepo, radši tady zůstaň.

Brejcha zavrtí hlavou a lehce
vyprostí svou ruku z rukou Lídí-
ných. Odporuje rovněž tiše Lídě.

Brejcha :

Proč ? Jednou to vyřídit mu-
sím ! Přece se nebudeme celý
život hněvat.

Brejcha se napřímí a odchází.

Kamera panoramuje s ním

Brejcha vyjde dveřmi do kuchyně.

O b r a z 113.

Průchodní chodba s dvorkem.
/den - atelier/

578. Celek.

Šebesta zasmušile přechází po dvorku sem a tam.

589. Polocelek.

Brejcha vychází z průchodní chodby a hledí na Šebestu, který se teď zastavil u králíkárně. Stojí s rukama založenýma za zády, obrácen zády k Brejchovi. Hlavu má skloněnou k zemi. Ani králíků si nevšímá. Brejcha jde k němu .

Hudba končí

580. Polocelek.

Když Šebesta za sebou zaslechne Brejchovy kroky, ohlédne se a slabě se usměje. Brejcha k němu přistoupí a ptá se přímo :

Brejcha :
Tatínku, vy se na mě pořád ještě zlobíte ?

581. Polodetail.

Šebestovi při slově "tatínku" zjihne pohled. Obrátí se a řekne trochu bolestínsky :

Šebesta :
Ale vůbec ne.. to mě špatně znáš, chlapče. Já se nezlobím na nikoho. Já to ani neumím. Ale když je všechno proti mně..

Šebesta náhle bez přechodu vybuchne svým obvyklým způsobem:

.. to mě, sakra dožere !

O b r a z 114.

Chodba před Šebestovým bytem.
/den - atelier/

582. Polocelek.

Muzikanti si berou z mísy, kterou drží klarinetista, jenž má svůj nástroj pod paží, obložené chlebičky a s chutí se do nich zakusují.

583. Polodetail.

Šebestová stojí s Lídou na začátku schodiště a starostlivě se domlouvají :

Šebestová :
Neměla jsi ho za tátou pouštět.
Nakonec se spolu pohádají a budou z toho řeči. Heleď, vrať se, já na ně dojdu sama. Ale ať si mě ten starej paličák nepřeje !

Šebestová rychle sestupuje po schodech. Lída vzdychne a vrací se

kamera panoramuje s ní

Lída přechází kolem muzikantů a zajde do bytu.

O b r a z 115.

Průchodní chodba s dvorkem.
Den - atelier.

584. Polocelek.

Šebestová vychází z chodby na dvorek. Překvapena se zarazí, když vidí :

585. Polocelek.

Obrácení zády stojí Brejcha se Šebestou u dveří kolničky a živě debatují. Šebesta kreslí kusem křídly na tmavé dveře schema stroje a vysvětluje :

586. Polodetail.

Šebesta ukazuje na přímku táhla a vykládá :

Brejcha hledí na obrazec a pak řekne :

Brejcha naznačuje rukou šroubovitý pohyb.

Šebesta hledí chvíli zamyšleně na Brejchu a pak se jeho obličej rozzáří :

Škrábe se ve vlasech a je náhle sln neklidu.

Brejcha :
A ten přípravek sedí pevně?

Šebesta :
Ten sedí pevně.

Šebesta :
No... a podívej se.. Jak to táhlo prochází tou trubkou a roztahuje ji.... tak mi ji trhá a kroutí.. rozumíš ?

Brejcha :
Pochopitelně. Musí ji trhat. To je velký tření.

Šebesta :
Hmm..

Brejcha :
Já myslím, že by to táhlo mělo mít rotaci. Pár otoček, aby mělo tendenci spíš se jako zavrtávat než táhnout.

Šebesta :
To by mohlo bejt, hochu. V tom to asi je. Mordíje.. teď kdybych si to tak moh ve fabrice vyzkoušet. Žádnou velkou práci by to nedalo.

Slyší kroky a ohlédne se:

A hele.. už nás hledají.

587. Polocelek.

Přistoupí k nim Šebestová a Šebesta ji ujišťuje:

Šebesta :

Zrovna jsme chtěli jít nahoru, matko. Už jdem. Pojď, chlapče, pojď, ať nezdržujem veselku.

Vezme Brejchu pod paží a vede ho k chodbě.

O b r a z 116.

Chodba před Šebestovým bytem.
Den - atelier.

588. Polocelek.

Muzikanti popíjejí víno a staví prázdné sklenice na al-márku. Klarinetista olízne svůj štěbenec. Ostatní se rovněž chápou svých nástrojů. Přichází Šebestová a za ní Šebesta s Brejchou.

Klarinetista pobízí ostatní Muzikanty :

Klarinetista :
Tak jedem, hoši.

Šebesta zvedne ruku :

Šebesta :
Počkejte.. jdi napřed..
Teď musejí zahrát něco veselýho pro mě.

Postrčí Brejchu.
Brejcha s úsměvem odchází a mizí v kuchyni.

589. Polodetail.

Šebesta sáhne po náprsní tašce a vytahuje z ní stokorunu, kterou podá klárinetistovi.

O b r a z 117.

Šebestův byt.
Den - Atelier.

V e l k ý p o k o j .

590. Polodetail:

Zabráno přes Lídu, která napjatě hledí na usedající Šebestovou.

Šebestová kývnutím hlavy a spokojeným úsměvem naznačuje, že je všechno v pořádku.

591. Polocelek:

Hrabě se otáčí k přicházejícímu Brejchovi a hlaholí.

Brejcha se usmívá a usedaje vedle Lídy, vysvětluje:

Zvenku dolehne do místnosti zvuk nastartovaného motoru auta. Šimek se ohlédne po Brejchovi.

Jirka běží k oknu. Ozve se přibouchnutí dvířek a hluk odjíždějícího auta.

Jirka hlásí překvapeně:

592. Polodetail:

Šebestová polekaně vstane a Lída se ohlédne po Brejchovi. Ten s klidným úsměvem všechny uspokojuje:

Šebestová spráskne ruce:

Hrabě:

Kde jste nechal váženého pana tchána?

Brejcha:

Objednává si písničku.

Hluk motoru auta.

Šimek:

Někdo asi přijel.

Hluk odjíždějícího auta.

Jirka:

Táta někam jede.

Brejcha:

Jen klidně sedte. Teď zrovna před chvílí přišel na něco, co mu už od večerejška leželo v hlavě. No.. a nevydržel to a jel si to přeskoušet do továrny.

193. Polodetail:

Švec Hrabě se zastává Še-
besty:

V tom spustí muzika písničku,
kterou bombardonista zpívá!

Konec textu zpěvák nezpívá,
nýbrž dohraje na bombardonu.

Švec Hrabě zamračeně polkne
a řekne dopáleně:

Obračí se k Brejchovi:

Prolíná se.

Šebestová:

Tak ho vidíte, blázna....

Hrabě:

Neřaňte, paní Šebestová, vždyť
vy byste neměla. Kde byste
našla takovýho poctivýho dobrá-
ka?

Šumařská kapela spustí a bom-
bardonista zpívá!

Bombardonista zpívá:

"Švec visí u Lysý na hrachovi-
ně, utrh se, spad dolů.....
Drum, drum, drum, drum, drum!

Hrabě:

Tak jste měla pravdu. Žádněj
dobrák! Starej blázen je to!
Máte moc hodnýho tchána. To mi
dal zahrát k svátku. Já mu to
nezapomenu.

O b r a z 118.

Před továrnou Technotop.

Den - exterieer.

Prolíná se.

594. Polocelek:

Před vchodem do továrny stojí
svatebně ověčený taxík. Šo-
fér stojí venku a zapaluje
si cigaretu.

Pod kolnou Technotopu.

595. Polocelek:

Kamera v jízdě.

Šebesta provázen Votrubou míří ke stroji. Votruba v chůzi odpovídá Šebestovi.

Votruba:

To jsem viděl, že Ván to nedělá dobrotu. Já už jsem se tu byl ráno podívat.

Šebesta dochází ke stroji a přikyvuje:

Šebesta:

Jo...jo..

U stroje se zastaví a sebevědomě prohlásí, ťukaje prstem na ocelové táhlo:

.. ale ono to běhat bude. Já už vím, co tomu schází.

596. Polodetail:

Votruba se usměje a přikývne:

Votruba:

Já taky. No, Šebesto, co myslíte?

Šebesta sevře rukou táhlo.

Šebesta:

Pane inženýre, to táhlo musí dostat ....

Ruka, v níž svírá Šebesta a táhlo naznačuje teď šroubovitý pohyb: Votruba kývne hlavou a dořekne:

Votruba:

Rotací. Stačí dvě otočky na celý posuv. A pak ještě maličkost.

Votruba ukáže na rozšířený konec táhla.

Ten trn potřebuje zbrousit asi o tři desetiny. Rostahuje trubku víc, než je třeba.

597. Polocelek:

Udržení Šebesta svléká kabát se svatební myrtou a prohlásí rozhodně:

Šebesta:

Já se do toho dám hned. Když jsem šel do Václava, tak do Václava.

Votruba brzdí jeho nadšení:

Šebesta vřší kabát na hřebík
a ohrnuje si rukáv bílé košile:

Votruba se usmívá a stržen
Šebestovým článem, rozhoduje
se:

Prolíná se.

Votruba:

Šebesto, zejtra je taky den.
Dneska se Vám přece vdává dce-
ra.

Šebesta:

Už je vdaná. Teď už tátu nepotře-
buje.

Votruba:

Když je to takhle, tak vám tedy,
pomůžu.

Šebestův byt.
Večer - atelier.

K U C H Y N Ě

Průlíná se.

598. Detaili.

V kuchyni u stropu svítí stahovací lampa

kamera panoramuje dolů na

polodetail

Hrabětová sedí u stolu a mele v mlýnku kávu. Více však dřímá, než mele. Chvillemi se probere z dřímoty, zatočí klíčkou a opět zaklímá. Náhle sebou trhne, když se ozve sborový refrain. Vstane, postaví mlýnek na stůl a jde mrzutě do pokoje.

Z velkého pokoje zaléhá sem zpěv Hrabětův za doprovodu harmoniky.

I. sloka veselé písničky

Sborový refrain.

V E L K Ý P O K O J

599. Celek:

Hrabě sedí za stolem, hraje na harmoniku a rozveseleně zpívá. Všichni, kromě Šebestové zpívají s ním refrain.

Hrabětová vejde do pokoje, sračí se na muže a přistupuje k němu právě ve chvíli, kdy dozpíval refrain, a načíná novou sloku.

Hrabě:

Počíná zpívat II. sloku písně

600. Polocelky:

Hrabětová zaklepá muži na rameno. Ten se překvapeně ohlédne a přetsane zpívat:

Hrabě:

No?

Hrabětová:

Václavě, nemyslíš, že by už byl čas skončit?

Švec Hrabě se rozhlédne, jako by hledal zastání u druhých:

601. Polocelek:

Jirka říká Hrabětové:

Šimek domlouvá ševci:

602. Polocelek:

Švec se podívá na Hrabětovou a pak vstane. Přisune svou židli ke stolu, zavrtí holou hlavou a řekne nerozhodně:

A obrátivši se k ženě dodává uznale:

603. Polocelek:

Brejcha domlouvá ševci:

Švec trvá neústupně na svém:

Lída se ptá rozmrzele:

604. Polodetail:

Švec se diví:

Odtaví znovu židli a rychle si sedne, dodávaje:

Popadne sklenici a zvedne ji:

Jirka:

Paní Hrabětová, teď, když se dostávám do tempa?

Šimek:

Ještě sedte, pane Hrabě.

Hrabě:

Ba ne, hoši. V tom zas má mo- je pravdu. Všechno má svůj čas. Dobře, zlíško, žes mi to při- poměla. Veselky jsem se už naoslavoval dost.

Brejcha:

To přeci nemyslíte vážně, pane Hrabě....

Hrabě:

Myšlím. Svatební zábava pro mě skončila.

Lída:

Vy chcete jít opevdu už domů?

Hrabě:

Já a domů? Jak vás tohle, lidi, mohlo napadnout?

Hrabě:

Teď teprve začnu oslavovat svůj svátek. Já nato, pro samou ve- selku, ještě nemám čas. Ať žije Václav!

Václav:

Ať žije!

605. Polocelek:

Hrabětová pohoršeně odchází.
Šebestová se na ní usměje a
pohybem ruky jí usmiřuje.

606. Celek:

Všichni, kromě Šebestové zpí-
vají refrain:
Jenom Věra uraženě vstane a
jde do kuchyně za Hrabětovou.

Hrabě:

Zpívá III. sloku písničky.

Sborový refrain - po něm pre-
ludium na harmoniku.

O b r a z 121.

Pod kolnou Technotopu.
Večer - továrna.

607. Detail:

Šebestova ruka maže trup táhla a ústí trubky, provlečené žebry v přípravku olejem.

Kamera najíždí na

608. Polodetail:

Šebesta s Votrubou stojí u stroje nad nímž svítí žárovka. Šebesta odkládá mezníčku, ohlédne se tázavě na Votrubu a ptá se trochu rozehvěle:

Šebesta:

Tak mám to spustit?

Votruba přisvědčí:

Votruba:

Jen to zapněte!

Šebesta sahá po vypínači elektromotoru, ale stáhne ruku zpět a ohlédne se stejně jako Votruba, neboť zaslechli se bližící se kroky a hlas vrátného Kopečka:

Hlas vrátného:

Heleď, Šebesto,.....

609. Polocelk:

Vrátný Kopeček vstupuje do světla vrhaného žárovkou, přistupuje k oběma mužům a říká v chůzi:

Vrátný:

.... ten šofér chce vědět co je? Prej jestli pojeděš zpátky, nebo jestli se má vrátit sám?

Šebesta vzkazuje rychle a rozčileně:

Šebesta:

Ať ještě chvíli počká! Vždyť jsem hotov. Jen to apustím a už jedu.

Vrátný kývne hlavou a odchází:

Vrátný:

Dobrá .....

Šebesta s Votrubou se obrací zase ke stroji.

- 251 -

610. Polodetail:

Šebesta sáhne po knoflíku vypínače, ohlédne se na Votrubu a ještě se zeptá:

Šebesta:

Tak jo?

611. Detail:

Táhlo a trnem na konci se pomalu otáčí a vztahuje do topné roury provelčené žebry. Nepatrný pohyb žeber naznačuje místo, jímž právě prochází trn, rostající zevnitř rouru. Chod stroje je klidný, bez drnčivých otřesů a když táhlo proběhlo celou rourou až k zarážce, stroj se zastaví.

Stroj se zastaví.

612. Polodetail:

Šebesta rychle uvolňuje upínací křídlové matky a vyjme topné těleso Votrubovi.

Šebesta:

Myslím, že je to ono.

Votruba přeježe žebra francouzským klíčem. Žebra tvoří a rourou jeden celek a sedí tak pevně, že to jen zazvoní.

Zvonivá brnknutí.

Votruba položí topné těleso na stroj a podává Šebestovi ruku:

Votruba:

Úpřímně vám gratuluji, Šebesto. Váš nápad nám ušetří moc času a moc peněz. Už nemám strach, že všechno nedohoníme. A teď jeďte honem domů, aby o vás neměli starost.

Šebesta se shýbne pro jinou rouru a v rozčileném, radostném nadšení souhlasí s podmínkou:

Šebesta:

Jo, hned, ale ještě si sjedu jeden kus náčus....

okloní se podává ruku i
Lída do vozu.
Brejcha ho sudrží:

Šimek protestuje:

všichni se ohlédnou stranou.

617. Celék:

Šebestová, Brejcha a Šimek
hladí na auto, které přijíždí
a po chvíli zastavuje sa au-
tem, v němž sedí Lída.

618. Polocelék:

Z vozu vystupuje Šebesta v čer-
ných šatech, s myrtou na klo-
pě. Ve tváři je ušmouraný
a ruce má ušmourané. V jedné
ruce drží asi metr dlouhý před-
mět zabalený v papíře. Šebesto-
vá přistupuje k němu s vyčítavou
otázkou:

Šimek:

Dobrou noc, paní Šebestová. Dě-
luju vám...

Dobrou noc!

Brejcha:

Počkej, ještě není žádné lou-
čení. My tě napřed odvezeme do-
má.

Šimek:

Kdepak, jen ještě, já jsem rád,
že se trochu projdu.

Zvuk příjezdového auta:

Zastavení auta.

Kamera panoramuje k druhému
vozu.

Šebesta přistoupí k Brejchovi
a podává mu předmět. Lída vy-
stoupí zvědavě z vozu.

Šebestová:

Táto, co tam dělal tak dlouho?

Šebesta:

Tohle. ... Ještě, že jsem vás
tady zastih. Ha! Tady máš ode
mne dárek.

619. Polodetail:

Brejcha rozbalí papír. Obje-
ví se bezvadný topné těleso.
Brejcha je překvapen.

Brejcha:

Bezvadný a čas?

Znalecky prohlídí výrobek,
hrkne prstem o žebra a řekne:
Šebesta se narovná a odpoví
pyšně:

Brejcha rychle přemítá.

Šebesta mu vezme opět těle-
no a ukazuje sebevědomě:

620. Polocelek:

Šimek se ptá svědevě:

Brejcha ochotně vysvětluje:

Šebestová při Brejchově ře-
či natáhne ruku a hledíc
vzhůru, přeruší ho.

Šimek stále se ohlíží po
topném tělese.

Šebesta rovněž pohlédne
starostlivě vzhůru a řekne:

Šimekův zájem je však příliš
živý:

Šebesta mávne rukou:

621. Polodětní:

Lída vezme Šimka za rukáv
a domlouvá mu:

Šebesta:

Rovnou minutu.

Brejcha:

Šedesát za minutu. Hm, pane,
to je výsledek. Za tu dobu se
jich mohlo udělat v peci nej-
výš dvanáct.

Šebesta:

A dají se dělat na každou míru.

Šimek:

Co to máte za novotu?

Brejcha:

To je zajímavá věc a důležitá.
Hlavně pro to naše topení v no-
vých halách. Tuhle náš tatík
přišel na nápad.

Šebestová:

Začíná pršet. Jeďte, lidi, jeďte!

Šimek:

Ještě bych rád věděl, co s
tímhle?

Šebesta:

To vám všechno poví tuhle Josef.
Teď jeďte, nebo zmoknete.

Šimek:

Ho, hned...ale co jste říkal o
našem topení?

Šebesta:

Bude věs. S tím klidně můžete
počítat. A bude lacinější.

Lída:

Pojďte, my vás zavazeme domů a
cestou si o tom s Pepou promlu-
víte.

Šimek souhlasí:

622. Polocelek:

Brejcha se obrací k řidiči druhého vozu, zatím co Lída a Šimek vstupují do prvního. Měvne na něho a zavolá:

Šimek vstoupí za Lídou do vozu. První vůz se rozjíždí. Druhý za ním.

623. Polocelek:

Šebestová a Šebesta stojí na okraji chodníku a hledí za odjíždějícími vozy:

624. Polodetail:

Šebestová zavolá přiškrceným hlasem:

Pak vzdychne pohnutím a popotáhne. Šebesta si ohrne límec u kabátu s rázem přeruší pohnutí, které se zmocňovalo i jeho, strážlivým prohlášením:

Obrátí se a odchází. Šebestová se ještě ohlédne a řekne tiše:

625. Celak:

Šebesta vchází do domku. Šebestová se ještě ohlédne a pak zmizí za ním v domku.

Šimek:

To tedy pojedu.

Brejcha:

A vy už můžete jet domů. Děkuje.

Zvuk odjíždějících aut.

Lídin hlas:

Dobrou noc, maminko!
Dobrou noc, tati!

Šebestová:

Sbohem...dobrou noc...

Šebesta:

Jo tak tohle bysme měli taky za sebou. Pojď domů, prání.

Šebestová:

Prání jim štěstí.

Zvuk motorů v dálce zaniká.

O b r a z 123.

Vnitřek taxíku.
/večer - zadní projekce/

626 - Detail

stírač utírá kapky deště na
předním skle auta.

Tichý zvuk motoru.

627 /polodetail

Šimek obrácen k Brejchovi, který
sedí v zadu s Lídou, se smíchem
odporuje.

Šimek:

Ne tak vidíš. Tys u tý pece
nic nesved a nakonec ti tehán
přece ukázal, že tam jde
zlepšit výkon. Čili Josefa
jsi to tam, to musíš uznat.

Brejcha pokrčí rameny a usmívá
se:

Brejcha:

Jak se to vezme: Když uvážíš,
že se dneska v Technotopu sou-
těží na celé čáře, že se tam
jede průměrně na skoro sto-
třicet procent, že se tam
už začínají objevovat zlepš-
ovací návrhy.

Lída ho pobouřeně a nedočkavě
přeruší zastávajíc se ho před
Šimkem:

Lída:

Tak to, Popa vlastně vyhrál.

628. dvojdetail

Brejcha se obrátí k Lídě a
mírně zavrtí hlavou:

Brejcha:

Taky ne, Lídko já je jen tro-
chu postrčil a oni si to vy-
hráli sami.

O b r a z 124.

Šebestův byt.
atel. - večer

K u c h y n ě

P r o l í n á n í

629. polodetail

Spokojený Šebesta odkládá topné těleso na stůl a svléká si kabát, který pověsí na lanoch židle.

Potem jde k vodovodu.

Kamera panoramuje s ním

Šebesta si mydlí umyté ruce samyšleňe se usmívá a ohlédne se na Šebestovou, která kutí něco u plotny.

Šebesta zaloví po mýdlo, jež mu spadlo do výlevky a pokračuje: Šebesta si přestane mydlit ruce a zjáhne

Dplachuje si ruce v dou a pokračuje:

Směje se na Šebestovou, která mu podává ručník:

Šebesta vrací ženě ručník a nabírá, hned při odchodu je do věcného tónu.

Šebesta:

Poslechni mámo, Ten Brejcha není tak protivnej, jak jsem si myslel. Někdy je trochu poličák, ale jinak je moc šikovnej...

...a Lidě to dneska slušelo

...vidíš, jak to utíká..uh je vdaná.

Náš Jirka je taky bystrej kluk. Ta malá je nadaná vůbec - máme hojný děti.

Můžeme s nich mít radost, vid' maminko?

Šebestová:

To se ví, že můžeme...e ty jen pořád bručíš.

Šebesta:

No jo..a co k jídlu.... Zbylo tam něco?

Šebestová:

Aby nebylo. Je tam ještě husa, svišková, studený pínky - co chceš?

630. polopalek

Šebesta říká vesele:

Šebesta jde ke stolu, Šebestová k plotně. Šebesta usedá na židli na židli u stolu a náhle se ohlédne na dveře pokoje

Šebesta:

Všecko! Jedno za druhým.

631 polocalek

Věra v pyžamu se sklenicí v ruce vstupuje jako duch do kuchyně. Tváří se bolestně a přistupuje k vodovodu, kde si natáčí do sklenice vodu. Se sklenicí v ruce přistupuje k otci políbí ho na tvář a pípne:

Věra:

Dobrou noc.

Šebestová přináší právě ke stolu talíř na němž je porce studené husy. Věra se natáhne. Políbí i matku a opět tiše a smutně pípne:

Věra:

Dobrou noc:

Šebestová se pozorně zadívá na Věru a ptá se důvěrně:

Šebestová:

Co pořád žňukáš? Od rána chodíš jako kleknic. V tobě není, holka kus radosti.

632. poločtáil

Věra se bolestně po dívá na Šebestu a vyčítavě si stěžuje.

Věra:

A z čeho jí mám mít? Kdybyte mi byli tenkrát koupali piano, tak jsem dneska mohla zahrát: "Věrné naše milování" a jaký by to bylo o světě husky...

tem ruky o dlan' druhé a vy-
jede!

Šebestová okřikne věru:

Potom se obrací k Šebestovi,
klade před něj na stůl talíř
s jídlem ukáže na topné těle-
so:

Šebesta jí vážně přeruší a
položí ruku na topné těleso!

634. detail

Topné těleso na stole.

Prolínání

Šebesta:

Tak ji vidíš! Ona ta hába s
tím pianem nodá pokoj.

Šebestová:

Už ať jsi v posteli...

klápnutí dveří,

Šebestová:

Dej to prosím tě, se stolu. Když
si vzpomenu, co jsi se nás na-
sekýroval pro tenhle kus žele-
za....

Šebesta:

kus železa?

Hlas Šebestův:

Matko, víš co znamená tenhle
kus železa?

O b r a z 125.

Pod kolnou Technotopu.

Den. - Továrna.

P r o l í n á n í

635. detail

Hromada topných těles na zemi
kamera odjíždí na

Postavnchron
Veselá hudba:

636. polocelek

Topná tělesa jsou nahromaděna u stroje, který je obsluhován Ančou Šýkorovou, jež právě vyjímá z něho hotové topné těleso a přidává je na hromadu k ostatním.

Ředitelská kancelář Technotopu.
Atel. - den

P r o l í n á n í

637. detail

Kniha evidence zlepšovacích návrhů je otevřena na druhé straně kde je podle pořadových čísel zapsáno již 28 zlepšovacích návrhů z různých dílen továrny Technotopu.

Veselá hudba pokračuje

poznámka

opis záznamů zlepšovacích návrhů továrny Janka v Radotíně.

Ruka ředitele. Skály obrací list zpět. Na první stránce je pod pořadovým číslem I. uveden Šebestův zlepšovací návrh. Nový způsob výroby topných těles zlepšovatel J. Šebesta, zámečnick a v rubrice vyplacená odměna: je vepsána odměna Kčs 27.600,-

kamera najíždí na detail

638 detail

poslední rubriky:

Veselá hudba se prolíná do zvuků cvičební škály, hrané napiáně.

P r o l í n á n í

Zvukové prolínání

č. b. r. e. z. 127.

Šebestův byt.

Malý pokojík

Sluneční ráno - atel.

Zvukové prolínání . mizíš

639. Detail

Prsty Věry Š. bestové cvičí na klávesách pianina škály.

Cvičná škála, hraná na piáno.

Kamera odjíždí na:

640 - polocelek

Věra Šebestová sedí u staršího trochu rozladěného pianina - soustředěně cvičí prostokladové škály, jež se vyznačují jednotvárnou unavností.

Pianino stojí na místě kde dříve stála Lídina postel.

Věra je oblečena a má klobouček na hlavě.

Kamera obrací pohled a vjíždí

dveřmi do pokoje

Velký pokoj

Kamera vjíždí dveřmi do pokoje z malého pokojíku.

641. - poddetail

Šebesta, svátečně oblečený si váže před zrcadlem kravatu a zlostně pobíhává do pokojíku, z něhož se hrnou brnkavé zvuky, bručí:

Šebesta:

Oni Fialovic dobře věděli proč to piáno prodali. Já a si to nasadím do bytu, jako bych neměl jinýho rozčilování dost.

Šebesta utrhne z kalendáře vedle zrcadla lístek s datem 30. dubna, pod nímž se objeví datum 1. května. Ozvem dolehne zvenčí ryčný pochod dechovky a přehlušuje věřino brnkání

Pochod dechovky zasní venku,

642. - polocelek.

Šebestová již oblečená, běží k oknu jímž do pokoje svítí jasné slunce vyhlédne do ulice a pobíí Šebestu

sklouzne pohledem na mužovy boty.

Šebesta broukne:

náhle se utrhne:

houkne směrem k pokojíku:

643 - polocelek

Věra vychází z pokojíku a řekne klidně.

Šebesta začne rychle kartáčovat svůj světlý klobouk a odsekne:

644. polocelek

Šebestová, na odchodu říká netrpělivě:

Pak odchází do kuchyně.

Šebestová:

Dělej. Podbabský už jde.

Máš ty pohodlný boty?
Abys nepřišel z pravoúdu zase na kole jako loni.

Šebesta:

Buď bez starosti....
A co ta holka? Lída na nás doma čeká a ona se dá do brnkání.
Věro nech toho brnkání a pospěš si

piáno unlká:

Já čekám jenom na tebe tati.

Šebesta:

Já zas čekám na tebe.

Šebestová:

Tak já jdu. Nezapomeň zamknout a klíč dej pod králíkárnou.....

O b r a z 128

Ulice v Podbabě.

Sluneční ráno - exteriér.

645. Celek

Po silnici mezi domky pochoduje malý májový průvod s dechovou kapelou.

Pochod dechové kapely.

Z krámku vyběhne Švec Hrabě s kloboukem v ruce a oblékáje si v běhu ještě kabát přiřazuje se do průvodu.

646. Polocelek

Po chvíli se mezi ženy přiřadí i Šebestová.

647. celek

Malý průvod pochoduje dále, stále se doplňuje účastníky, vbíhajícími z jednotlivých domků.

Žvukové prolínání

P r o l í n á n í

O b r a z 129.

Václavské náměstí 1. Máje.

Den - exteriér.
/výstřižek/

Prolínání.

Zvukové prolínání.

648. Celek:

Širokými osmadvacetistupy se valí manifestační průvod náměstím jako lavina.

Hudby vyhrávají a nad průvodem se vlní moře praporů a standart. Z oken, balkonů a na chodnících mávají diváci šátky a malými praporky volajíce na průvod.

Změň různých kapel, volání davů, hluk.

P r o l í n á n í .

O b r a z 130.

Část průvodu /hraná davová scéna./
Den - exterieur.

Prolínání.

649. Celka:

Čelo skupiny, pod standartou
Pramen n.p. pochodujeme:

Pokračování zvuků z předcháze-
jícího obrazu.

650. Polocelka:

V první řadě zaměstnankyň
Pramen v jednotných úborech
pochoduje Lída, šťastná a
usměvavá.

O b r a z 131.

Diváci na chodníku.

/Hraná davová scéna - en - exterieur/

651. Poloceselek :

Diváci, většinou staří lidé nebo malé děti, které sedí na obrubě chodníku - nadšeně mávají a volají.:

Postsynchron :

Pokračování zvuku z předěšlého obrazu.

652. Polodetail :

Věra, držící rukověť dětského kočárku, natahuje krk, aby viděla přes ty, kdož stojí před ní. Náhle sebou trhne, když zaslechne volání vedle stojící starší ženy :

Nadšené volání nabývá síly.

Hlas ženy :

Úderníci jdou !

653. Polodetail :

Starý děda zdvíná na ruku asi tříleté děcko a říká mu vesele :

Děda :

Hele, úderníci !

654. Polodetail :

Věra vystrčí usměvavou tvář mezi starým dědou a jiným starším mužem, stojícím vedle dědy a poprosí muže :

Věra :

Prosím vás, pustil byste nás ?

Muž ustoupí a dělá místo dětskému kočárku, z něž je vidět jen malá část.

O b r a z 132.

Část průvodu /hraná davová scéna/.

/Den - exterieer./

655. Celek :

Pod širokou standartou s nápisem

Úderníci - předvoj socialismu

pochodují hrdě mladší i starší dělníci.

Kamera v jízdě před nimi.

Změť vyhrávajících kapel,
bouřlivý jásot diváků.

656. Polodetail :

V první řadě pochoduje Brejcha. Kráčí se vztýčenou hlavou a hrdě se usmívá do slunečního jasu.

O b r a z 133:

Diváci na chodníku.

/Hraná davová scéna -- den - exterieer/

657. Polocelek :

/zabráno se strany/

Věra, která stojí na kraji chodníku vedle kočárku, který stojí nakloněn do ulice, protože kola v rukojetí jsou dole s chodníku.

Věra ukazuje rukou k pravoúhlu a ohlížejíc se do kočárku, volá s dětskou naivitou :

Postsynchron :

Zvuk z předešlého obrazu pokračuje.

Věra :

Hele... Táta jde !
Támhle !

658. Polodetail :

/zabráno se strany/

Vedle stojící děda se skloní nad kočárek, nahlédne pod boudu a usměje se.

659. Detail :

V kočárku leží vedle sebe dvě pěkná zdravá dvojčata.

660. Polodetail :

Děda se narovná, spokojeně přikývne a řekne babce, která rovněž zvědavě nahlíží do kočárku :

Děda :

Rovnejch dvě stě procent.

O b r a z 134.

Část průvodu.
/hraná davová scéna - den - exterieer./

661. Polodetail kamera v jízdě
Brejcha pochoduující v první řadě
všimne si mezi diváky na chod-
níku Věry s kočárkem a zamává
rukou. Štouchne loktem vedle po-
choduujícího
/Kamera přeběhne do/

Postsynchron.

662. Polocelek.
Vedle Brejchy pochoduující Še-
besta se rovněž ohlédne stranou
a vesele zamává.

Kamera se zastaví

Oba projdou kolem kamery, každý
po jedné straně a mizí.
Za nimi následují další řady -

K r á t k é p r o l í n á n í.

O b r a z 135.

Václavské nám. 1. máje .
/den - exterie - Výstřižek/

Krátké prolínání.

662. Celek.

Dva proudy průvodu odcházející
pomník sv. Václava se pod pomní-
kem slévají v jeden mohutný tok,
který se široce valí dolu ná-
městím.

Postsynchron.

Zvuk pokračuje z předcházejí-
cího dorazu.

/Možno-li, nechť končí výstřižek/ Přibližující se hřmot leteckých
motorů .

Panoramou vzhůru, jinak

krátké prolínání.

O b r a z 136.

Letadlo na obloze.
Den - exterieer.

Kamera panoramuje vzhůru
nebo

krátké prolínání

Hřmot leteckých motorů pře-
hluší hudbu.

664. Celek.

Po oblačném nebi přelétá
peruť těžkých letadel.

Hřmot jejich odletem slábne
a je vystřídán opět hudbou.

Letadla se vzdalují.

Jásavé hudební finale.

Z a t e m n i t .

K O N E C